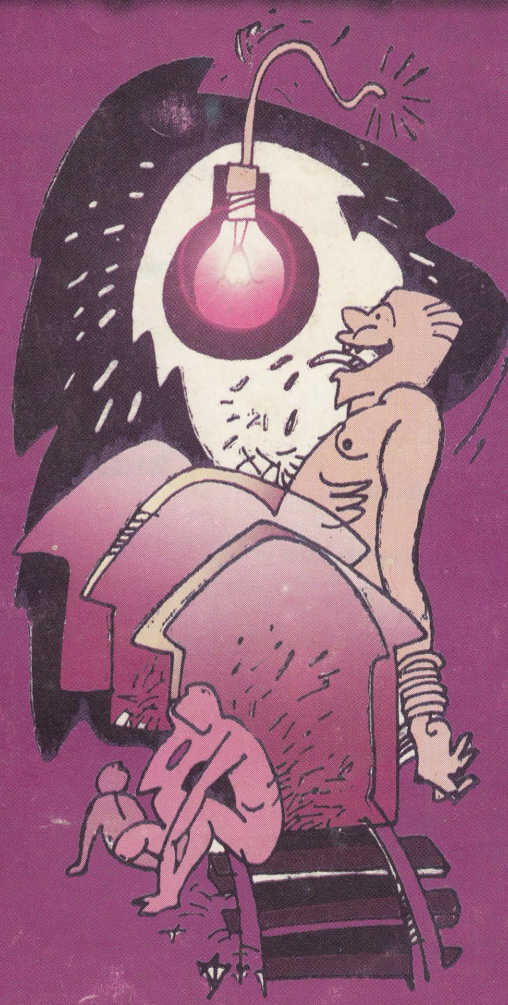

சரசுத்தி

புரட்டாதி - ஐப்பசி, 2003

விலை 40=

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

சித்தாலேபி.

90 ஆயர்வேத பொருக்கள்

200 அண்டுகளமுன்னங்க
பாரம்பரிய வேல்கோ அரவே
குயுக்கின்

உயிரை விதைத்தோம்
அறுவடை இதுதானா?

**போரும் போராட்டமுமாகிய
ஈழத்தமிழர் வாழ்வின்
புலப்பாடுகளாக
எமது வெளியீடுகள்**

வெளிச்சம் சிறுகதைகள்

ஈழத்தின் 15 படைப்பாளிகளின்
வெளிச்சத்தில் பிரசுரமாகிய
தேர்ந்த சிறுகதைகள்
விலை ரூபா 100.00

வாசல் ஒவ்வொன்றும்

போராட்ட வாழ்வின்
மெய்ப்பாடுகளாகவும் போர் வாழ்வின்
அனுபவ வெளிப்பாடுகளாகவும்
அமைந்த 19 படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள்
விலை ரூபா 175.00

வெளிச்சம் பவழ இதழ்

போரும் போராட்ட வாழ்வுமாக
அமைந்த தமிழீழத்திலிருந்து பன்னிரண்டு
வருடங்களாக வெளிவந்துகொண்டிருக்கும்
வெளிச்சம் சஞ்சிகையின் 75 ஆவது இதழ்.
தேசியத்தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள்
முதல் தமிழீழத்தினதும் தமிழகத்தினதும் பல
படைப்பாளிகள் பலரும் எழுதியுள்ள
படைப்புக்களை தாங்கி 300 பக்கங்களில்
விரிந்த சிறப்பிதழ்
விலை ரூபா 300.00

முத்தமிழ் விழா மலர் 1991

விடுதலைப்புலிகள்
கலைபண்பாட்டுக்கழகம் நடாத்திய
முத்தமிழ் விழாவையொட்டி
வெளியிடப்பட்ட சிறப்பு மலர். ஈழத்தின்
அறிஞர்கள், படைப்பாளிகள்
பலரும் தம் படைப்புக்களை
இம் மலரின் முன்வைத்துள்ளனர்.
விலை ரூபா 200.00

வெளிச்சம் கவிதைகள்

முத்த கவிஞர்கள் முதல்
புதிய இளைய தலைமுறைக் கவிஞர்கள்
வரையான 55 பேரின் கவிதைகள்
விலை ரூபா 100.00

ஆனையிறவு

தமிழீழ விடுதலைப்
போராட்டத்தின்
ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகவும்
விடுதலைப்புலிகளின் வீரம் செறிந்த
போராட்டத்தின் வெற்றிச் சின்னமாகவும்
அமைந்த ஆனையிறவு வெற்றியைப்பேசும்
கவிதைகள்
விலை ரூபா 125.00

வாசல் ஒவ்வொன்றும்

தமிழகத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும்
இரண்டாம் பதிப்பு.
இந்திய விலை ரூபா 60.00

செம்மணி

செம்மணிப் புதைகுழிகள்
தமிழரின் வாழ்விலும் வரலாற்றிலும்
ஏற்படுத்திய உணர்வுகளை
வெளிப்படுத்தும் 24 பேரின் கவிதைகள்
விலை ரூபா 50.00

முத்தமிழ் விழா மலர் 1992

அழகிய ஓவியங்களுடன்
ஈழத்தமிழர் வாழ்வின்
போராட்ட வெளிப்பாடுகளைப்
பேசும் கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள்
போர்க்காலப் புதிவுகள் எனப் பலவற்றையும்
ஒருங்கிணைத்து உருவாக்கிய மலர்
விலை ரூபா 300.00

விடுதலைப்புலிகள்
கலைபண்பாட்டுக்கழகம்
நடுவப்பணியகம்
நாலாம் வட்டாரம், புதுக்குடியிருப்பு
முல்லைத்தீவு
தமிழீழம்.

மு.கே.சுந்தரம்
25/11/03

சீறுகதைகள்

- 08 ந.மயூரரூபன்
15 சி.கதிர்காமநாதன்
20 தாட்சாயணி
26 சாந்தினி வரதராஜன்
36 சு.மகேந்திரன்
48 ஆதித்தநிலா
53 சி.மாதுளா

கவிதைகள்

- 03 மாலிகா
05 புதுவை இரத்தினதுரை
11 யுகசேனன்
14 கோகுலராகவன்
40 துன்னாலை செல்வம்
17 சோ.சி.கலைக்கதிர்
23 நெடுந்தீவு மகேஷ்
33 துவாரகன்
33 ஆத்மரிஷி
39 சிதம்பர்நாதன் இரமேஷ்
56 இயல்வாணன்
45 யாத்திரீகன்

கட்டுரைகள்

- 12 முல்லை யேசுதாசன்
31 மலைமகள்
42 தே.தேவானந்த்
51 ஞாபகன்

மொழிபெயர்ப்புகள்

- 34 வாங்காளிக் கவிதைகள்.
மூலம்: கிருஸ்ணா போஸ்
தமிழில்: சோ. பத்மநாதன்.

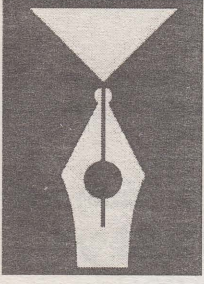

துலைவாசல்

இதழ் 83

புரட்டாதி - ஜப்பசி 2003

லொறுப்பான பண்யே புர்ந்துணர்வைத் தரும்

இனப்பிரச்சினைக்கான நிரந்தரத் தீர்வை எட்டுவதற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் இடைநின்று நாட்கள் நீளுகின்றன. மெய்யாகவும் முழு ஆர்வத்தோடும் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்ட விடுதலைப் புலிகள் முதற்கட்டங்களில் சந்தித்த நடைமுறை அனுபவங்களுக்கூடாகவே பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து இடையில் தற்காலிகமாக விலகிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

பேச்சுக்களின்போது அரசினால் அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளும் சேர்ந்து போடப்பட்ட திட்டங்களும் நடைமுறைச் செயற்பாட்டுக்கு இடமளிக்காதபோது தொடர்ந்தும் பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதில் பயனேதுமில்லை அன்றி இந்த முடிவுக்குப் புலிகள் வரவேண்டியதாயிற்று.

மிகக் குறைந்த அளவிலான மிக இலகுவான கோரிக்கைகளை முதற்கட்டத்தில் வைக்கப்பட்டன. போரினாற் துயர்பட்ட, அல்லலுற்ற, அழிவும் பாதிப்புமுற்ற மக்களுடைய வாழ்வின் உடனடித் தேவைகளை, புனர்வாழ்வை நிறைவேற்றுவதற்கே அரசுக்கு இத்தனை தாமதமாகின்றது இன்னும்.

போர் ஓய்ந்துள்ள இன்றைய நிலையில் மக்கள் தங்களுடைய சொந்த வீடுகளுக்குத் திரும்ப முடியாத பெருந்துயரநிலை நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் தங்களுடைய வீடுகளுக்குச் செல்வதற்கு அனுமதி கேட்டுக்கொண்டும் அது மறுக்கப்படும்போதும் போராடிக்கொண்டும் இருக்கும் நிலை இன்னும் தொடர்கிறது. இதற்கும் அரசினுடைய மெளனத்தான் பதிலாக இருக்கிறது.

ஆனாலும், சமாதான முயற்சிகளிலிருந்து விடுதலைப் புலிகளும் தமிழ் மக்களும் ஒதுங்கி விடவில்லை. இந்த அமைதிக்காலத்திலேயே விடுதலைப் புலிகளுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் படையினரால் எவ்வளவோ நெருக்கடிகளும் கோபமூட்டும் நிகழ்வுகளும் நடந்தபோதும் இது வரையிலும் இவர்கள் காட்டிவரும் பொறுப்புணர்வு மிகப் பெரிதாகவே இருக்கிறது.

இப்போது சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை தொடர்வதற்கு ஒரு முன்னேற்பாடாக ஏற்கனவே வலியுறுத்தப்பட்டு வந்த இடைக்காலத் தீர்வு நகல்த்திட்ட வரைபை விடுதலைப் புலிகள் தயார்ப்படுத்துகிறார்கள். இத்திட்ட வரைபு இனிவரும் இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தை தீர்மானிக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இதுவரையிலான நடைமுறை அனுபவங்களைக் கொண்டும் உலகின் பல்வேறுபட்ட நாடுகளிலுள்ள அணுகுமுறைகளைக் கண்டும் இத்திட்ட வரைபு எதிர்காலத்தின் தீர்வை நோக்கிய நகர்வுக்காகத் தயாரிக்கப்படுகிறது.

தமிழ் மக்களுடைய பிரச்சினைகளை மெய்யாகவே புரிந்துகொண்டு, அவற்றை நியாயமாகவே தீர்ப்பதற்கு சிங்களத் தர்பு முயலுமாகவிருந்தால் விடுதலைப் புலிகளால் சமர்ப்பிக்கப்படும் தீர்வுத் திட்டத்தை அது நீதியாக அணுகும்; அணுகவேண்டும்.

இத்தனை ஆண்டுகாலப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு, போருக்குப் பிறகு சாத்தியமாகியிருக்கும் ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை மேலும் விரிவாக்கி அமைதித் தீர்வுக்கு வழிசெய்ய சிங்களத் தர்பு யோசிக்க வேண்டும். அதற்காக மெய்யாகவும் கடுமையாகவும் பாடுபடவும் வேண்டும்.

தமிழ் மக்கள் சிங்கள மக்களைப் போல கௌரவத்துடனும் நிம்மதியாகவும் சுயமாகவும் வாழ விரும்புவதற்கான ஒரு அடையாளமாகவே இடைக்கால நிர்வாக வரைபு சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

இதனை தவறாகப் புரிந்துகொள்வதோ, வியாக்கியானப் படுத்துவதோ நல்லதல்ல. அப்படி இதைத் தவறாகக் கொள்ளும்போது அது எதிர்மாறான விபரீத விளைவுகளையே இலங்கை அரசியலில் நிகழ்த்திவிடும். இலங்கையின் இறைமையையும் சுயபொருளாதாரக் கட்டமைப்பையும் கூட அது தகர்த்தும் விடும்.

இந்த உண்மைகளை அரசு புரிந்துகொண்டு செயற்பட வேண்டுமென தமிழ் மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். சிங்கள இனவாத சக்திகள் கையாளும் சூழ்ச்சிப் பொறியைத் தனக்குச் சாதகமாக இந்த அரசும் கையாள நினைக்குமாக இருந்தால் அது வரலாற்றின் பெருந்துயரமாகவே மாறுவதைத் தவிர வேறில்லை.

உருவாகியிருக்கும் நல்ல தருணத்தை உரியமுறையில் பயன்படுத்துவது இப்போது அரசின் கையிலேயே உள்ளது.

தொகுப்பும் அமைப்பும்
ஆசிரியர் குழு

ஓவியங்கள்
முல்லைக்கோணைஸ்
செல்வன்

அட்டைஓளிப்படங்கள்
அமரதாஸ்

அச்சுப் பதிப்பு
நிலா பதிப்பகம்
கிளிநொச்சி

வெளியீடு
விடுதலைப் புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்
நடுவப்பணியகம்
தமிழ்நாடு.

தொடர்புகளுக்கு

வெளிச்சம்

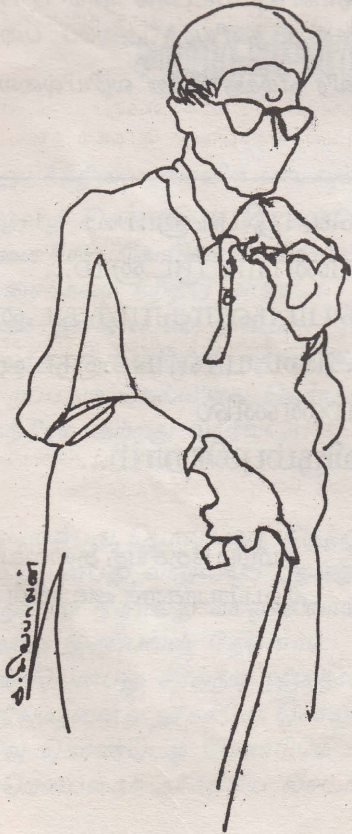
புதுக்குடியிருப்பு-04
முல்லைத்தீவு

வெளிச்சம்

விடுதலைப்புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக்கழகம்
மாவட்டச் செயலகம்
பொற்புதி வீதி
கோண்டாவில்
யாழ்ப்பாணம்.

என் வளவெங்கும் மஞ்சள் விரித்து
 ஆடுகால் பூவரசுக்குக் கீழே
 அழகிறைத்துக் கிடக்கிறான் அந்திச்சூரியன்.
 இளமாலை அழகெனினும்
 அதன் காலடிக்குக்கீழே இரவல்லவா?
 இரவில் என்னதான் இயலும்
 இளைப்பாறுவதைத் தவிர.
 தோள்வலியின் இறுமாப்பில்
 நம்பிக்கை விதைத்திருந்தேனெனினும்
 நாட்களைத் தொலைத்துவிட்டேனா நான்?
 பாவம் நீயென்பதாய்
 விடகிறது ஒவ்வொரு பொழுதும்.
 போட்டது போட்டபடிகிடக்க
 வந்து போர்க்கிறது இரவு.
 வழிநடந்த பயணத்தின் மீதி
 அதிகமாகக் கிடக்கிறது.
 காலிடை இடறும் கல்லையும், முள்ளையும்

எற்றி நடந்த இளமை மிடுக்கு
 இல்லாதழிய
 எழும்பவும், நடக்கவும் வதைதெரியும்
 முதுமைவேர்கள் படர்கிறது என்னில்.
 நான் என்செய்வேன்?
 வளையமுருட்டிய சிறுவத்திலும்
 ஒற்றைக் கொலுசுமணிச் சத்தத்திலும்
 ஜனனக் குறிப்புணராதும்
 என் வருகையின் ஆழமறியாதும்
 கழித்து விட்டேனா காலத்தை?
 பருவம் தப்பிய உழவுக்கு
 ஏர் கொண்டுபோனேன் வயலுக்கு.
 உழவும் முடியவில்லை
 விதையும் எறியவில்லை.
 எனினும் விடுவதாயில்லை
 போறை விழுந்த பூவரசமரத்தைப்
 புரட்ட வேண்டும்.
 ஐயோ....
 இது என்ன புதியவலி
 என் இடுப்புக்குக் கீழே.

“இன்று எமது விடுதலைப் போராட்டம் ஒரு புதிய வளர்ச்சிப் பாதையில், ஒரு புதிய வரலாற்றுத் திருப்பத்தில் காலடி வைத்திருக்கிறது. என்றயில்லாதவாறு இன்று ஒரு புதிய சவாலை நாம் சந்தித்து நிற்கின்றோம். போருக்கு ஓய்வு கொடுத்து, சமாதான வழியில், சமரசப் பேச்சுக்கள் வாயிலாக எமது மக்களின் இனப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காணும் முயற்சியில் நாம் ஈடுபட்டு வருகின்றோம். நாம் வன்முறையில் பற்றுக்கொண்ட போர்வெறியர் என்றும் சமாதானத்தின் விரோதிகள் என்றும், காலம் காலமாக சிங்களப் பேரினவாதிகள் மேற்கொண்டு வந்த பரப்புரையைப் பொய்யாக்கும் வகையில் நாம் நேர்மையுடனும் உறுதியுடனும் சமாதான வழிமுறையைத் தழுவி நிற்கின்றோம்.

தமிழ் மக்கள், தமது சொந்த மண்ணில், வரலாற்று ரீதியாக வாழ்ந்து வந்த பாரம்பரிய மண்ணில், அந்நிய சக்திகளின் ஆதிக்கம், தலையீடு இன்றி, சுதந்திரமாக, கௌரவமாக வாழ விரும்புகின்றார்கள். தமது மொழியை வளர்த்து, தமது பண்பாட்டைப் பேணி, தமது பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தி, தமது இன அடையாளத்தைப் பாதுகாத்து வாழ

விரும்புகின்றார்கள். தமது தாயக மண்ணில், தம்மைத் தாமே ஆளும் சுயாட்சி உரிமையோடு வாழ விரும்புகின்றார்கள். இதுவே எமது மக்களின் அரசியல் அபிலாசை. உள்ளக சுய நிர்ணயத்தின் அர்த்தப் பரிமாணம் இதில்தான் அடங்கியிருக்கிறது. உள்ளக சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், எமது தாயக நிலத்தில், எமது மக்கள் தம்மைத் தாமே ஆளக்கூடிய பூரண சுயாட்சி அதிகாரத்துடன் ஒரு தீர்வு முன் வைக்கப்பட்டால், நாம் அத்திட்டத்தை சாதகமாகப் பரிசீலனை செய்வோம். ஆனால், அதேவேளை, எமது மக்களுக்கு உரித்தான உள்ளக சுயநிர்ணயம் மறுக்கப்பட்டு, பிரதேச சுயாட்சி உரிமை நிராகரிக்கப்பட்டால் நாம் பிரிந்து சென்று தனியரசு அமைப்பதைத் தவிர எமக்கு வேறு வழியில்லை.”

எமது மொழியுடனும்...

எமது பண்பாட்டுடனும்...

எமது பொருளாதாரத்துடனும்...

எமது அடையாளங்களுடனும்...

எமது மண்ணில்

வாழ விரும்புகிறோம்...

தமிழீழ தேசியத் தலைவர்
வே.பிரபாகரன் அவர்கள்

கற்பனைச் சிறுகொத்து சிற்புக்கோடு ஒரு பாடல்

சிற்புக்கோடுக்கின் ஓசையிற் பாடவும்
தீயுமிழ்விழி கொண்டுமே ஆடவும்
கற்பனைச்சிற கோடுவான் வீதியில்
கையசைக்கவும் கற்றிடு மானுடா.
அற்புதம் இவ்வையகம் தானடா.
அந்தவானவர் பூயியென் றானதும்
முற்பிறப்பதும் மெய்யினை பொய்யடா.
முடமந்திரம் அற்றது வாழ்வடா.

புனிதமென்பது பொய்யிலா திருத்தலாம்.
புரட்சியென்பது வாழ்வைப் புதுக்குதல்.
பணிதலற்று நீயிர்வது மகிழ்ச்சியாம்.
பாரமற்று இருப்பவன் தேவனாம்.
தனிமையென்பது சாதரும் நஞ்சதாம்.
தாய்நிலம்தனைத் தூக்கியே கொஞ்சலாம்.
துணிவு கொண்டுமே வேண்டுமே மானுடா.
துயரமென்பதைத் தூக்கியே வீசடா.

அழகுபூத்திடச் செய்வது காதலாம்.
அதிகபலமது காதலாற் சேருமாம்.
முழவுபேரிகை மத்தளம் கொட்டியே
முதுமைவந்தெதிர் கொள்ளவும் ஆடுக.
உழவுமாதென வாழ்தலை விட்டுமே
உலவுகாலிலே கிண்கிணி கட்டியே
இழவுவீடலை எங்களின் நாடிது
இனியபூமலர்ந் தாடிடும் வேரிது.

பெண்மையென்பது தாய்மையின் ஊற்றடா
பெண்மையேயுயிர் முச்செனும் காற்றடா.
பெண்மையென்பது பூயியின் தோளிலே.
பூயியென்பது பெண்மையின் காலிலே.
பெண்மையென்பதைப் பூவெனச் சொல்வதா?
பெரியதெய்வமே பெண்மைதான் அல்லவா?
உண்மையுண்மையென் றுதடா சங்கினை
உலகமேகொடு பெண்மையின் பங்கினை.

நிலவுதெய்வமாம்: நீள்வயல் வரம்பிலே
நின்றலவடும் போதுநீ தெய்வமாம்.
அழகுபூத்திடும் யாவுமே தெய்வமாம்.
அதைவணங்கிடும் மானுடன் தெய்வமாம்.
இலகைச்சுமை யற்றதாய் வாழ்வினை
எய்திடும்மனப் பக்குவம் தெய்வமாம்.
உலவுகாற்றது தெய்வமாம்: நாளதின்
உதயவேளையில் வலகது தெய்வமாம்.

வதைக்குநேரெதி ராகவே நின்றிடு.
வலியனாகியே வல்லமை சேர்த்திடு.
வீதைத்தமாமணி வீரரைக் கும்பிடு
விடியும்வேளைபு பாளமே பாடிடு.
உதைத்தகாலினைக் கும்பிடு மோர்நிலை
உனக்குநேருமென் றாலுயிர் போயுடல்
புதைக்கும்போதிலும் புன்னகை செய்திடு
புதியவாழ்வதின் வேரென ஆகிடு.

புதுவை இரத்தினதுரை

காது

கிளிநொச்சி,

04. 10. 2003

அன்புள்ள சேதுவுக்கு,

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் எழுதுகிறேன். மழை தொடங்கிவிட்டது. இனிமாவிரர்நாள் வரும். தீபங்கள் சுடர நினைவில் முகங்கள் நின்றுமாம். நெஞ்சம் நிரம்பிய எல்லாக் கனவுகளும் எல்லொரிடமும் மொலெழும். யுத்தமொ சமாதானமொ அல்லது எதுவொ இந்த நினைவு கணக்கொ கொஞ்சமொ மங்கலாக்கிவிட முடியாது. சுடரும் நம்பிக்கையில் துள்ளிக்கும் கனவுகளில் பூக்கும் நினைவுகள் இவை.

சமாதான காலம் நீடிக்குமா? இல்லை மீண்டும் போர் வெடிக்குமா? என்ற தவிப்புடனான கிளர்விகளொடு எங்களது வாழ்வு நகர்கிறது. இன்னும் மீளாத இயல்பு நிலைக்காக ஒவ்வொரு நாளுமும் போராட வேண்டிய நினைப்பும் புதுப்புது வடிவெடுத்த எங்கள் முன் விழுகிறது. வெளியே சிறிலங்கா அரசு பெரிதும் பிரசாரம் செய்வது போன்று எமது ஊர்களில் திருப்திப்படும் படியான காரியங்கள் எதுவும் நடந்தேறவில்லை. போர்க் காலத்தில் எம்மைக் கொன்றும், கைது செய்தும் இயல்பு வாழ்வைச் சிதைத்த படைகளின் மனை நிலையில் எந்த மாற்றமும் நிகழவில்லை.

அடிக்கடி முன்னர் தெருக்களில் உயிரைக் குடித்த துப்பாக்கிகளும் அவற்றைச் சமந்த தேகங்களொடிக் கொட்டார் சைக்கிள்கள் உறுமீத்திரிகின்றன. துருப்புக்களை சமந்தவாக கரும்பச்சை கண்கள் வண்டிகள் வீதிக்களை தேய்த்துச் செல்கின்றன. அவை இப்போது விபத்துக்கள் என்ற வடிவத்தில் தமிழர்களின் உயிர்களை எடுக்கத் தொடங்கியுள்ளன. கடந்த மாதம் வடமராட்சியில் ஒரு தந்தையை பலியெடுத்த அந்த வண்டி கடந்த வாரம் கண்டிவீதியில் இரண்டு இளைய உயிர்களைத் தின்றன.

இதைவிட கண்டிவீதியூடாக வேகமான வாகனங்களொடு மரணதேவர்களும் வடக்குக்கு வர்த்தொடங்கிவிட்டார்கள். அடைபட்டுக்கிடந்த எமக்கு வேடிக்கை காட்டுவதாகவொ என்னவொ நினைத்து அவை விரும் சமாரிகளும் எங்கள் வாழ்வைத் தொலைப்பவாக மாறியுள்ள சூயரத்தை எப்படித் தீர்ப்பது என்று தெரியவில்லை. நமது காலவந்தையினரும் எம்மில் பற்றிள்ளவர்களும் எத்தனையொ அறிவுறுத்தல்களை அவர்களுக்குச் செய்யும் போதும் அவை கேட்கப்படுவனவாகவொ எமக்கு பயன் தருவனவாகவொ இன்னும் மாறவில்லை.

இவையெல்லாவற்றையும் சிறிலங்காவுக்கும் சர்வதேசத்துக்கும் அழுத்தமாக கூறுமுக்கமாக யாழ்ப்புழம் வவுனியாவிலும் மக்கள் உரத்துக் குரலெழுப்பிவிட்டார்கள். மன்னாரிலும் இம் மாதம் பொங்கு தமிழாக பிரஸ்தாபிக்கப் போகிறார்கள். விடுதலைப் புலிகள் இடைக்கால நிர்வாக வகையை சமர்ப்பிக்கப் போகும் இவ்வெனை அரசு இவற்றைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பதே நம் எல்லொரிடமும் எதிர்பார்ப்பாக இருக்கிறது. உனது எதிர்பார்ப்பும் இதவாகவே இருக்கும் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை.

2

இந்த வருசமும் போனமுறையைப் போல நிறையச் சனங்கள் இடம்பெயர்ந்த நாடுகளில் இருந்து இங்கே வருகிறார்கள். வியப்பும் ஆவலும் பொங்கிய இதயத்தொடு இரண்டு அல்லது மூன்று மாத விடுமுறைக்கால ஓய்வில் தாயகத்தைக் காண வருகிறார்கள். அந்த முகங்களில் தழும்பும்

ஏக்கத்தையும் யாரும் எளிதாக்கக் கண்டுவிட முடியும். நெற்றிரவும் எங்கள் அயல் வீட்டிற்கு ஒருவர் ஜெர்மனியிலிருந்து வந்திருந்தார். இரவிரவாக தன்னுடைய இளமை நாட்களை, இங்கே வாழ்ந்த பொழுதுகளை, கடந்த போன வாழ்க்கையை சொன்னபடியே இருந்தார். அவருக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. பெரும்பாலும் அவர் இங்கே அதிகமாகத் தூங்கவில்லை. நீங்கள் ஓய்வில்லாமல், தூக்கமில்லாமல் பேசிக்கொண்டும், திரிந்திகொண்டும் இருக்கிறீர்கள் என்று அவரைக் கிட்டீடன். தான் இங்கே இருக்கும் இரண்டு மாதப் பொழுதுகளையும் முழுதாக அனுபவித்துவிட வேண்டும் என்ற தவிப்பு தனக்குத் தூக்கத்தையோ, பஞ்சியையோ, அலுப்பையோ தரவில்லை என்றார். மறுசன் இயங்கிய விதத்தைப் பார்க்க எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

அவரோடு கதைக்கும் போதெல்லாம் நான் ஒன்றைக் கவனித்தேன். அவருள்ளே பெருந்தயரம் கொதித்தக் கொண்டிருந்தது. எங்களுடைய வாழ்க்கையைப் பார்த்து ஒரு வகையில் அவர் உள்ளூர்ப் பொறாமைப்பட்டார் என்று கூடச் சொல்லலாம். சொந்த நிலத்தில் ஊரோடும் உறவினாரும் இயல்போடும் நரங்கள் இருப்பதைக் காண்கிற போதெல்லாம் அவருக்கு தன்னுடைய கடந்த நாட்களும் இன்றைய வாழ்வும் தயரத்தைக் கிளப்புகிறது என நினைக்கிறேன்.

இப்போது அறுவடை முடிந்த வயல்களில் உழவும் விகைப்பும் திரும்பவும் தொடங்கிவிட்டன. விவசாயிகள் வெட்டிய நெல்லைப் போதிய விலைக்கு விற்க இயலாமல் திணறு கின்றனர். அதிக விளைச்சலும் வீழ்ந்த விலையும் அவர்களை தடுமாற வைக்கின்றன. அரிவி வெட்டுவதற்கும் சூட்டிப்பதற்கும் ஆணைப் பிடிப்பது ஆனை பிடிப்பதைவிடக் கல்மரண நிலையாகிவிட்டது. இந்நிலையில் பேரம் பேசல்களொடு அவர்களைக் கொண்டுவந்து காரியத்தை முடித்து நெல்லைக் கொண்டுவரவே அதிகம் கையைச் சுட்டுக் கொண்டிருவிட்டார்கள். இவற்றை ஈடுசெய்ய வல்ல விலைக்கு அவற்றை வாங்க யாரும் இல்லாத நிலையாகிவிட்டது.

இதேபோன்ற நிலைதான் எல்லாவகையான கூலி வேலைகளையும் செயல்படவார்களுக்கும் நேர்கிறது. முழுமையாக திரும்பாத இயல்பு நிலைக்குள் முயற்சிக்கப்படும் மிள் வாழ்வுக்கான விளைதலிலேயே இந்த நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது. சீரான ஒரு காலம் உருவாக்கப்பட்டால் வேலைகளை செய்து முடிப்பதற்கு ஆட்களைப் பிடிப்பதே தனியான பிரச்சனையாக மாறும் போல் உள்ளது.

இப்போது பலத்த பிரயத்தனங்களொடு புதிய புதிய வீடுகள் எழுகின்றன. வரும் காலங்களில் யுத்தமா அமைதியா நலமப்போகிறது என்ற விடைதெரியாத நிலமையில்தான் இவை எழுகின்றன. நமக்கு விரும்பத்தகாத ஒரு காலமே எங்கள் முன் வந்து விழாமாயின் அவை கற்குவியல்களாக போய்விடுமோ என்ற ஏக்கமும் நெஞ்சின் ஓரத்தில் இல்லாமல் இல்லை.

நாளைக்கு ஓக்ரோபர் 05. எங்கள் தளபதிகள் குமரப்பா புலேந்திரன் நினைவுநாள். பார்த்தாயா அந்தத் துன்பியல் நிகழ்வு நிகழ்ந்து இப்போது பதினாறு வருசங்கள் போய்விட்டன. ஆனால் அந்த நினைவுகளொ

காது

புத்தம்புத்தாய் அப்படியே முன்னால் நிற்கின்றன. திப்பினீன் நினைவு நாட்களும் இப்படித்தான் நெஞ்சில் கனன்றபடியே நிற்கின்றன.

காலம் நம்மை நல்ல புள்ளியில் வைக்காமல் விட்டாலும் நாங்கள் காலத்தை நல்ல மையத்தில் வைப்போம்.

அன்புடன்,
வசந்தகுமாரன்

சுடாரென்று எழுந்து உட்கார்ந்தேன். நான் விழித்துப் பார்ப்பது என் விழிகளுக்கே அந்நியமாய் இருப்பது போல் ஓர் கூச்சம் இமைகளில் ஒட்டிக் கொண்டது. நானாகவே எழுந்தேனா?

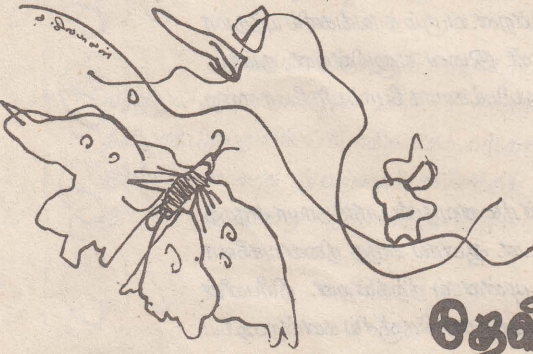
எனக்குள் எழுந்த வினாவில், என் உணர்வுகளுக்கு உடன்பாடில்லை என்பதை என்னால் அறிய முடிந்தது. இதனை மிக நீண்ட தூக்கமாய் நான் கருதவில்லை. ஏனெனில், நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாய் தூங்கிய எனக்கு இடைக்கிடை ஏற்படும் இவ்வாறான விழிப்புக்கள் நுளம்புக் கடியின் சிறிய சிறிய அருட்டல்களாகவே தோன்றுகின்றன.

எனினும், பதினாறு அல்லது பதினேழு மாதங்களில் ஏற்பட்ட திடீர் விழிப்புத்தான்.

நானாக அருண்டிருக்க மாட்டேன். அருட்டியவர்களைத் தேடிச் சலிக்க வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலையும் எனக்கு இல்லை.

என் வாரிசுகள் பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும். இப்போது தூக்கத்தின் கனதி என்னை விட்டு இறங்கிவிட்டது. இமைக்கூச்சத்தை உதறியெறிந்து விழிப்பார்வைகளை விரியவிட்டேன்.

சிறைக்கூடம்தான்.

தேவியின் ஆசைகளும் அதற்கான மொழியியல்பும்

● ந.மயூரமுன்

வெளியேயிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கான அற்புதச் சிறைக் கூடம் உள்ளிருந்து எனது உணர்வுகளையும் ஆசைகளையும் வழமை போல் வளர்த்துக்கொள்ள வசதிகளனைத்தும் உள்ளே வகையிட்டு இருந்தன.

என்னுற்றாண்டு ஆசைகளின் எச்சங்களும் அது பற்றிய கனவுகளும் செல்லரிக்காது பேண அழகிய பெட்டகமொன்று எனக்கருகே இருந்தது.

எழுந்தேன்.

யானைகள் அணி வகுத்து நின்றன.

படை வீரர்கள் கவசம் பூண்டு ஆயுதம் தாங்கி என் வார்த்தைகளை எதிர்பார்த்து காதுகளில் உயிர்ப்பிணை நிறைத்திருந்தனர்.

மஞ்சளுடை போர்த்திய,

புரவிகளின் வழி திறக்கும் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய குரு ஆசி கொடுத்து ஒதுங்க நான் நீண்ட வாளுடன் அம்பாரி மேல் ஏறி அமர்ந்தேன்.

வாயிலிருந்து வார்த்தை பிறந்தது.

மண்ணிலிருந்து புழுதி பறந்தது.

வாளிலிருந்து இரத்தம் சொட்டியது.

ஒவ்வொரு தடவையும் எனது துயில் நீங்கலில் இந்த நினைவுகள்தான் - (கனவுகள் என்று நீங்கள் சொல்வீர்கள் ஆனால் என்னால் அவ்வாறு சொல்ல முடியவில்லை.) குளிப்பாட்டுவனவாய் இருந்தன.

இன்றும் மாற்றமேதுமின்றி அப்படியே இருக்கின்றன.

புத்துணர்ச்சி புகுந்துகொண்டதாய் உணர்வுகள் எனக்கு ஞாபகப்படுத்தின.

பெட்டகத்தை நெருங்கினேன்.

ஆசைகளின் சேமிப்பு; எனது பொக்கிசம்.

பெட்டகத்தினை மிகுந்த அன்புடன் தடவினேன். நானென்று என்னை அடையாளப்படுத்துவதே இந்தப்பெட்டகந்தானே. என் மகனின் தலையினைத் தடவுவதாயும் எனக்குள் நினைப்பு ஓடியது. ஒருவித ஆவல் நிறைந்த வேகத்துடன் யன்னலை நோக்கிப் பாய்ந்தேன்.

கால்களில் பூக்கள் மிதிபட்டன.

அப்போதுதான் பார்த்தேன். எனது கட்டிலின் பகுதிகளில் வாடாத அற்புத மலர்கள் - அருமையான அல்லி மலர்கள் தரையிலும் பரவியிருந்தன.

ஊதுபத்தியின் வாசனையை இப்போது நன்றாக எனது நாசிகள் நுகர்ந்து கொண்டன.

எனக்குள் மகிழ்ச்சி பீறிட்டெழுந்தது.

கரைபுரண்ட சந்தோச வேக்காட்டுடன் சத்தமிட்டுச் சிரித்தேன்.

எனது விம்மும் இதயம் இச்சேதியை யாருக்கும் சொல்ல வேண்டுமெனத் துடித்தது.

எனது துரதிஷ்டம், என்னருகே யாருமே இல்லை.

மன்னர், விகாரமாதேவியின் இந்நிலையைப் பார்க்க நேரிட்டிருந்தால்....

“ஹஹஹஹஹ....”

அவருடைய முகத்தின் கோணலைக் கற்பனையில் ரசிக்க நன்றாய்தான் இருக்கிறது.

சிரித்தபடியே பெருமிதமாய் எனது பெட்டகத்தின் மீது விழிகளால் தடவினேன்.

எனது மகிழ்ச்சி அக்கணத்தில் திடீரென என்னைவிட்டு ஓடியது. எனது உற்சாகத்தின் முதுகெலும்பை யாரோ உருவி எறிந்துவிட்டார்கள்.

யாரோ? - அது எனது வாரிசுகளேதான்.

பெட்டகத்தினை மீண்டும் நெருங்கினேன்.

முதலில் நான் இதனைக் காணவில்லையே.

கவனிக்கத் தவறிவிட்டேன்.

பெட்டகத்திற்கு அல்லி மலர்களால் மாலை போடப்பட்டிருந்தது. அது ஆயிரம் மலர்களாகவே இருக்கவேண்டும். அருகே பெரிய சாடியொன்றில் தேன் நிறைந்திருந்தது.

எனது ஆசைகளுக்காய் இன்றும் அவற்றினை நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள். மூன்றாவது ஆசையான தமிழ்த் தளபதியின் தலையையும் அர்ப்பணித்திருப்பார்கள்.

மகிழ்ச்சிதான். எனினும், எனக்கான மரியாதை எனது ஆசைகள் பொதிந்த பெட்டகத்திற்கானதேயென்ற உண்மைதான் என்னை நிலைகுலைய வைக்கிறது.

பெட்டகத்தின் முன்னே தட்டுக்களில் பழங்கள் படைக்கப்பட்டிருந்தன.

கொழுத்தப்பட்ட ஊதுபத்திகளின் வாசனை அங்கு காவல் வளையத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

எனக்கு நன்றாகவே புரிந்தது.

பெட்டகத்தின் உடமைக்குச் சொந்தக்காரி என்பதால் எச்சமலர்கள் ஒரு சில, எனக்காக.

இது வழமைதான்.

எனது துக்கத்தின் பின்னான ஒரு சடங்கு,

எனினும் ஒவ்வொரு தடவையும் எனக்கவை புதியனவாகவே உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

பெட்டகத்தினடியில் தளர்ந்தமர்ந்து, சிறிது நேரம் மோன நிலைப்பட்டவளாயானேன்.

ஏதோவொரு திருக்கிடலில் என் நிலைகலைந்து எழுந்து பெட்டகத்தினைத் திறந்தேன்.

திறக்கும் நொடிகள் ஒவ்வொன்றிலும் இனம் புரியாத ஓர் உணர்வு என்னைச் சூழ்ந்து கொள்கிறது.

ஆயிரம் ஆண்டுகள்.... இன்னுமோர் ஆயிரம் ஆண்டுகள்.... பின்னோக்கிச் சென்று எனது உயிர்ப்புடன்

கலந்து கொள்வதாய் ஓர் குழப்பமான நினைவுகள் படருகின்றன.

எனது நிலை சிறிது தடுமாறுவதாய்...

... “ஆங்... ம்...”

மெது மெதுவாக அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு, எனது ஆசைகளின் அடுக்குகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பிரிக்கிறேன்.

எனது ஆசைகள் ஏற்கெனவே பிரிக்கப்பட்டு, மொழிபெயர்க்கப்பட்டனவாய்க் காணப்படுகின்றன.

எனது ஆசையின் மூலத்தினைக் கொண்டு மொழி பெயர்த்த பிரதி மட்டும் அங்கே காணப்படுகின்றன.

எனது ஆசையின் மூலத்தினைக் காணவில்லை. எனது நினைவடுக்கின் சேமிப்பினைக் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஆசையின் பிரதியில் மூலத்திற்கு அண்மித்ததாய் வார்த்தைகளைத் தேடினேன்.

நீண்ட வருடங்களில் ‘தேன்’ இரத்தமென மாற்றம் கொண்டிருந்தது. கூசாவினை மீண்டு மொருமுறை பார்க்க வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டேன்.

‘பல்லாயிரம் தமிழர்களின் தலையாலான மாலை’ என மீண்டுமொன்று.

இது கால நீட்சியின் மொழி மாற்றமா?

இல்லை.....? ம்.....!

தொடர்ந்து ஏட்டினை வாசிக்க வேண்டிய தேவையில்லையென அவற்றிலிருந்து எனது உணர்வுகளை நான் திருப்பிக்கொண்டாலும், தொடர்ந்து வாசிப்பதற்கு எனக்கு ஏற்பட்ட பயமே முதற்காரணம்.

ஏனெனில் தேன், அல்லிமாலை, தளபதியின் தலை... என எனது ஆசைகளின் கிடைப்பிடத்தை ஒன்றெனப் பிணைத்து ஆசையின் மூல நாயகியாய் என்னை அடியிலே முத்திரை குத்தியிருப்பார்கள்.

எனினும் காலங்கள் வழியே கடந்து வரும் எண்ணங்களிலாலான மொழிபெயர்ப்பை முழுவதுமாய் புரிந்து கொண்டேன்.

சரி! எனது ஆசைகள் நிறைவேற்றப்பட

வேண்டுமே.

இன்றைய வேளையிலும்....

எனது ஆசைகளை நிறைவேற்றும் என் அருமை மைந்தன் எங்கே?

யன்னலை நோக்கி ஓடினேன், எட்டிப் பார்த்தேன்.

காமினி அபயா!

முன்பு போலவே விசாலமான கட்டிலில் ஓடுங்கியபடி சயனித்திருந்தான். நீண்ட தூக்கம்.

கண்ணாடி அறைக்குள் விழிப்பதற்குரிய அறிகுறி எதுவுமேயின்றி அசையாது கிடந்தான். கண்ணாடிக் கூண்டிற்கு வெளியே பலருக்கு அவனது நித்திரை பற்றிய மொழி பெயர்ப்பு நிகழ்த்தப்படுவதைப் பார்த்தேன். தங்களில் என்மகனை உணர்ந்துகொள்ள பலர் படுக்கையில் நித்திரை பழகிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனது கனவுகளில் இருந்து மீண்டெழுந்த நான் எனது சிறையறையினை மீண்டும் பார்த்தேன்.

எனக்கான உணர்வுகள் என்னைத் தொற்றிக் கொண்டன. நான் விழித்தெழும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் எனது ஆசையினை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் அவா எனக்குள் புகுந்து கொள்வதுண்டு. இன்றும் அது என்னை பிடரிபற்றிக் தள்ளியது. எனது ஆசையின் பிரதிகளை தூக்கிக்கொண்டேன். யானைகள் அணிவகுத்து நின்றன. படைவீரர்கள் கவசம் பூண்டு ஆயுதம் தாங்கி என் வார்த்தைகளை எதிர்பார்த்து காதுகளில் உயிர்பிணை நிறைத்திருந்தனர்.

நான் நீண்ட வாளுடன்.

மீண்டும், தேவியாய் எழுந்தேன்.

*

வெறுமையில் படரும் வெள்

ஒரு வீட்டுக்குள்தான்
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.
எனினும்
நான் உனது சுயங்களில்
முள் விதைப்பதாயும்
நீ எனது சுயங்களில்
முள் விதைப்பதாயும்
நீனைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்.
எதிர் வீட்டில் வசிப்பவனோ
நாம் நம்மை அழிப்பதாக
தனது உதடுகளுக்குள்
புதையுண்டு போயிருந்த
புன்னகையை
பூக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றான்.
நாமற்ற
நமது வீட்டுக்குள் நுழைவதற்கு.

ஒரு கனவும் இன்னொரு உறவும்

இல்லறக் கனவுகளைச் சுமந்தபடி
நீட்சயிக்கப்பட்ட நாளொன்றில்
தங்க மாங்கல்யத்தை சுமத்தும்
மணாளனின் வருகை பார்த்து
சரிகை ஜெராலிக்க
தீருத்தலத்தில் காத்திருக்கிறாள் தங்கை
பட்டும் பொட்டுமீன்றி
கறுத்த நாடா கழுத்தில் ஆட
அக்கா வருகின்றாள்
தங்கையை வாழ்த்த.

-யுகசேனன்

கிழக்கே ஆழமான கடற்பரப்பையும், வடக்கே ஆழம் குறைந்த கடற்பரப்போடு ஏராளமான கடலுணவை உற்பத்தி செய்யும் கண்ட மேடையையும் கொண்டு மேற்கே புத்தளம் வரை நீண்டது தமிழீழக் கடல்.

இது இந்துமா சமுத்திரத்தில் ஒரு பகுதியாய் இருப்பதாலும் இங்கிருந்து ஏராளமான கடலுணவை ஏற்றுமதி செய்வதாலும் உலகின் கவனத்தையே ஈர்ந்திருக்கிறது.

கிழக்கே பெரிய வகை மீன்களும் இறால் வகைகளும் முல்லைத்தீவுக் கடற்பரப்பில் சிறுவகை மீன்களும் ஏராளமான இறால் வகைகளும், மன்னார் தீவுப்பகுதிகளில் ஏராளமான நண்டு கணவாய்க் கடலுணவுகளோடு மீன்வகைகளும் தாழன் இறால் எனப்படும் இறால் வகையும் ஏராளமாய் பிடிக்கப்படுகிறது.

செய்வகைகளோடு
கடல்வளம்

முல்லை யேசுதாசன்

தீவுக்கடற்பரப்பு பரவைக் கடலோடு சேர்ந்திருப்பதால் சிறுவகை மீன்களோடு இறால் நண்டு கடலட்டை கடலுணவுகளும் உற்பத்தியாக அதிக வாய்ப்பிருக்கிறது.

இறால் வகைகளில் தாழன் இறால் வகையே அதிக வருமானத்தை ஈட்டித் தரும் கடலுணவாகும். இது ரோலர் வள்ளங்களினால் மடிகட்டி பிடிக்கப்படுகிறது. தீவுப்பகுதிகளில் ரோலர்களைக் கொண்டு அதிகமாக இறால் பிடிப்பது யாழ்ப்பாண, மன்னார் மீனவர்களே.

முல்லைத்தீவுக் கடலில் கருவண்டன் வெள்ளை இன இறால் வகையும் தீவுக்கடற்பரப்பில் தாழன் இறால் வகையும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதும், அதிகமாகப் பிடிப்பட்டதும் எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியிலேயே.

தீவுப் பகுதிக்கடல் ஆழம் குறைந்த கடற்பகுதி என்பதால் சிறிய இயந்திர வள்ளங்களைக் கொண்டு இறால் பிடிப்பது சாத்தியமாகிறது. ரோலர் தொழில் முறை வலைபடுத்தும் தொழில் செய்யும் சிறு தொழிலாளருக்கு இடைஞ்சலானதொன்று. பல வேளைகளில் ரோலர்கள் சிறுதொழிலாளரின் வலைகளை அறுத்துவிடுவதுமுண்டு. எனவேதான் ரோலர் தொழில் செய்வருக்கு கடற்றொழில் சங்கங்கள் பல சட்டதிட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தி ரோலர்கள் சிறுதொழில் செய்வரின் வலைகளை அறுக்காமல் தொழில் செய்ய நேரக் கணிப்பு செய்தும், தவறி வலைகள் அறுந்தால் தேடி எடுத்து கொடுக்கவும் வலைகள் காணாமல் போயின் ரோலர்க்காரர்கள் இழப்பீடு கொடுக்கவும் வலியுறுத்துகிறார்கள். சிலவேளைகளில் ரோலர் தொழில் நிறுத்தப்படுவதும் உண்டு.

கடல் வலயச் சட்டங்களும் கடற்படையின் அடாவடித்தனங்களும் கடற்கரைக் கிராமங்கள் மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதல்களும் மீனவர்களின் தொழில் உபகரணங்களை அழித்தும் அவர்களை இடம்பெயர வைத்தது. ஜீவனோபாயத்துக்காக கடல் நீரேரிகளிலும் குளங்களிலும் மீன் பிடிக்க வைத்ததுடன் வேறு தொழில் முயற்சிகளைச் செய்யவும் வைத்துவிட்டது.

தீவுப்பகுதியிலும் இதே நிலைதான். தொழில்களை இழந்துவிட்டு புதிய தொழில்களை தேட வசதியின்றி இயந்திரப் படகுகளின்றி கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் மட்டும் தொழில் செய்யும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு போனார்கள் தீவுப்பகுதி மீனவர்கள்.

இதேவேளை இந்தியாவின் தொழில்நுட்பத்துடன் கூடிய பெரியவகை ரோலர்கள் தீவுப்பகுதி மீனவரின் வீட்டு முற்றத்தில் விளைந்து கிடக்கும் ஏராளமான இறால் வளத்தை சூறையாடிச் செல்வதோடு அவர்களின் வலை உபகரணங்களையும் அழித்துவிட்டுப் போகின்றன.

இந்த விடயம் பற்றி மீனவர்கள் உரியவர்களுக்குப் பல முறைப்பாடுகள் செய்தும் எவரும் இதற்கு செவி சாய்த்ததாய் இல்லை என விசனப்படுகிறார்கள்.

அண்மையில் மன்னார்க் கடற்பரப்பில் பள்ளிமுனை கடற்பகுதிவரை வந்து மீன் பிடித்த இந்திய மீனவர்களை, மன்னார் மீனவர்கள் பிடித்து வந்து பொலீஸாரிடம் ஒப்படைத்த சம்பவம் ஒன்று நடைபெற்றது.

இது தவிர பருத்தித்துறைக் கடற்பரப்பு தொடக்கம் தீவுப்பகுதி கடற்பரப்புவரை தமிழீழக் கடலின் இறால் வளத்தைக் கொள்ளை இடுவதோடு பெருவாரியான மீன் வளத்தையும் அள்ளிச்செல்கிறார்கள் இந்திய மீனவர்கள். இவர்களது பெருமளவிலான ரோலர்களின் தொடர்ச்சியான மீன்பிடியால் எமது கடல் வளம் அருகிப் போவதோடு, மீன்பிடி உபகரணங்களின் இழப்பினால் மீனவரின் தொழில் உயர்வும் பின் தள்ளப்பட்டுப் போகிறது என அங்கலாய்க்கிறார் ஒரு மீனவர்.

இந்தச் சமாதான சூழலிலும் தங்கள் கடலிலே தங்களை மீன்பிடிக்க முடியாமல் செய்துவிட்டு எவ்வித தயக்கமும் இன்றி இந்திய மீனவர்கள் மீன் பிடித்துப் போவதும் தீவுப்பகுதிகளில் இந்திய மீனவரை மீன்பிடிக்க அனுமதித்துவிட்டு தீவுப்பகுதி மக்களையே படையினர் கண்காணிப்பு செய்வதும் வேதனைக்குரியது என்கிறார்கள் தீவுப்பகுதி மக்கள்.

சென்ற காலங்களில் இலங்கை - இந்திய கடல் எல்லைப்பரப்பில் இலங்கைத் தமிழ் மீனவர்கள் இந்தியக் கடற்படையால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். போரின் அச்சத்தில் புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளின் வள்ளங்கள் ஏளமாய் இராமேசுவரத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறன.

ஆனால், சிங்கள மீனவர்கள் எல்லை தாண்டினால் பிடித்து வைத்து அவர்களை அவர்களின் தொழில் உபகரணங்களோடு திருப்பி அனுப்பியிருக்கிறது இந்திய அரசு.

இவை இந்திய அரசின் திட்டமிட்டதொரு நடவடிக்கையைச் சுட்டிநிற்கிறது என்கிறார்கள் இலங்கைத்தமிழ் மீனவர்கள்.

இந்திய மீனவர்களை போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளைகளில் இலங்கைக் கடற்படை எல்லைப் பரப்புகளில் வைத்து சுட்டுக் காயப்படுத்தியும் கொன்றுமிருக்கிறது. அதேவேளை வேதனைப்பட்டவர்கள் தமிழீழ மீனவர்கள். ஆனால் அதே கடற்படை இந்திய மீனவரை தீவுப்பகுதிகளுக்குள்ளும் மீன்பிடிக்க அனுமதித்திருக்கிறது.

இந்த சமாதான சூழ்நிலை ஏற்பட்ட இக்காலத்தில் இலங்கைக் கடற்படை இந்திய மீனவரை மீன்பிடிக்க அனுமதித்தமை, தமிழீழ மீனவருக்கும் தமிழக மீனவருக்கும் மோதலை உருவாக்கவும் சமாதான சூழலைக் குழப்பவும் திட்டமிட்டு செயற்படும் செயற்பாடாக இருப்பதை இந்திய மீனவர்கள் புரிந்து கொள்ளாததையிட்டு கவலை தெரிவிக்கிறார்கள் தமிழீழ மீனவர்கள்.

மன்னார் மீனவரைப் போலவே தீவுப் பகுதி மீனவரும் தங்களின் கடல்வளத்தை தொழில் உபகரணங்களை பாதுகாக்க இந்திய மீனவரைத் தடுத்து நிறுத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் போரினால்

தங்களையும் தங்களின் நிம்மதியான வாழ்வையும் இழந்து நீண்ட காலத்தின் பின்னர் கடலில் இறங்கித் தங்களின் ஜீவனோபாயத்தைத் தேடி நிற்கிறார்கள்.

இந்நிலையில் தமிழக மீனவ உறவுகள் தமிழீழக் கடலிலே மீன்பிடித்துச் செல்லவும் அவர்களின் தொழில்களையே அறுத்துப்போகவும் எப்படி முடிந்தது?

எனவே தமிழீழ மக்களின் வாழ்க்கை சிறப்புறவும் அவர்களுடைய கடலின் வளம் அற்றுப்போகாதிருக்கவும் தமிழக மீனவ உறவுகள் தங்களின் அத்துமீறிய கட்டுப்பாடற்ற மீன் பிடியை நிறுத்த வேண்டியது அவசியமாகிறது.

இல்லையெனில், தமிழீழக் கடலில் உற்பத்தி குன்றி அது வெறுமையாகிப் போவது நிச்சயம்.

*

ஆசிரியர்: யதீந்திரா
படைப்புகளுக்கும்
விமர்சனங்களுக்கும்
யதீந்திரா,
இல.14,
வைத்தியசாலை விடுதி,
திருகோணமலை.
விலை 50/=

கடும் விழி

காலாண்டொத்த

கடும் விழியின் இரண்டாவது இதழ் வெளி வந்திருக்கிறது. இதில் பல விடயங்களைச் சொல்லும் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையுடனான விரிவான நேர்காணல் இடம்பெற்றிருக்கிறது. நந்தினி சேவியரின் சிறுகதை சி.சிவசேகரம், ஜிப்ரான் ஆகியோரின் மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகள், தில்லை, ஏடபிள்ளு, முஹீசீன், வந்தனாசிவா, வி.கௌரிபாலன், பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம், வ.தேவசகாயம் ஆகியோரின் கட்டுரைகள், புதுவை இரத்தினதுரை, த.ஜெயசீலன், சோலைக்கிளி, ஜெல்லிதாசன், சு.வில்வரெத்தினம் ஆகியோரின் கவிதைகள் மற்றும் மு.பொ., அ.யேசுராசா ஆகியோரின் எதிர்வினைகளும் இந்த இதழில்.

கூடிய கவனிப்பைப் பெறும் அடையாளங்களை கொண்டிருக்கும் இந்த இதழ் கடும்விழியை மேலும் முன்னகர்த்துகிறது.

வியாசனின்

உலைக்களம்

புதுவை இரத்தினதுரை

வெளியீடு:

தமிழ்த்தாய் வெளியீட்டகம்

விலை 200/=

கிடைக்குமிடம்:

நிலா பதிப்பகம், கிளிநொச்சி.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் வழித் தடத்தை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும் உணர்வின் வரிகள். பத்தாண்டு காலமாக விடுதலைப் புலிகளின் அதிகார பூர்வ ஏடான 'விடுதலைப் புலிகள்' இதழில் வியாசன் என்ற மறுநாமத்தில் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை எழுதிய உலைக்களங்களின் தொகுப்பு இது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் புலனாய்வுத்துறைப் பொறுப்பாளர் திரு.ச.பொட்டுஅம்மான் அவர்களும் அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் திரு.ச.ப. தமிழ்ச்செல்வன் அவர்களும் இந்நூலுக் கான மதிப்புரைகளை எழுதியுள்ளனர்.

போரும் போராட்டமுமான எமது காலத்தின் அரசியலை எளிய, இயல்பான, கவிதா மொழியில் மிகச் சிறப்பாகச் சொல்லும் நூல் இது. தமிழில் வெளிவந்துள்ள இன்னொரு புதுவகையாக இருக்கிறது உலைக்களம்.

கிடுகலை எட்டுமணி.

அவர்கள் இருவரும் பனை நிழலிலிருந்து பேசத் தொடங்கினார்கள்.

ஏதாவது காதல் பிரச்சினை அல்லது மகள்களின் திருமண விடயம் - அல்லது அரசியல்

அதனை எப்படித் தீர்ப்பது!

என்பது பற்றி பேசி இருக்கக் கூடும்.

வெயில் ஏறத் தொடங்கியது.

நிழல் இடம் மாறியது.

அவர்களும் நிழலில் நகர்ந்தபடி பேசினர்.

மீண்டும் நிழல் நகர்ந்தது.

அவர்களும் நிழலை நோக்கி நகர்ந்தபடி பேசினர்.

நிழல் பலவாறு தனது அளவை

மாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

யாரும் கதைத்து முடிக்கும் வரை

நிழல் காத்திருப்பதில்லை.

மாலையில் நிழல் காணாமல்

போய்விட்டது.

அவர்கள் விளக்கேற்றிப் பேசினார்கள்.

விடியவும் நிழலுக்கு வந்தார்கள்.

நிழல் - தன்வழி போய்க் கொண்டிருந்தது.

எத்தனையோ நிழல்கள் போய்

விட்டிருந்தன.

அவர்கள் இன்னும் பேசிக்

கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கால நிழல்

கோகுலராகவன்

சி.கதிர்காமநாதன்

“ஒரு ஜேம்ஸ்யைத் தேடி...”

அதே நிலைதான்.

“அட..... அப்படியே..... எப்ப வரச் சொன்னவ?”

“தாங்கள் இப்ப ஷரவுனுக்கு”
(யாழ்ப்பாணத்துக்கு மறுபெயர்) போறம், நாளைக்கு காலமை எட்டு மணிக்கு முன்னம் தங்கட வீட்ட வரட்டாம். தாங்கள் நிப்பினமாம்.

“சரியப்பா காலமைபோகலாம் என்ன விலாசம் தந்தவ?”

“என்னப்பா வி...லா...ச...மோ...?”

மனுசி நெற்றியைச் சுருக்கினாள்.

“அதப்பா..... இளவாலை கொண்டுவெண்டுக்கு பக்கத்தில் அரசமரம்..... அதுக்கு அங்கால தான் தாங்கள் இருக்கிறதெண்டு சொன்னவ. அங்க சந்தியில் ஜேம்ஸ்யை இருந்து வந்து நிக்கிற ஆக்கள் எங்க நிக்கினம் எண்டால் அவயள் சொல்லுவினமாம்”

எனக்கு ஜே.விபியும் எதிர்க்கட்சிகளும் தமிழ் மக்களை குழப்புவது போன்ற நிலை.

அரம்பத்தில் விடயம் பரபரப்பாக இருந்தது.

“ரீச்சருக்கு போன் வந்திருக்காம் உடன வரட்டாம்”
என் மனைவி - ரீச்சர் அவசரப்பட்டாள், அவசரப்படுத்தினாள்.... நானோ நித்திரை மயக்கத்தில்.

“எழும்புங்கோ ஜேம்ஸ்யை இருந்து வந்த தங்கச்சீனர் (பபி) “பிரண்ட்” (friend) போனில கதைக்கட்டாம் கெதியாய்ப் போங்கோ.”

“நானெதுக்கப்பா நீர் போய்க் கதையும்” மனிசி என்னப்பா.... என இழுத்து விட்டுப் போனாள். எனக்கு நித்திரை குழம்பி விட்டது. நேரமோ மாலை நான்கு மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

கொஞ்ச நேரத்தில் மனிசியும் வந்துவிட்டாள்.

“அதானப்பா பபியினர் பிரண்ட் வந்து நிக்கிறா. கடிதமும் காகம் கொடுத்து விட்டவவாம். தனக்கு சின்னப்பிள்ளையளோட வரக் கஷ்டமாம். எங்கள ஒருக்கா வந்து வாங்கிக் கொண்டு போகட்டாம்.”

தடங்கலின்றி நிவாரணம் வரும் என்ற செய்தி கேட்ட நிலையில் மனுசியின் முகம் இருந்தது. எனக்கும்

“என்னப்பா சொல்லுறீர் பெயர் தெரியாது. இளவாலை கொண்வென்.... அரச மரம்.... எப்படியப்பா அவையினர் வீட்டைப் பிடிக்கிறது.

காவல் துறையிடம் மாட்டிக் கொண்ட கசிப்புக்காரன் போல் மனைவி முழித்தாள்.

“சா... ஒம்பா... நான் அவசரத்தில அதொண்டும் விளக்கமாய் கேக்கேல்ல.... அங்கபோய்க் கேட்டால் சொல்லுவினமெண்டு சொன்னா.... சே”

“சரியப்பா... கேட்டாச் சொல்லுவினம்.... ஆளினர் பேர் தெரியாமல் எப்படிக்கேக்கிறது.....” ஜேர்மனியால வந்து நிக்கிற ஆக்கள் எண்டால் அங்க எத்தனை ஜேர்மனி வந்து நிக்குதோ....?

எனது மச்சானும் அமெரிக்காவுக்கு பிரிட்டன் போல் எனக்கு உதவிக்கு வந்தான்.

“இது கஷ்டம் அத்தான். அக்கா நீங்கள் வடிவாய் விலாசத்தை கேட்டிருக்க வேணும்.

எனி என்ன செய்வது?

“ஏனப்பா குழம்புறியன்... காலேல... அங்க போய்க் கேட்டு விசாரித்தால்ச் சொல்லுவினம் தானே?”

.....

“சரியப்பா கோவப்படாமல் இருங்கோ நாளைக்குப் போய்ப் பார்ப்பம்”

“கட்டாயம் போவம் போகேக்க பெரிய மட்டையில எழுதிக் கொண்டு போவம், ஜேர்மனியால வந்து இருக்கிற ஆக்களைப் பாக்க வந்திருக்கிறமெண்டு”

“என்னப்பா சரியான தூரமாய்க் கிடக்கு”

“ஜேர்மனி தொல்புரத்தில இருந்து பக்கத்திலேயே இருக்கு பேசாமல் சைக்கிள உழக்கும்”

றோட்டுக்கு இரு பக்கமும் பற்றைகளும் இடிந்த கட்டிடங்களும் பார்க்கத் துன்பத்தைத் தந்தது.

பண்டத்தரிப்பு சென்றி கழிந்து இடையில் வந்த

ஒருவரிடம் மனுசி விசாரித்தாள்.

“இன்னும் போக வேண்டும்.”

போய்க் கொண்டிருந்தோம். தேவாலயமும் குடிமனையும் பள்ளிக் கூடமும் நாம் தேடிக் கொண்டு வந்த இடத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டின.

சைக்கிளை நிறுத்தினோம்.

“உந்தக் கடையில கேளுங்கோ சொல்லுவினம்.”

கடைக்காரர் எட்டிப் பார்த்தார். பக்கத்தில இன்னொருவர் “அண்ண இந்தப்பக்கம் ஜேர்மனியால வந்த ஆக்கள் இருக்கினமோ?”

“அப்படித் தெரியேல்ல எந்த இடமெண்டு சொன்னவ.....?

சொன்னேன்.

“இளவாலைச் சந்தி இதுதான்..... நீங்கள் சொல்லுற மாதிரி ஆக்கள் இங்க இல்லையே.... சரி... போ..... என்ன சொன்னவ?”

நான் மனுசியை மணவாளக் கோலத்தில் காதல் பார்வை பார்ப்பது போல் பார்த்தேன்.

“பேர் தெரியாது போனில் தான் சொன்னவ.”

நான் எங்கள் நிலைமையை விளக்கமாக ஒரு கடத்தல்காரனின் கோரிக்கை போல் எடுத்துரைத்தேன்..

“அட அப்படியே சங்கதி.....”

அவர் பழைய நடிகர் வீரப்பாவை விட குறைவாகச் சிரித்தார்.

“அரசடிச் சந்தி இங்க இல்லை நல்லா அங்கால தள்ளிப் போக வேணும்.... போற வழியில ஒரு ஆஸ்பத்திரி வரும்..... அதுக்கு பக்கத்தால போற ஒழுங்கையால போனா.... நல்லாப் போக வேணும்.... அங்க போய்க் கேட்டால் இடத்தைக் காட்டுவினம்”

வெயில் ஏற ஏற எனக்கு உடம்பு குடாகிக் கொண்டு வந்தது.

“என்னப்பா.... என்ன செய்யுறது.... இன்னும்

ஊர் சுத்துறதோ?”

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ... இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டம் அங்கயும் போய்ப் பாப்பம்.”

மறுபடி சைக்கிள் மிதிப்பு - மிதிப்பு, மிதிப்பு கடைக்காரர் சொன்ன விபரத்தின் படி ஒழுங்கையில் சைக்கிளில் இருவரும் நுழைந்தோம். அக்கம் பக்கம் குடிமனை அதிகமாக இருக்கவில்லை. ஒரு வீட்டு வாசலில் ஆண்களும் பெண்களுமாக ஒரு சிறு கூட்டம்...

அவர்களை நெருங்கினோம்.

“ஐயா ஜேர்மனியால வந்த ஆக்கள் யாரும் இங்க இருக்கினமோ? ”

அன்று போலவே...

நிலவு காணாத வாழ்வில்
வெள்ஒளி படர்வதாக இல்லை.
நீ சமந்த என் வாரீசுக்கு
என்ன பெயர் வைத்தாய்?

இப்போது-
சிவராத்திரி வருவதுண்டா?
நான்கு சாம்பு முசைகள்
நடக்குமா?

பக்தர்கள் குரிசீக
செல்கிறார்களா?
குட்பி காவடி எடுக்கும் போது
பாறசெம்பை திறந்து
சோதனை செய்வதில்லையா?

இப்போ, எப்படி நிலைமை?
இங்கு அன்று போலவே இன்று
நாலு சவர்களோடு,
எம்நாட்கள்.

சோ.சி.கமலக்கதிர்

எல்லோரும் “ஈராக் ஜனாதிபதியை இங்கு கண்டீர்களா?” என்று கேள்வி கேட்ட தன்மையில் முகத்தை சுருக்கினார்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தார்கள்.

“என்ன..... ஜேர்மனியில் இருந்து வந்த வையோ?” கிழவி ஒருத்தி பலமாக யோசித்தாள்.

“உவன் ராமலிங்கத்தினர் மூத்தவன் ஜேர்மனி யால வந்து போயிட்டான். ஓவசியர் சின்னத்தம்பியினர் மகள் கவிசால வந்து நிச்சுகிறாள். “குழறி” ஆறுமுகத்தினர் மகள் யூகேயில் இருந்து இண்டைக்கு வருவான். “சாராயக்கடை” செல்லையாவினர் நடுவிலான் வாற கிழமை பிரான்சில் இருந்து வாறான்.... ம்.... வேற.... யார்....”

“சரி நீங்கள் யாரைத் தேடுகிறீயள். எந்த இடமெண்டு சொன்னவ?”

நாற்பத்தைந்து வயது மதிப்புடைய “ஐயா” கேட்டார்.

நான் பவ்வியமாக சங்கராபரண ராகத்தில் என்னிலையை எடுத்துரைத்தேன். கூட நின்று அனைவரும் நண்பன் ஆறு திருமுருகனின் பிரசங்கம் கேட்ட நிலையில் தம்மை மறந்து நின்றனர்.

அட்டா.....

கடவுளே.....

எவ்வளவு அலைச்சல்.....

ஒரு சின்ன “மிஸ்ரெக்”

அனைவரும் உருகினார்கள்.

“சே..... ஆக்களினர் பெயர் தெரியாதோ”

“போனில கதைக்கேக்க தனக்குச் சின்னப் பிள்ளைகள் இருக்கினம் வாறது கஷ்டமெண்டு சொன்னவ”

“நல்லா யோசித்து சொல்லுங்கோ அரசடி சந்தி யென்றே சொன்னவையள்....”

நான் மனுசியைப் பார்த்தேன், அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியைப் பார்ப்பது போல்.

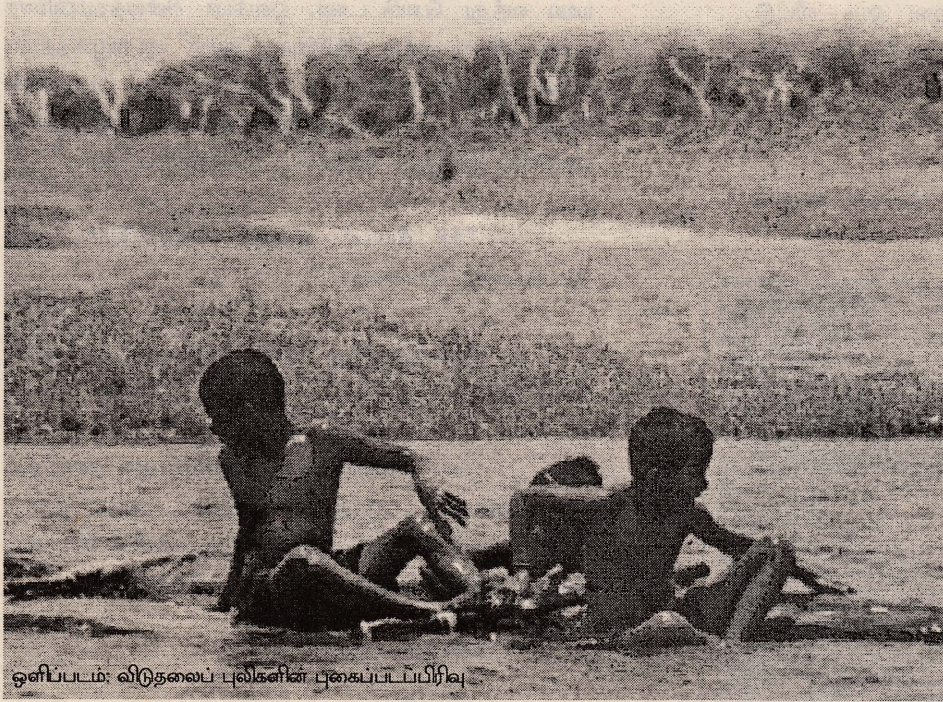
“வாவாய் இப்பவும் யோசித்துப் பாருமப்பா. எந்த மரத்தடி எண்டு சொன்னவ.... வேப்பமரத்தடி....

புளியமரத்தடி” மனைவி சுண்களால் மிரட்டினாள்.

“அரசமரத்தடி எண்டு சொன்னவ”

எங்களை சுற்றி நின்றவர்கள் தங்களுக்குள் குசுகுசுத்தார்கள். ஆராய்ந்தார்கள். தலைகளை பலமாக ஆட்டினார்கள்.

ஒளிப்படம்: விடுதலைப் புலிகளின் புகைப்படப்பிரிவு

“நீங்கள் சொல்லுற இடப்பக்கம் அப்படி வெளியால போறமாதிரி ஆக்கள் இல்லை.”

“அப்படியென்றால்”

“அவையள் “மற்றப்பகுதி குடிசனமும் குறைவு” அதான் யோசிக்கிறன்.”

நாங்கள் முழித்தோம்.

“ஏனப்பா யோசிக்கிறியள். “இப்ப எல்லாப் பகுதி ஆக்களும் தானே” வெளியால போயினம். அவயளினர் ஆக்களும் போயிருப்பினம் தானே... ஹ... ஹ...”

ஒரு பெண் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

“சரி இவ்வளவு தூரம் வந்தி டியள் ஒருக்காப் போய்ப் பாருங்கோ”

மறுமடியும் எமது பயணம் தொடர்ந்தது.

நாங்கள் வந்த இடத்தில் ஆக்களைக் காணவில்லை. நாலைந்து நாய்கள் மாத்திரம் எம்மை வரவேற்கத் தயாராகின.

இனி என்ன செய்வது?

அந்நேரம் விரைந்து வந்த மோட்டார் சைக்கிள் எமது அருகில் “பிரேக்” அடித்து நின்றது.

“அண்ணைய நீங்கள் ஜேர்மனியால வந்த ஆக்களைத் தானே தேடுறியள்”

“ஓம்... சின்னப்பிள்ளைய ளோட வந்தவை”

“அப்ப அவயளாத் தான் இருக்கும்.... இந்த... குச்சொழுங் கையாலதான் போகவேணும் சரியான கல்லுத்தரை. ஒண்டு செய்யுங்கோ அக்கா நீங்கள் இவற்றை சைக்கிள வைத்துக் கொண்டு இங்க நில்லுங்கோ நான் இவரை “பைக்கில்” கூட்டிக் கொண்டு போறன்.”

எனக் கொண்டும் விளங்கேல்லை. எங்கிருந்தோ வந்தான், ஏறு மோட்டார் சைக்கிள்ள என்றான்.... யார் இந்தக் கண்ணன்?

“யோசிக்காமல் ஏறுங்கோ”

மனுசி என்னை “போருக்கு திலகமிட்டு அனுப்பும் வீரப்பெண் போல்” என்னைப் பார்த்தாள்.

கல்லுப்பாதையில் “பைக்” துள்ளி, துள்ளி சென்று ஒரு வீட்டை அடைந்தது.

“சரசு... சரசு... இங்க வாரும் உம்மைத்தேடி இவர் வந்திருக்கிறார்.”

உள்ளேயிருந்து ஒரு அம்மா கதிரைபைக் கொண்டு வந்து போட்டார்.

சா... என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒரு வெள்ளை கிணற்றடியில் இருந்து இரண்டு பெண் குழந்தைகளுடன் வந்தாள், சிரித்தாள்.

“நீங்கள் தானே நேற்றுப் பின்னேரம் போன் எடுத்தது. பபியினர் பிரண்ட் ஜோர்மனால வந்து நிக்கிறன் எண்டு”

அவள் முழித்தாள்.

“பபியோ யார் அது?”

“நான் போனில கதைக்கேல்ல.... சிலவேளை அவர் எடுத்தாரோ தெரியாது”

“அவர் எங்க போயிட்டார்?”

“கீரிமலைக்குப் போட்டார்”

எனக்கு தொலைக்காட்சியில் “அத்தை” தொடர் பார்க்கும் போது மின்சாரம் “கட” டான நிலையில் அவதியுறும் தமிழ் ரசிகர்கள் போல் நின்றேன்.

“அப்ப நீங்கள் போன் எடுக்கேல்ல?”

“நான் எடுக்கேல்ல எனக்கு பபியைத் தெரியாது”

பிறகேன் அங்கு நிப்பான் மனுசியை அடைந்தேன்.

காணாமல் போன கணவன் திரும்பி வந்துவிட்ட சந்தோஷம் அவளுக்கு.

“வந்திட்டியளே எனக்கு நேரம் போகத் தலையைச் சுத்திக்கொண்டு வந்திட்டுது. வாங்கோ போவம் சரியாய்க் களைச்சுப்போனம்”

வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். மனமோ “ஆணையிறவு படைத்தளத்தை இழந்த அரசு போல் சோகம்”

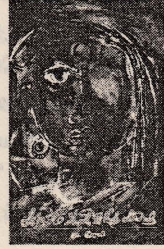
இடைநடுவே இருவர் எம்மை வழி மறித்தனர் தம்பதியினர் போலும்.

என்னவென்று கேட்டேன். சொன்னார்கள்.

“சுவிஸிலிருந்து வந்து நிக்கினம் போனில கதைச்சுணாங்கள். விலாசமொண்டும் கேட்காமல் விட்டுட்டம் இந்த இடமெண்டுதான் சொன்னவ. உங்களுக்குத் தெரியுமோ?”

புதிய வரவுகள்

புதிய நூல்கள்

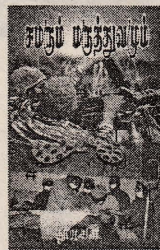
காலம் ஆகிவந்த கதை

-அ.இரவி, பக்கம் 264, ரூபா 300.00

அந்திவானம் பதிப்பகம், தமிழீழம்.

தமிழ் இலக்கியத்துக்கு புதுவரவாகியுள்ள காலம் ஆகி வந்த கதை, புதிய கதை சொல்லும் முறை அறிமுகப்படுத்துகிறது. சுவாரசியம் ஊட்டும் மொழியில் நினைவுகளில் காட்சிப்படுத்தும் கதைகள் ஒலிப்படிமங்களாகவும் பரிமாணங் கொடுக்கின்றன. ஈழத் தமிழர் வாழ்வு எதிர்கொண்ட இன ஒடுக்குமுறை அடையாளங்கள் இந்தக் கதையினூடே நமக்கு மீண்டும் மீண்டும் பல சேதிகளைச் சொல்கின்றன.

தமிழ்த் தேசிய எண்ணத் திரட்சி எப்படி வலுப்பெறத் தொடங்கியது என்பதையும் தமிழர் வாழ்வில் இன ஒடுக்குமுறை எப்படி போராட்டத்திற்காக வாசல்களைத் திறந்தது என்பதையும் இக்கதைகளில் இருந்து துல்லியமாக தெரியமுடிகிறது. இரவியினுடைய வாழ்க்கை மீதான நேசிப்பும் கூர்ந்த கவனிப்பும் வாழ்க்கையைச் சொல்வதனுடாக இரவி பெறும் மகிழ்வதான் காலம் ஆகி வந்த கதைகள். இயல்பின் மொழியும் கதை சொல்லும் அழகும் கூடி வந்திருக்கும் நல்ல தொகுதி.

சமரும் மருத்துவமும்

-தூயவன், பக்கம் 140, ரூபா 100.00

நிலா பதிப்பகம், தமிழீழம்.

தமிழுக்கு இன்னொரு புது வரவு தூயவனின் சமரும் மருத்துவமும். போர்க்கள அனுபவத் திரட்சியும் போர் வாழ்வின் போது ஒரு போராளி மருத்துவன் எதிர்கொண்ட சவால்களும் புதிய சிந்தனைகளும் இதில் மொழியப்படுகின்றன.

வடிவத்திலும் பொருளிலும் புதிதளித்தலை நிகழ்த்தும் தூயவன், போராட்டத்தின் பல்பரிமாணங்களைத் தன்னுடைய எழுத்தினூடாக முன்நிறுத்துகிறார். விடப்படும், தவிப்பும், துயரமும், மகிழ்வும் கொண்டதொரு கலவையாகப் போர் வாழ்வில் பெற்ற அனுபவங்களைப் பொதுத்தளத்தில் வைத்துப் பேசுகிறார். சமரும் மருத்துவமும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் புதுமையான விசயங்களைச் சொல்வதன் ஊடாக புது அடையாளம் கொள்கிறது.

கரிய இரவைத் தோற்கடிக்கும் செயற்கை வெளிச்சக்குமிழ்கள் வீதியெங்கும் மின்னின. நீண்டதாய் கரும்பாம்பாய் நெளிந்து கிடந்து வீதி. மெல்லிய கசகசவென்ற ஓசையோடு நகர்ந்துகொண்டிருந்தது அந்த ஹயல் வான். வீதியோரக் கடையொன்றில் 'புத்தளம்' என்கின்ற எழுத்துக்கள் உதிர்ந்துபோய்த் தென்பட்டன. எங்கோ தியேட்டர் ஒன்றில் படம் பார்த்துவிட்டு வந்தது போல் விடலைப் பையன்கள் காய்... கூய் என்ற கூச்சலுடன் கடந்து போயினர். சக்தியின் நேரம் 1.00 என வானுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்த வானொலிப்பெட்டி சொல்லியது.

இராமநாதனுக்குத் தூக்கம் கண்களை அழுத்தப் பார்த்தது. எனினும் மடியில் கிடந்த தோற்பை சிறிது பயத்தை ஊட்ட கண்களை வெட்டி வெட்டி முழித்துக் கொண்டார். கடைசி இருக்கையிலிருந்து கலீர் கலீரெனப் பேச்சொலியும், சிரிப்பொலியும் கலந்து பரவின. அதில் அமர்ந்திருந்த நான்கு இளம் பெண்களும், ஏதோ நேர்முகத் தேர்விற் காகக் கொழும்புக்கு வந்துவிட்டுப் போகின்றார்களென ஊக்கிக் முடிந்தது. இவருக்கு அருகே ஒரு இளைஞன் தனித்திருந்தான். அவனும் அவர்களைப்போலவே பரீட்சைக்குப் போய்விட்டு வந்திருக்கலாம். ஏனோ ஒரு சோர்வு அழுத்தி யதில் அவனிடம் பேச்சுக்கொடுக்க வேண்டும்போல் தோன்றவில்லை. இடைப்பட்ட வரிசையில் இரண்டு வயோதிபப் பெண்களும், இளம்பெண் ஒருத்தி குழந்தையுடனும் அமர்ந்திருந்தனர். அந்தப் பெண்ணின் கணவன் என மதிக்கத்தக்கவன் முன் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தான். இவருக்கே, இளைஞனுக்கருகே கண்டக்டர் பையன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

திடீரென்று பிறேக் போட்டு வான் நின்றது. சடுதியான குலுக்கலில்

இவரிடமிருந்த தோற்பை நழுவப் பார்த்தது. இறுகப் பற்றிக் கொண்டார். கண்டக்டர் பையன் இறங்கிப்போனான். ரோந்து போய்க் கொண்டிருந்த ஒன்றிரண்டு பொலீஸ்காரர்களைப் பார்த்ததன் பின்புதான் அருகிலிருந்த பொலீஸ் நிலையத்தைக் கவனிக்க முடிந்தது. கடைசி வரிசைப் பெண்கள் சட்டென்று மௌனமானார்கள். டோர்ச் அடித்தபடி முன்னால் நின்ற பொலீஸ்காரன் கண்டக்டரிடம் ஏதோ கேட்டான். கண்டக்டர் சொல்லுவதைக் கேட்டபடியே உள்ளுக்குள் மூலை முடுக்கு விடாமல் டோர்ச் அடித்துப் பார்த்தான். கடைசி வரிசையில் டோர்ச் கொஞ்சம் தாமதித்து விலகியது. பொலீஸ்காரன் நின்று மிலாந்தினான். "ஐ.சி எடுங்க...." என்றான். கண்டக்டர் அடையாள அட்டைகளைச் சேகரித்துக் கொடுத்தான். அவற்றைப் புரட்டிப் புரட்டி அவன் இன்னும் தாமதித்தான். தூரத்தே இன்னொரு 'டோர்ச்' திரும்பியது. "சரி போங்க...." என்றான். அப்பாடி.... என கண்டக்டர் பாய்ந்து உள்ளேறினான். கதவு சாத்தியதும் ட்ரைவர் மெல்லக் கிளப்பினான்.

"இந்தச் சமாதான காலத்தில, நடுச்சாமத்தில உவனுக்கென்ன ஐ.சி...." வயோதிபப் பெண்ணொருத்தி கேட்டாள்.

"வேறையென்னம்மா, ஏதேன் காசு கறக்கலாமெண்டு மினக்கருத் தினவன். சரிவரேல்ல.... விட்டிட்டான்...."

பின் வரிசை மூச்சு விடுகிற சத்தம் கேட்டது. ட்ரைவர் நிறுத்திவிட்ட வானொலியை திரும்பவும் முடுக்கினான்.

"நதியில் விளையாடி, கொடியில் தலை சீவி நடந்த இளந்தென்றலே....." சௌந்தரராஜனின் குரல் பாடலை அள்ளிவீச இராமநாதனின் உள்ளம் சிலிரித்து நடுங்கியது. அங்கயற்கண்ணியின் நினைப்பென உடல் முழுதும் பரவியிருந்த வேதனைத்துளிகள் ஓரிடத்தில் குவிந்ததாய், இதயம் திருமென அதிர்ந்து குலுங்கியது. கையால் நெஞ்சைப் பொத்திக்கொண்டார். 'அங்கை... அங்கை....' என வாய்

ஒளிப்படம்: தி.தயாலன்
வண்ணியில் கண்டக்டர் கண்களில் ஒன்றிடு முகவடு

தூட்சாயணி

அங்கயற்கண்ணியும்

முணுமுணுத்துக் கொண்டது. அவளது இளம்பிராயங்கள் எவ்வளவு கலகலப்பாய் இருந்தன. இதோ பின்னாலிருந்து கலகலக்கின்ற அந்தப் பெண்களைப் போல..... "என்ரை அண்ணா, என்ரை அண்ணா...." என பள்ளித்தோழிகளிடம் பெருமையடிக்கின்ற அங்கயற்கண்ணி. இருபது வருசங்களாயிற்று அவளைப் பார்த்து. அவளது வாழ்விலும்தான் எவ்வளவு மாற்றங்கள் ஊடுருவி விட்டன.

அவளது உலகம் எப்போதும் அழகின் மயமாகவேயிருந்தது. அவர் அறிந்த வரைக்கும், அவருக்கும் அவளுக்குமிடையில் பத்துவயது வித்தியாசம். அவருக்கு அக்கா ஒருத்தி இருக்கிறாள். அது தவிர அவருக்குப் பிறகு அவளுக்கிடையில் பிறந்த மூன்று தம்பிகளை ஏதோ ஒரு பெயரறியாத நோய் அள்ளிக் கொண்டு போயிற்றாம். அதனால் அவள் எல்லோருக்கும் செல்லப்பிள்ளையாகவே வளர்ந்தாள். அதிலும் அண்ணா செல்லம் கூட.

அழகிய பூந்தோட்டம் ஒன்றில் திரிகின்ற வண்ணத்துப்பூச்சியென, அவள் துள்ளும், குதிப்பும் பிரமிப்பூட்டும். அவளுடையதென.... அவள் மிகுந்த கவனிப்போடு, பராமரித்து வந்த அந்த வண்ணப் பூந்தோட்டம், அழகிய பூக்கள் அங்கு தினமும் அவளுக்கெனவே பூக்கும். வாசனைகள் ஒரு கணம் அந்தப் பக்கம் வா... வா... என அழைக்கும். கொல்லெனப் பூத்திருக்கும் குண்டு மல்லிகைகளும், பல வண்ண ரோஜாச்செடிகளும் அவளுக்கானவை. சாமிக்கென அம்மா ஒரு பூப்பறித்தாலும் சண்டை வரும். அதற்குப் பிறகுதான் அம்மா வேலிக் கரையோரம் தனியாக செவ்வரத்தையும், துளசியும் நட்டு வைத்தாள் சாமிக்கு வைக்கவென....

ஒளிப்படம்: தா.கமலநாதன்

அவள் அழகிய உலகமும்

இவ்வளவு ஆசையாய்ப் பூமரம் வளர்க்கிறவன் தன் தலைக்குச் சூடிக்கொள்வான் என்றால் அதுவும் இல்லை.

"மரத்திலை கிடக்கிற பூவும், அதுக்குக் கீழே தானா உதிர்ந்து பாய் போலை சிதறிக்கிடக்கிற பூவிதழ் களும் எவ்வளவு வடிவு, அந்த அழகைக் குலைக்க நான் விடமாட்டேன்....."

அவளது அழகிய ஆசை அவளுக்கு வண்ணத்துப் பூச்சிகளைத் தோழியாக் கித்தந்தது. கிளிகளும் அவளது தோட்டத்தைப் பார்க்கப் பரசவமாய் வந்து போயின. அவளது உலகம் அவள் வரையில் நியாயமான அழகோடு அடக்கமாய்ப் புன்னகைத் தது.

அவளது தோட்டம் குறித்து அவள் தோழிகளிடத்தே சிலரிடம் பொறாமை கூட இருந்தது. பூச்செடிகளைப் பார்வையிடும் சாக்கில் வந்து ரகசியமாய் சில பூக்களை நசுக்கிவிட்டுப் போவார்கள். நசுக்கிய பூக்களைக் காணநேரும் வேளைகளில் அங்கயற்கண்ணி நொறுங்கிப் போய்விடுவாள். மறுபடி யாரையும் தன் தோட்டத்துள் நுழையவிடாள். கிளிகளையும் வண்ணத்துப் பூச்சிகளையும் தவிர....

நிறங்கள் குறித்து அவளுள் நிறையவே பிரமிப்பு இருந்தது. விதவிதமான நிறங்களில் வண்ணத்துப் பூச்சிகளைப் பார்த்து ரசித்ததன் விளைவோ என்னவோ அந்தந்த நிறங்களில் வண்ணத்துப் பூக்களைத் தேடுவாள். வைக்கோல் நிறம், வெள்ளை நிறம், தவிட்டு நிறம், மரப்பட்டை நிறம் எனத் தெரியாத பலவித வண்ணங்களில் எல்லாம் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் உலவியதை அதிசயமாய்ச் சொல்வாள். பூக்களில் தேனுறிஞ்சும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் விதவிதமான நிறங்களைப் பெறும்போது ஏன் பூக்கள் மட்டும் தெரிந்த நிறங்களிலேயே பூக்கின்றன என

அதிசயப்படுவாள்.

சட்... ஒரு பிறேக்கில் வான் நின்றது. இனி என்ன...? இன்னுமொரு பொலிஸ் நிலையமோ.... இல்லை. வவுனியா வந்துவிட்டதாய்க் கண்டக் கடர் சொன்னார். நேரம் 5.00 மணி என 'சக்தி' சொல்லியது. வரிசையாய் வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. அவரவர் தங்கள் தங்கள் பாட்டில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர் வானிலிருந்து இறங்கிப் பக்கத்திலிருந்த கடையில் தேனீருக்குத் திரும்பிவிட்டு அமர்ந்தார். அவர் முன்னால் அந்த இளம் பெண்கள் ஆரவாரமாய் வந்த மர்ந்தார்கள். அவர்களுள் கொஞ்சம் நடுத்தர உயரத்தில் பஞ்சாபி போட்டிருந்த தவளைப் பார்க்கையில் 'அங்கை'யைப் பார்ப்பதுபோல இருந்தது.

மியாவ்... காலுக்குள் பூனை தட்டுப்பட்டது. சீ... அருவருப்பாய் கால்களை ஒதுக்கினார். பூஸ் பூஸ் அந்த 'பஞ்சாபி' போட்ட பெண் கூப்பிட்டாள். பூனை அவள் பக்கமாய் நகர்ந்தது. அவள் கடித்துக்கொண்டிருந்த பிஸ்கட்டில் ஒரு துண்டைப் பிடித்துப் பூனைக்குப் போட்டாள். பூனை கவ்விக் கொண்டு அவளைப் பார்த்து மியாவ் என்றது. அவள் சிரித்தபடியே இன்னொரு துண்டைப் போட்டாள்.

'அங்கை'க்கு இன்னொரு உலகம் பூனைகளுடனானது. எத்தனை பூனைகள் இருந்தாலும், அவளுக்குப் பூனைகள் மீதான பற்றுக் குறையாது. மடியில் தூக்கி வைத்து அதன் முதுகில் அவள் கையைப் போட்டுத் தடவுகிறபோது இவருக்கு அருக்குளிக் கும். இவருக்கு அலேஜியான விஷயமே பூனைகள்தான். வீட்டில் கால்களுக்கிடையே தட்டுப்படும் பூனைகளிடத்தே அவர் மல்லுக்கட்டுவதைப் பார்த்து 'அங்கை' சிரிப்பாள். ஒரு நேரம் மொழுமொழுவென்று வெண்ணெய் நிறத்தில் ஒரு பூனைக்குட்டி இருந்தது. அது அவள் மடியில் தான்

பெரும்பொழுதைக் கழித்தது. 'பூனை மயிரீ கூடாது பிள்ளை...' அம்மா எத்தனையோ முறை சொல்லியாகிவிட்டது. ஆனாலும் அவள் கேட்பதில்லை. அந்தப் பூனை ஒருநாள் செத்துப் போனது. முகமெல்லாம் நீலம் பாரித்தபடி இவளது பூக்கன்றுகளுக்கிடையே ஒரு பூப்பந்துபோல மல்லாந்து கிடந்தது. அந்தப் பூனை கோழிக் குஞ்சைப் பிடித்துத் தின்றதென்று பக்கத்துவீட்டு ராமு விஷம் வைத்துக் கொன்றுவிட்டதாக 'அங்கை' சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள். அதற்குப் பிறகு அவள் பூனையும் வளர்க்கவில்லை. பக்கத்துவீட்டுத் தொடர்பையும் விட்டுவிட்டாள்.

கரிய தாளில் வெள்ளை வர்ணத்தை அள்ளி இறைத்தாய் வெளிச்சம் பரவ ஆரம்பித்தது. வான்கள் ஒன்றாய் நகர ஆரம்பித்தன. இராமநாதனும் ஏறிக்கொண்டார்.

குழந்தையை வைத்துக் கொண்டிருந்த இளம்பெண் அருகிலிருந்த முதியவரிடம் குழந்தையைக் கொடுத்தாள். இருக்கையோடு சாய்ந்து கொட்டாவி விட்டாள்.

"றோட்டெல்லாம் ஒரே தூசி, பிள்ளைக்குச் சளி பிடிக்கப்போகுது....." இராமநாதன் திரும்பிப் பார்த்தார். லேசாய் சிரிப்பு வந்தது. இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் வெளிநாட்டு என்று போய் வந்தவுடன் மண்ணிலேயே இறங்காதவர்கள் மாதிரி இது என்ன கதை...?

இவர்கள் மட்டுமென்ன... அவருடைய பிள்ளைகள் கூட இவர்களை விட அதிகமாய்... மகள் கூட்டி வந்தது யார்...? எவர்...? ஒன்றுமாய்த் தெரியவில்லை. வெள்ளைக்காரன். இவள் பார்த்தவுடன் மயங்கிவிட்டான். அவர்களது சேர்தலும், பிரிதலுமான வாழ்க்கை இவளுக்கு உடன்பாடா யிருக்குமோ...? இப்போ ஹனிமூன் போய்விட்டாள். இன்னும் இரண்டொரு மாதங்களில் தானே எல்லாம் வெளிக்கும். 'உலகம் சுருங்கிப் போச்சுதப்பா...' என்று தன் மனம் விசாலமானது போலக் கதைக்கும் அவரது புத்திரியால் சின்ன விஷயங்களக்காகவே விவாகரத்தெடுப்பது சுலபமாகி விடுமோ...? காலகாலமாய் ஊறி வந்த தமிழ்ப் பண்பு அவளிடமிருந்து விலகியிருக்குமோ...? அல்லது அதை உதறமுடியாமல் இரண்டுநெகட்டான் மனநிலையில் சஞ்சலங்களுடன் ஊடாட வேண்டி வருமோ...?

சின்னவன் - 'அவனும்' யாரையோ பார்த்து வைத்திருக்கிறானாம். அவனை அபர்ணாவுக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று அவர் மனதில் முன்பே ஊறிய ஆசை துடைத்தெறிப்பட்டுப் போயிற்று. அங்கை அப்படி எண்ணியிருப்பாளோ...? அவளது ஆசைகள் எல்லாம் மண்ணோடு மண்ணானதை அக்கா கொழும்பில் வைத்து துண்டு துண்டாய்ச் சொன்னாள்.

'அங்கை'யை அப்போதே லண்டனுக்குக் கூப்பிட்டிருக்க வேண்டுமோ...? இவர் போனபோதே கணவனும் நாலு குழந்தைகளும் என்றிருந்த அங்கையை எப்படிக் கூப்பிடுவது...? அவள் மகேந்திரனை மணக்காமல் இவர் சொன்ன மாதிரி... வேண்டாம் இனி முடிந்து போனவைகளை அலகுவதில் எதுவுமேயில்லை. 'அங்கை' மகேந்திரனையே விரும்பினாள். அவனையே மணமுடிக்கப் பிடிவாதப்பட்டாள். அவளது வாழ்வு அந்த மண்ணுடனானது. அந்த மண்ணை விட்டு அவளை அசைக்க முடியவில்லை. இப்போதுங்கூட... இனியுங்கூட... அவளோ, அவளது பிள்ளைகளோ லண்டனுக்கு வரத்தயாராயில்லை.

அக்கா கடைசியாய் ஆத்திரத்தில் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

“இவ்வளவு பட்டிட்டாள், இனியும் பட விருப்பமெண்டால் இருக்கட்டுமன் ஊருக்கை.....”

அக்காவின் நாக்கு கரி நாக்கு.

“என்னக்கா உப்பிடிக்கதைக்கிறாய்.....” உள்ளுக்குள் பொங்கிப் பொங்கி வர இவர் மேலே பேசாமல் எழுந்துவிட்டார்.

அங்கை, சந்தோஷமாய் இருந்திருப்பாள். மகேந்திரன் இருந்த அளவுக்கும் அவளது நான்கு தசாப்தங்கள் மிகமிக அழகானதாய்த்தான் இருந்திருக்கும். அதற்குப் பிறகுதானே அவளது வீழ்ச்சிகள் கடகடவென்று, உருளும் மலைப்பாறையென.....

இராமநாதனுக்குத் தீபனாவைத் தெரியும். அடுத்தவர்கள் அபர்ணா, வீணாவையும் ஞாபகம் இருக்கிறது. வினோத் தான் குழந்தையாய் இருந்தான். அங்கையின் தோளில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கையில் பார்த்த ஞாபகம். அதன் பிறகு..... பார்வையை வெளியே திருப்பிய போது யுத்தத்தின் கொடூர அழிவுகளைப் பார்க்க முடிந்தது. இடிபாடுகளாய்க் காட்சியளித்த வீடுகள், பாடசாலைகள், கண்ணிவெடி அபாயம் குறித்த அறிவித்தற் பலகைகள்..... தொண்டைக்குள் ஒரு வேதனை சுழித்தெழும்பியது.

முன்பு இப்படியிருக்கவில்லை. எதுவுமே, எதுவுமேதான்..... இந்த வீதி..... இந்த வீடுகள்..... இந்தப் பாடசாலைகள்..... ஏன் அங்கையின் வாழ்க்கையும் கூட. இனி எல்லாவற்றையுமே சிதைவுகளோடு எதிர்கொள்வதென்பது எங்ஙனம்.....?

அங்கையின் மீது முதலில் விழுந்த இடி மகேந்திரனது மரணமா.....? சந்தைக்கு மரக்கறி வாங்கப்போனவர் தசைத்துண்டுகளாயே திருப்பிக் கொண்டு வரப்பட்ட போது அபர்ணா வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டாளாம். அப்படியே வன்னிப் பக்கம் போய் விட்டதாய் அக்கா சொன்னாள். இங்கே எங்கேனும் அவளைக் காணக்கூடுமோ.....? அப்படிக்கண்டாலும் கூட மேற்குலகில் உழன்ற

இந்த வயோதிபுமுகத்தை அவளாலும், சீருடைக்குள் அடங்கிய அவளது இளமை ததும்பும் முகத்தை அவராலும் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ.....?

சோதனைச்சாவடிகளில் இறங்கி ஏறி பயணம் தொடர்ந்தபோது, வெயில் உச்சிக்கு வரத் தொடங்கியிருந்தது.

தீபனா எப்படியிருப்பாள்.....? அவளது தோள்களில் ஏறி வளர்ந்த பிள்ளை..... இப்போது எப்படியிருப்பாள்.....? அங்கைக்காவது இளமைக்காலம் இனிமையாய் இருந்தது. தீபிக்கு.....? அவள் பற்றிய நினைவுகளே இப்போது அங்கையை வதைக்கப் போதுமாதாமிருக்குமே.....! நான்கு வருடங்களுக்கு முன் அவளுடைய கல்யாண அழைப்பிதழ் கிடைத்தது. திருமணப் புகைப்படங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அசல் அங்கையைப் போலவேயிருந்தாள் தீபி. அருமையாய் ஒரு குழந்தை.....

“எவடம் அண்ணை உங்கடை வீடு.....” கண்டக்டர் கேட்டான். இவர் குறிப்புச் சொன்னார். என்றாலும் இடங்களைப் பார்த்தால் எல்லாம் புதிதாய்த் தான் தெரிந்தன. ஒரு மாதிரி இடத்தைக் கண்டுபிடித்து பிரயாணப்பைகளைக்

நாமிமுப்போம் சுதந்திரத்தோர்

மொழித்தின் தமிழ்க் கூடல் - கலை
மகத்துவத்தின் உயர் தேடல்
தேவித்தே இனித்த நிலம் - எங்கள்
திசையணைத்தும் இணைந்த நலம்

உறவுரிமை உரத்த குரல் - இன
ஒற்றுமையின் விரிந்த நிரல்
திறமுழைப்பு புகழ் விளைக்கும் - வீரர்
திறந்த புது வாழி செறிக்கும்

மொழி காக்கும் மறவர் உளம் - தமிழர்
முறுவலிக்கும் வெற்றிக்களம்
விழிவியக்கும் புரட்சி வாழி - தீரர்
விடுத்த கண்ணை அமைதி ஒளி

காலத்தே கனிந்த கனி - தமிழர்
கருத்தொலிக்க எழுந்த தொனி.
சீலஞ்சேர் சத்தியப்போர் - நாம்
சேர்ந்திழுப்போம் சுதந்திரத் தேர்.

● நெடுந்தீவு மகேஷ்

காவிக்கொண்டு வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்தார். வீட்டுச் சுவர்களில் ஆங்காங்கு சிராய்ப்புகள். பொத்தல் விழுந்த அங்கையின் வாழ்வைப் போல....

“அங்கை....” அவர் மெல்லக் கூப்பிட்டார். எங்குமில்லாதபடி நிசப்தம் நிறைந்திருந்தது.

“தீபி.....” வாசல் கதவு திறந்தது. கையில் குழந்தையோடு ஒரு இளம்பெண்.... யார்....? அங்கையா நிற்கிறாள் வினோத்தைத் தூக்கியபடி....? காலம் அப்படியே பின்னுக்குப் போய் விட்டதா....?

“மா... மா... உள்ளூக்கை வாங்கோ....”

ஒரு நிமிஷ மௌனத்தின் பின்பான ஊகிப்பில் அவள் வாய் திறந்தாள்.

“அம்மம்மா... மாமா வந்திருக்கிறார்.....” உள்ளே நோக்கிக் குரலை வீசினாள்.

இவர் கைநீட்டிக் குழந்தையை வாங்கினார். வெறுமை யாயிருந்த அவளது நெற்றியை வேதனையாய் நோக்கினார். கைகளுக்கிடையே அகப் பட்டுக்கொண்ட பாவனையில் குழந்தை அவரை மிரள மிரளப் பார்த்தது. ‘அப்பா’ என்கின்றதான ஒரு விசயம் இருப்பதையே தெரியாமல் மொழு மொழுவென்று மிரள்கின்ற குழந்தையைப் பார்க்க அழுகை வந்தது.

மெல்லிய உருவமொன்று பஞ்சாய் நரைத்த கூந்தலோடு மெல்ல நடந்து வந்தது.

‘அங்கை.... கை....’ அவருக்கு கதறி அழவேண்டும் போலிருந்தது. கவலையே அறியாத அவரது இளமைக்கால அங்கயற்கண்ணி எங்கே போய்விட்டாள்....?

“பாத்தியே அண்ணா....

என்றை நிலைமையை....” அங்கை அழத் தொடங்குவாள் போலிருந்தது.

“அம்.... மா.... மாமா முகங்கழுவிக் கொண்டு வரட்டும்மா.... இஞ்ச தானை நிப்பார்.....”

தீபி.... தீபியா சொல்கிறாள். அவ்வளவு தூரத்திற்கு துயரங்களைத் தாங்க அவள் பழகிக்கொண்டு விட்டாளா....?

வாசலில் சைக்கிள் வந்து நிற்கிற சத்தம் கேட்டது. ஒரு பையன் உள்ளே வந்தான். அவரைக் கண்ட திகைப்பில் சற்றே பின் வாங்கினான்.

“தம்பி வினோத்தே....”

“ம்.....” அவன் லேசான வெட்கத்தோடு தலைகுனிந்தான். இவரது பார்வை அவனது காலைத் தொட்டது. அவனது இடதுகால் சற்றே பொன்மஞ்சள் நிறத்தில் மரப் பட்டையால் ஆனது போல.... அவன் உள்ளே நுழைகையில் கேட்ட அந்த டக் டக் சத்தத்தை உறுதிப்படுத்திச் சிரித்தது. அவர் பெருமூச்சோடு கண்களை இறுக மூடினார். குழந்தையை தீபனா விடம் கொடுத்துவிட்டு வினோத்தின் முதுகை ஆதரவாய் வருடினார்.

கிணற்றடிக்கு அங்கையும் கூடவே வந்தாள். கிணற்றுக்கட்டருகே வந்ததும் அவர் ஆவலாய் அப்பால் நோக்கினார். பூந்தோட்டத்தை நோக்கி நீண்ட அவர் பார்வை ஏக்கத்தால் சுருங்கியது. அங்கே பூஞ்செடிகளின் சுவடுகள் ஒன்றுதானும் இல்லை.

“பூக் கண்டு களெல்லாம் எங்கை....?”

தாங்க முடியாமல் கேட்டார்.

“எல்லாத்தையும் வெட்டிச் சிதைச்சுப் போட்டாங்கள். நாங்கள் இடம்

வேள்வி நெருப்பு

(50 சின்னஞ்சிறு கதைகள்)

ச.வே.பஞ்சாட்சரம்

வெளியீடு:

“தூண்டி.”

141, திருநெல்வேலி.

கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் எழுதிய சின்னஞ்சிறு கதைகளின் இரண்டாம் பதிப்பு இது. படிப்பினை களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நோக்கில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்தச் சின்னஞ்சிறு கதைகள் அறுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து அண்மையில் எழுதியவை வரை சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. சில கதைகள் இரண்டாம் பதிப்புக்குப் புதியவை.

பெயர்ந்து போனாப் பிறகு....”

அங்கை எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

“நான் வளக்கிறன் மாமா பூக்கண்டு....” குரல் வந்த பக்கமாய்த் திரும்பினார். குழந்தையோடு வீணா வந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தில் சின்னஞ்சிறு கனகாம் பரங்கள் துளிர்ந்துக் கொண்டு நின்றன. அங்கயற்கண்ணி அது பற்றி எந்தவித ஆர்வமுமின்றி அப்பால் போனாள்.

*

மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்த இசைவள்ளல் நாதஸ்வரச் சக்கரவர்த்தி என்.கே.பத்மநாதன்

தன் நாதஸ்வர இசையால் எம் மண்ணை இசைவசமாக்கிய நாதஸ்வரச் சக்கரவர்த்தி என்.கே.பத்மநாதன் அவர்களின் மறைவால் தமிழீழம் துக்கித்துள்ளது. தன் விரலாலும் இசை விசாலிப்பாலும் சுரவிஸ்தானங்களாலும் இசையின் எல்லைகளைத் தொட்டு எமக்குப் பெருமை சேர்த்த இப்பெருங் கலைஞருக்கு 'வெளிச்சம்' தன் அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

'நாதஸ்வர சக்கரவர்த்தி' என இசையுலகம் ஏற்றிப் போற்றிய என்.கே.பத்மநாதனின் பிரிவு தமிழீழ கலைத்துறைக்கு குறிப்பாக, இசைத்துறைக்கு பேரிழப்பாகும். இவர் நாதஸ்வரக் கலையை என்றுமே தொழிலாகக் கருதியதில்லை. நாத உபாசனையாகவே எண்ணி வாழ்ந்தவர். இசைத்துறையில் மூன்று தலைமுறை கண்ட இவரின் குழலோசைக்குக் கட்டுண்டு இசையுலகமே மயங்கிக் கிடந்தது. தமிழீழ இசை வல்லமையை தமிழகத்திலும் நிறுவி அங்கும் எம்மண்ணின் புகழ்பரப்பியவர்.

தமிழர் வாழும் உலகத்தின் சகல நாடுகளுக்கும் இசைப் பயணங்கள் செய்து எம்மக்களின் இசையாழத்தை உலகுக்கு அறியச் செய்தவர். பல இளைய தலைமுறையினருக்கு தமிழரின் இராஜ வாத்தியமான நாதஸ்வர இசையை முறைப்படி கற்றுக்கொடுத்து புதிய பரம்பரையொன்றை உருவாக்கியவர். இவரின் குழல் வழியாகவும் விரல்வழியாகவும் இசை அருவியாகப் பாய்ந்தது. சிரித்தமுகம், ஆணவமற்ற ஆற்றல், எல்லோரையும் வாழ்த்தி வளர்த்துவிடும் பாங்கு, எம் மண்ணையும் கலைகளையும் பேணிய பக்குவம் என அமரரின் வாழ்வு ஒரு தவமாகவே இருந்தது. விடுதலைப் புலிகளின்

கலை, பண்பாட்டுக்கழகம் எடுத்த இசைவிழாக்கள், முத்தமிழ் விழாக்கள் மற்றும் நிகழ்வுகள் அனைத்திலும் கலந்துகொண்டு தன் கலையால் எம்மைக் கௌரவித்துள்ளார். இறுதிவரையும் எம் கழகத்துடன் நெருக்கமான உறவும், அன்பும், மதிப்பும் கொண்டவராக இருந்தார். அப்பலோ மருத்துவமனையில் சுகவீனமுற்றிருந்த இறுதிநாட்கள்வரை எம் மண்ணுக்குப் பெருமையும், கீர்த்தியும் ஈட்டித்தரும் இசை வள்ளலாகவே வாழ்ந்தார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மண்ணை விட்டு அகலாத கலைஞனாய், எம் மண்ணை நேசித்த மனிதனாய், கலைக்காகவே தன் வாழ்நாளைக் கழித்த புனிதனாய், இவரின் வாழ்விருந்தது. எமது தேசியத் தலைமையையும், எமது விடுதலைப் போராட்டத்தையும் வெகுஅடக்கமாக அங்கீகரித்திருந்தார்.

தமிழீழ இசைத்துறைக்கு பேரிடி விழுத்திய இசை மேதை என்.கே.பத்மநாதனின் பிரிவுக்கு எம்மண்ணின் சார்பாகவும், எமது விடுதலை அமைப்பின் சார்பாகவும் தமிழீழக் கலைஞர்களோடு விடுதலைப்புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக்கழகமும் தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

அந்தப் பறவை கத்தத்தொடங்கியது. கண்களை

இறுக மூடிக்கொண்டாள் கமலம். மனம் மட்டும் விழித்தபடியே இருந்தது. அது மறுபடியும் கத்தியது. சே இது சும்மா கத்தி ஏன் தான் என்னை சித்திரவதை செய்கிறதோ?

பாவம் அதுவும் என்ன செய்யும்? ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்த குஞ்சுகள் சிறகு முளைத்த பெருமையில் தாயை மறந்து எங்கேயோ தூர பறந்து போயிற்றுதுகள். தாய் மட்டும் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் இன்னும் காத்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

இரவானால் போதும். அதன் அடிவயிற்றிலிருந்து எழும் அலறலை கேட்கக் கேட்க சில நேரங்களில் எனக்கும் கத்த வேண்டும் போல இருக்கும்.

ம்..... அது தன்னை சோகத்தை இந்த ஊருக்கே அறிவித்தபடி இருக்கிறது. ஆனால் நான் இந்த இருண்ட வீட்டுக்குள்ள கண்ணீரைக் கொட்டிக் கொட்டி என்றை சோகத்தைக் கரைக்கப் பார்க்கிறன். அந்தக் கண்ணீரில் நான்தான் கரைந்து காணாமல் போவதுபோல் எனக்குள் ஓர் பிரமை எழுந்து கொண்டே இருக்கிறது. இன்றும் தன்னால் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ளமுடியாது என எண்ணிய கமலம் எழுந்து தன் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

இது கதையல்ல

சாந்தினி வரதராஜன்

இப்ப என்றை குஞ்சு என்ன செய்வாள்? அவளும் என்னையே நினைச்சபடி நித்திரையில்லாமல் எழும்பியிருப்பாளோ? நான் இந்தியாவுக்கு போகக்க அவள் அழுததும் என்னால அவளைவிட்டு இருக்க இயலாமல் இரண்டு நாளில் திரும்பி வர அப்பவும் பலாலியில் என்னை கட்டிபிடித்து அழுதவள். இப்ப அழாமல் இருப்பாளே? அழுவாள். எல்லாம் இப்ப நடந்த மாதிரி இருக்குது. ஆனால் காலம் காற்றுமாதிரி இருபது வருஷமா என்றை குஞ்சும் என்னை காணாமல் அழுது கொண்டொன் இருப்பாள். இல்லை இல்லை என்றை கையில் இருந்த குஞ்சைப் பறிச்சுக் கொண்டு போனவன் அவளை அழவிடமாட்டான். ஏன் நினைவையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமா அவளினர் மனசில் இருந்து அழிச்சிருப்பான். ஓம் அழிச்சிருப்பான். சீ..... சீ..... என்றை மகள் அழுவாள். இப்ப நான் அழுகிற மாதிரி.

இவளை நான் எப்படி மறக்கிறது? என்னை வேண்டாம் என்று போனவளை நானும் எப்ப வேண்டாமென்று நினைக்கிறது? ம்..... இந்த பறவையாலேயே முடியேல்ல என்னால எப்படி முடியும்? என்றை உயிர் பிரிஞ்சாலும் என்னால உன்னை மறக்கேலாது குஞ்சு. காலம் கரையும் வேகத்திற்கு ஏற்ப எல்லாமே மாறிக்கொண்டே போகிறது. ஆனால் எனக்கு மட்டும் காலம் வெறுமையாக கரையுது. என்றை மனசுக்குள்ள அவள் மட்டும் புதிது புதிதாய் பதியமிட்டபடியே இருக்கிறாள்.

அந்த பறவை மறுபடியும் அலறத் தொடங்கியது. இது கத்த எனக்குள் ஒரு பயம் கொடிபோல் செடிபோல் படர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. அதை வெட்டி எறிய எறிய அதுவும் திரும்பத் திரும்ப என்னைச் சுற்றி படர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. என்றை குஞ்சுக்கு ஏதாவது நடந்திருக்குமோ? சீ இருக்காது. அவளை அவன் வடிவாய்ப் பார்ப்பான். பிறகு ஏன்

என்றை மனம் இப்பிடிப் பயப்பிடுது? அவள் என்னைத் தனியா விட்டுட்டுப் போறதுக்கு முதல் நாளும் இப்படித் தான் காரணமில்லாமல் மனம் அடிச்சக் கொண்டு இருந்தது. அவள் என்னை விட்டுப் பிரியேக்க என்றை உடல் மட்டும்தான் இந்த வீட்டில இருந்தது. என்றை மனசை அவளிடமிருந்து அறுக்கவே முடியேல் ல. அது அவளுக்கு பின்னாலேயே போனது. யாத்திரை போற மாதிரி. அன்று தொடங்கிய யாத்திரைக்கு இன்னும் முடிவே இல்லை.

ஆரம்பம் அத்தனைக்கும் முடிவு நிச்சயம் உண்டு. அந்த முற்றுப் புள்ளியை என்றை முகத்தில குற்றுவதற்கு முன்னால் என்றை குஞ்சை ஒருமுறை. ஒரே ஒருமுறை பார்க்கவேணும் பாப்பேனா?

காலம் தன் கண்களையும் காதுகளையும் அகல விரித்துக் கொண்டு பதிலுக்காய் காத்துக் கொண்டிருந்தது.

எப்போதும் சிரிப்பும் சங்கீதமும் அந்த வீட்டின் சுவர்களில் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால் இரண்டு நாட்களாக இருட்டிலும் மெளனத்திலும் மூழ்கி அழுதுகொண்டு இருந்தது. அறையின் லையிற்றை போட்ட ரவி.....

“சுகந்தி எழும்பும் இரண்டு நாளா சாப்பிடாமல் அழுது கொண்டு இருக்கிறீர். நீரும் இப்படி இருந்தா நான் என்ன செய்யிறது?”

“எனக்கு என்றை மகள் வேணும். அவளைக் கூப்பிடுங்க அப்பதான் நான் எழும்புவன்.”

“அவள் வருவாள். கட்டாயம் வருவாள். எழும்பும் சுகந்தி”

“இல்லை. முதல்ல அவள் வரட்டும் பிறகு நான் எழும்புறன்.”

“நான் என்ன செய்யிறது

சுகந்தி? உம்மைப் பார்க்கிறதா அவளை தேடுறதா? ஏன்தான் கூடவுள் என்னை இப்படிச் சோதிக்கிறாரோ தெரியேல்ல? அவளால உம்மைப் பார்க்காமல் இருக்க ஏலாது. நீர் பாரும். அவள் அம்மா என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஓடி வருவாள்.”

“இல்லை அவள் வரமாட்டாள். நானும் அப்படித்தானே....” வார்த்தைகளை எச்சிலுடன் விழுங்கினாள் சுகந்தி

ரவியின் இதயத்தில் ஈட்டி ஒன்று பாய்ந்தது.

சாந்தினி வரதராஜன்

“சங்கீதா ஏன்மமா இப்படி செய்தனீ? என்னை தனியா விட்டுட்டு போக உனக்கு எப்படி மனம்வந்தது? இங்கை உன்ரை அம்மா அழுவா என்று தெரியும் தானே! வாம்மா இனி அம்மா பிள்ளைக்கு அடிக்கமாட்டா. வா குஞ்சு.”

சீ நான் அவளுக்கு அடித்திருக்கக் கூடாது. அடிக்கிற அளவுக்கு என்றை கோபத்தைத் தூண்டினது அவள்தானே.

“சங்கீதா நீ என்ன நினைச்சுக் கொண்டு இப்படி செய்கிறாய்?”

“நான் என்ன செய்தனான்?”

“என்ன செய்தனீயோ? உனக்கு வெட்கம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு வெட்கமா இருக்குது. தெரியாததுகளைல்லாம் ரெலிபோன் அடிச்ச சொல்லுதுகள்.”

“என்ன சொல்லினம்? யார் சொல்லினம்? இதெல்லாம் எனக்கு தேவையில்லாத பிரச்சனை.”

“ஓம் ஓம் இதெல்லாம் உனக்குத் தேவையில்லாத பிரச்சனை தான். எங்களுக்குதான் வெளியில வெளிக்கிடவே வெட்கமா இருக்கு. ஒரு பிள்ளை எண்டு செல்லம் தந்து உன்னை வளர்த்தது எங்கட பிழையோ என்று யோசிக்கிறம்.”

“அம்மா இப்பிடித்தானே இருபது வருசத்துக்கு முந்தி அம்மம் மாவுக்கும் இருந்திருக்கும்”

சுகந்தியின் இதயத்தில் ஏற்கனவே ஆறாமல் இருந்த வடுவில் மீண்டும் மீண்டும் முட்களைக் குத்தினால் சங்கீதா குத்திய இடத்திலிருந்து குருதி வழியத் தொடங்கியது. அவளால் ஒரு கணம் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. இந்த உலகம் சுற்றுவது போல் இருந்தது. சொல்லின் வலி உடல் முழுவதும் வியாபிக்கத் தொடங்கியது. நஞ்சு

பூ சிய இந்த அம்பு எனக்கு நிச்சயம் வேண்டும்.

சுகந்தியினால் கோபத்தையும் அழுகையையும் அடக்க முடியவில்லை. தன் கோபம் வேகம் அத்தனையையும் சங்கீதாவின் கன்னத்தில் பதித்தாள்.

இனி நான் என்ன செய்யிறது? வழியும் கண்ணீரைத் துடைக்க அவள் கரம் எழுவே இல்லை. மாறாக எண்ணங்கள் சிதறி ஓடின.....

இப்படித்தானே அன்று என்றை அம்மாவும் அழுதிருப்பா. என்றை அம்மாவின் கண்ணீருக்கு நான் எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும் பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும். அந்தப் பாவ முத்திரை என்றை முகத்தில் பதிந்து இருபது வருச மாயிற்று. இது ஏன் எனக்கு அன்று விளங்காமல் போயிற்று? அந்த பதினெட்டு வயது எதையுமே சிந்திக்கவில்லை. ஒரு வழிப்பாதையைப் போல் எனக்கும் அந்த வயது தானே வழிகாட்டியது. அன்று நான். இன்று என் மகள். நாளை என் மகளின் மகள். கூடாது. இது இப்படியே தொடர்கதை ஆகக்கூடாது.

உண்மை எப்போதும் கசப்பாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் என்ன செய்வது விழுங்கவும் முடியவில்லை துப்பவும் முடியவில்லை. நான் உங்களைப் பார்க்க வேணும். உங்கட காலில விழுந்து அழவேணும் போல இருக்கமமா. உங்களைப் பார்ப்பேனா அம்மா? என்றை குஞ்சு என்னட்டைத் திரும்பி வருவாளே அம்மா? அவளினர் நம்பிக்கை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உதிரத் தொடங்கின.

உதிர்ந்த நம்பிக்கைகள் காற்றுடன் அடிபட்டு அடிபட்டு.....

முழு நிலவு முற்றத்தை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த

நிலவைக் கண்டால்போதும் அவளின் முகமும் அதைப் போலவே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். பிறகு அவள் என்னை இருக்க விடமாட்டாள். அம்மா வாங்கோ வந்து முற்றத்தில இருந்து எனக்கு காணன் கதை சொல்லுங்கோ என்று நச்சரித்தபடி இருப்பாள். ஏனோ தெரியவில்லை. காணனின் பாத்திரத்தை அவள் விரும்பினாள் என்பதைவிட காதலித்தாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அடிக்கடி சொல்வான்:

“அம்மா எனக்கு காணனை எப்ப நினைச்சாலும் அழுகை அழுகையா வரும்.”

“ஏன்?”

“ஏனெண்டா அவரை எல்லாரும் சேர்ந்து புறக்கணிக்கேக்க நான் யாரை நோகிறது? என்று அழுவார் அப்ப எனக்கும்....”

சுகந்தியின் நினைவில் மூழ்கி இருந்த கமலத்தை -

‘எங்கே எங்கே ஒருமுறை உங்கள் விழிகளை திறவுங்கள்’ என்ற பாட்டு துயிலும் இல்லத்திலிருந்து எழுந்து வந்து அவளை உலுப்பியது.

நாளைக்கு மாவீரர் தினம். செல்வனைப் பார்க்கப் போக வேணும். எவ்வளவு காலம் அவனைப் பார்த்து? இப்படித்தான் ஒரு நிலாக்காலம். ஆனால் வானத்திலிருந்து பூ மிக்கும் பூ மியிலிருந்து வானத்துக்கும் யுத்தம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலம். ஊரே மெளனித்து நின்ற அந்த இருண்ட வேளை அம்மா என்று அழைத்த குரல் கமலத்தை திடுக்கிட வைத்தது. ஆர் என்னை அம்மா என்று கூப்பிட்டது? எத்தனை காலம் இப்படி என்னை ஆரும் கூப்பிட மாட்டாங்களா என்று ஏங்கிகிடந்த னான்.

“ஆரது?”

“அது நான் தான் அம்மா செல்வன்.”

“எந்தச் செல்வன்?”

“பக்கத்து வீட்டு அமுதத்தினர் மகன் செல்வன்.”

“செல்வன் நீயே அப்பன்! வா வா உன்னைப் பார்த்து எவ்வளவு காலம்? இந்த அம்மாவை நினை விருக்கோ?”

“பின்ன நினைவில்லாமலே வந்தனான்.”

“ஏன் நீ கொழும்புத் துறைக்குப் போகேல்லயே?”

“இல்லை. அம்மா இவங்க ளினர் ‘சென்றி’ அதில இருக்குது. பிறகு ஏன் பிரச்சனை என்று யோசிச் சிட்டுத்தான் இங்க வந்தனான்.”

“அப்ப வாப்பன் சாப்பிடு வம்.”

“எனக்குப் பசிக்கேல்ல.”

“ஒரு நாள் எண்டாலும் இந்த அம்மாவோட சாப்பிட மாட்டியே. நானும் எத்தனை நாளாய் தனியச் சாப்பிடுறது.”

“சரி சாப்பிடுறன். இப்ப கதைப்பம். ஆ நீங்க எப்படி இருக்கறீங்க?”

“ஏதோ இருக்கிறன்.”

“இவள் சுகந்தி கடிதம் போடுகிறவளே?” அந்த இடத்தை சில நிமிடங்கள் இடம் பிடித்துக் கொண்டது.

“செல்வன் எனக்கு உன்னைப் பார்க்க செல்வனோ என்று ஒரே சந்தேகமா இருக்கு”

“ஏன் அம்மா இப்படிச் சொல்லிறீங்கள்?”

“சுகந்தி உன்னைக் கண்டால் என்ன சொல்லி பகிடி பண்ணுகிறவள் நினைவிருக்கோ?”

“ஓம் ஓம் டே செல்வன் உன்னைச் சுகாதாரப் புத்தகத்தில் ஓட்டிப்போட்டுப் படிக்கலாம் என்று சொல்லி சிரிக்கிறவன்.”

“இப்ப அவள் உன்னைப் பார்த்தால் நீ செல்வன் என்று சொன்னாலும் நம்ப மாட்டாள்.”

“அது ஒன்றும் இல்லை அம்மா எல்லாம் உடற்பயிற்சிதான்.”

“செல்வன் இந்த ஆயிரைக் கண்டால் உனக்குப் பயம் இல்லையே?”

“எனக்கோ அவங்களுக்குத் தான் என்னைக் கண்டால் பயம்.”

அவனின் சிரிப்பு இப்பவும் இந்த முற்றத்தில் ஒலித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. அவனது வார்த்தைகளும்..... ‘அம்மா நதி தன்மீது நீந்துகிறவன் மூழ்கினால் அழுகிறதும் இல்லை. கரைசேர்ந்தால் மகிழ்வதும் இல்லை. அது தன்பாட்டில் நகர்ந்து கொண்டே போகும். இப்ப நானும்.....’ அந்தச் சின்னப் பொடியனுக்கு இருந்த பக்குவம் வயது போயும் எனக்கில்லாம போயிற்று. மறுபடியும் அதே பாட்டு. இப்ப கொஞ்ச நாளா இந்த இடமெல்லாம் ஒரே அமைதியில் மூழ்கிப்போய் கிடக்குது. சில நேரங்களில் இந்த அமைதி கூட ஏதோ ஒரு

பயத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் புதிய முகங்கள்.

அவர்களுக்கு என் சோகம் எதுவும் புரியாது. ஆனால் இப்போ மெல்ல மெல்ல பழைய முகங்கள் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டன. கமலத்தின் மனதில் பதுங்கிக் கிடந்த நினைவுகளும் சுழன்று சுழன்று வெளிவரத் தொடங்கின.

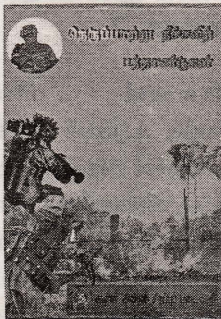
வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த வர்களைப் பார்க்கும்பொழுது என்றைக்கு என்னைப் பார்க்க வருவாளோ? எனக் கேள்வி எழுந்து நின்றது. தனித்து போனவர்களெல்லாம் குழந்தைகளோடு வந்திறங்கியதைப் பார்த்த கமலத்திற்கு என்றைக்கு என்னைப் பிள்ளைகள்? அதுகளுக்கு என்னைத் தெரிஞ்சிருக்குமோ? என்னென்று சொல்லியிருப்பாள்?

ஊரில் உங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அம்மம்மா இருக்கிறா எண்டோ? சில நேரம் இந்தப் பிள்ளைகள் மாதிரித் தமிழ்

தெரியாமல் இருப்பினமோ? கமலத்தின் அத்தனை கேள்விகளும் பதிலைத்தேடி காற்றிலே அலைந்தன.

புற்களால் மூடிக்கிடந்த இரயில் பாதைகள் துப்புரவு செய்யப்பட்டு இரயிலின் வருகைக் காய்த் தவம் கிடந்தன. இனி யாழ்தேவி. மெயில் எல்லாம் வரும். அதில்தானே அவள் என்னைத் தனியா தவிக்க விட்டுட்டுப் போனவள். அதில போன என்றை மகள் அதிலேயே திரும்பி வருவாளோ? கமலத்தின் மனதில் பதியமிடப்பட்டவை யெல்லாம் திரும்பவும் முளைவிடத் தொடங்கின. அவைகளுக்கு கைகளும். கால்களும் முளைக்கத் தொடங்கின. இறந்த காலத்தை யாராலும் மீட்டுக்கொண்டு வர முடியாது. எல்லோராலும் மீட்டிப் பார்க்க முடியும். கடந்து போன வாழ்க்கை இனி திரும்பாத வசந்தம். அதை நுகர்ந்து நுகர்ந்து பார்க்கின்றாள் கமலம். எங்கேயோ ஓர் மூலையில் அந்த வாசனை இன்னும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

இப்பவெல்லாம் நான்

நெருப்பாற்று நீச்சலிற் பத்தாண்டுகள்

வெளியீடு: வெப். சாள்ஸ் அன்ரனி சிறப்புப் படையணி
கிடைக்குமிடம்: நிலா பதிப்பகம், கிளிநொச்சி.

தமிழீழ விடுதலைப் போரின், முதலாவது தாக்குதற் தளபதியின் நாமத்தில் உருவான முதலாவது தாக்குதற் படையணியான வெப் சாள்ஸ் அன்ரனி சிறப்புப் படையணி, களப்போரில் கடந்துவந்த பத்தாண்டு நெருப்பாற்று நச்சலைச் சத்திரக்கும தழுவன முதற போரூல. ஈழப்போர் உக்கிரம் பெற்றிருந்த காலத்தில் புயலாகச் சமரடி சாதனை படைத்த சாள்ஸ் அன்ரனி படையணியின் வீரவரலாற்றை களவிபரிப்பினூடாகச் செல்கிறது இது. தமிழீழத் தேசியத் தலைவரின் உள்ளத்து உணர்வுகளுக்கு வடிவமமைத்து போர்க்கலையிலும் போராட்டத்திலும் புதுப் பரிமாணங்களைப் படைத்த படையணியின் வரலாறு.

அமைதியாக இருப்பதை பார்த்து ரவி அடிக்கடி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டபடி இருக்கிறார். பாவம் அவருக்குத் தெரியாது. நடுக்கலின் புறத்தோற்றத்தின் அமைதி போலத்தான் நானும் இருக்கிறேன். ஆனால் அதன் அடிவயிற்றில் மிகப் பயங்கரமான நீரோட்டம் ஓடிக் கொண்டு இருப்பதுபோலத்தான் எனக்குள்ளும் அதிபயங்கரமான நெருப்புச் சுவாலை ஒன்று அனலைக் கக்கிக்கொண்டு இருக்கிறது. அந்த நெருப்புக்கு என் மகளின் வாயிலிருந்து துப்பிய வார்த்தைகள் விறகாகி அந்தச் சுவாலையை அதிகப்படுத்தியபடி....

அன்றும் அப்படித்தான்.....

“அம்மா நானும் மைக்கும் தனியா வீடெடுத்துப் போகப்போகிறம்”

“என்ன, என்ன சொன்னீ? உனக்கு அப்படியும் ஒரு நினைவு இருக்கோ?”

“ஏன் இருக்கக்கூடாது? எனக்கு இப்ப பதினெட்டு வயசு ஆயிற்று.”

“கண்டறியாத பதினெட்டு வயது. அது ஒரு வயசு. என்ன தெரியுமென்று நீ இப்படி ஆட்டம் போடுறாய்?”

“உங்களுக்கு என்ன தெரிஞ்சுது அதுதான் எனக்கும்” அவளின் வார்த்தைகள் வெளியில் விழுந்த வேகத்தைவிட சுகந்தியின் கரங்களின் வேகம் அதிகமாயின.

“இனியும் நான் உங்களோட இருந்தால் என்னை அடிச்சே கொண்டு போடுவீங்கள். நான் காவுன்சிலரிட்ட போகப்போகிறேன்.”

“போ. நல்லாய் போ. இவங்கட சட்டம் உங்களுக்கு நல்லதைச் செய்யும் என்று நினைக்கிறியே? ஒரு தாயிட்ட

இருந்து பிள்ளைகளைப் பிரிக்கிற கண்டறியாத சட்டம்.”

“உங்களை எந்தச் சட்டம் உங்கட அம்மாவிடமிருந்து பிரிச்சது?” இவள் சரியான இடத்தில சகுனி போல காய்களை நகர்த்தி என்னை என்றை இடத்தில இருந்து வெளியேற்றப் பார்க்கிறாள். விடக்கூடாது. விட்டிடன் என்றால் கைதவறின பட்டம் மாதிரி அடிக்கிற காற்றுக்கேற்ப அடிபட்டு அடிபட்டு ஒருநாள் தலை குப்புற விழப்போகிறாள். இவளை எப்படி நான் தடுக்கிறது? அம்மா நான் என்னம்மா செய்ய? அம்மாவின் முகம் மறுபடியும் விழியில் விழுந்தது. எத்தனையோ காலமாய் என்னை விடாது துரத்திக்கொண்டிருக்கும் என்றை அம்மாவின் அழுத முகம் இனி சிரிக்கின்ற முகமாய் எனக் கொடுக்கா பார்க்கவேணும். பார்ப்பேனா அம்மா?

வானம்கூட தன்முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக்கொண்டு இருந்தது. முன்பு இங்குள்ள மனிதர்களும் இப்படித்தான் இருந்தார்கள். அப்போதெல்லாம் போரை விரும்பாதவர் உடைகளிலும் உடல்களிலும் கூட இரத்தத் துளிகள் சிதறிக் கிடந்தன. அந்த வாதையை முகர்ந்து முகர்ந்து மண்ணும் பழகிக்கொண்டு விட்டதோவென எல்லோர் மனதிலும் பயம் படரத்தொடங்கிய காலம். உதயமும் அஸ்தமிப்பும் எப்படி வழக்கமாகிப் போன ஒன்றோ அது போல எல்லாவற்றையும் பழகிக்கொண்டார்கள் என்பதை விட சகித்துக் கொண்டார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்த முகங்களில் இப்போ போர் மேகங்கள் விலகிய ஒளி அப்பிக்கிடந்தது. ஆனாலும் அந்தத் துயிலும் இல்லத்தில் நடமாடும் பிணங்களாய் சிலர்.....

தம் கருவில் உருவாகிக்

கல்லறையில் துயிலும் குழந்தைகளைத் தேடித் தேடி விழி நீர் சொரிந்தபடி அங்கும் இங்கும் அலைந்த காட்சி கமலத்தின் மனதைப் பிசைந்தது. விழிகளும் மனமும் செல்வனின் கல்லறையைத் தேடி அலைந்தன. தேடலின் முடிவில் அவள் கால்கள் வேரூன்றி நின்றன. கமலத்தின் விழிகளில் வழிந்த கண்ணீர் கல்லறையை நனைத்தன. நான் யாருக்காக அழுவேன். செல்வன் எனக்காகவா உனக்காகவா இல்லை இவ்வளவு காலமாய் மௌனித்து உன்ருக்குள் புலம்பியவர்கள் இன்று சுதந்திரமாய் சுதறி அழும் இவர்களுக்காகவா? யாருக்காய் அழுவேன் செல்வன்? இனி எப்ப அப்பன் உன்னைப் பார்ப்பன்? நீ அண்டைக்குச் சொன்னது சரிதான். மக்களை இரட்சிக்க வந்த இயேசுநாதரையே சிலுவையில் அறைந்தவர்கள் அல்லவா இவர்கள்.

“எங்கே எங்கே ஒருதரம் விழிகளை இங்கே திறவுங்கள்” அந்தப் பாட்டு திரும்பத் திரும்ப கமலத்தின் செவிகளில் புகுந்து உயிரை அறுத்தது. மாவீரர்களின் பெற்றோர்களை அணைத்தபடி வழிகாட்டியவர்களின் விழிகளிலிருந்து நீர் வழிந்தோடவே இல்லை. ஆனால் அவர்கள் மனங்கள்...?

செல்வன் பாவம். அவனுக்கு எந்த உறவும் இல்லை. அமுதமும் பிரான்ஸ்க்கு மற்ற பிள்ளையளிட்ட போனபிறகு காந்தி என்ற பெயரை மனப்பாடம் பண்ணிக் கொண்டு ஈகைச்சுடர் ஏற்றப்போன எனக்கு மனதில இன்னும் பல பாறாங்கற்கள் ஏறி அமுக்கிறமாதிரி இருக்குது.

நடையும் மனமும் சோர்ந்து போக தள்ளாடியபடி வந்து கமலத்தின் செவிகளில் அந்தப் பாட்டும் பறவையின் சுதறலும் மீண்டும் மீண்டும். *

மிக வேகமாக வாசலைக் கடந்துபோய் ஒரு உந்துருளி நின்றது. அது வந்த வேகம், விதம், நிறுத்தப்பட்ட முறை எல்லாம் வந்தது பெரும்பாலும் அருண்மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்பதை உணர்த்தியது. அவள்தான், அவள்தான். இறப்பர் பாதணி குதிக்காலில் மோதி சடக் சடக் என எழுட்டும் ஒலி கேட்கின்றது. இவளின் நுடையில் பிணையோ அல்லது Bata நிறுவனத்தில் 8 ஆம் இலக்கப் பாதணியைத் தயாரிக்கும் தொழிலாளர்களில் பிழையோ என்று அடிக்கடி கருத்தாலில் நாம் இறங்கும் அளவுக்கு அந்த சடக் சடக் ஒலி எங்களுக்குச் சினத்தை ஏற்படுத்தும்.

ஒளிப்படம்: புகைப்படப்பிரிவு

வந்துவிட்டாள்; அவளேதான். பொத்தென்று நாற்காலியில் இருந்தாள். மிகவும் களைப்பாக இருக்கின்றாள்.

“தேசிக்காய் கரைக்கட்டோ?”

“ம்”

என்றவாறு நாற்காலியில் சரிந்தாள்.

தேசிக்காய் சாற்றை நீட்டும் போதுதான், அவளின் நெற்றியிலும் கைகளிலும் கரி இருந்ததைக் கவனித்தேன்.

“கராஜ்ஜில நிண்டு வாறியோ? மோட்டர் சைக்கிள் ஏதும் பிரச்சினையோ?”

“ஓமடி. அடைச்ச அடைச்ச வந்தது. ஒரு கரையா நிப்பாட்டிப்போட்டு எனக்குத் தெரிஞ்ச வைத்தியம் எல்லாம் செய்து பார்த்தன். சரி வரேல்ல. உருட்டிக்கொண்டு போய் கடையில காட்டினன். அவங்கள் ராங்கைக் கழட்டிக் கிளின் பண்ண நல்லா நேரம் போயிற்றுது”

“சரி. நீ முகத்தைக் கழுவிவிட்டு வா. சாப்பிட்டிட்டு ஆறுதலாப் போகலாம்”

என்று நான் சொன்னதற்கும் மேலாக, காதைக் கிழிக்கும் ஒலியில் பெண்களைக் கேலி செய்யும் இந்தியச் சினிமாப் பாடல் ஒன்றை ஒலிபரப்பியவாறு சொர்க்கம் குளிர்களி விற்பனையாளர் ஒருவரின் மிதிவண்டி போனது. இது அந்த முடக்கைக் கழிந்து போகும் வரையும் செவிப்பறை கிழியும்.

இப்பொழுதே
இப்படியின்றால்

மலைமகள்

“சரியான விசர்க் கூத்து. என்ன?”

என்றாள் அருண்மொழி திடீரென்று.

“எது?”

என்றேன்.

“உந்தப் பாட்டுகள் தான். கராஜ்ஜில கிட்டத்தட்ட ரெண்டு மணித்தியாலம் நிண்டனான். என்றை கஸ்ர காலத்துக்கு இண்டைக்கெண்டு பாத்து வாசிக்கிற புத்தகமொண்டையும் கையோடை கொண்டு வரேல்லை. ஆருக்குத் தெரியும் மோட்டார் சைக்கிள் பழுதாப் போய் தெருவில நிக்கப் போறன் எண்டு? ஒரு மரக்குத்தியில இருந்து எவ்வளவு நேரத்துக்கெண்டு ரோட்டாலை போற வாற ஆக்களையும் வாகனங்களையும் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறது? நிலத்தில கிடந்த பழைய பேப்பர் துண்டொண்டை எடுத்து விளம்பரங்களைக் கூட வாசிச்ச முடிச்சிட்டன். இனி ஒண்டுமில்லை. திரும்பிக் கடைக்குள்ளை பாத்தன். ஒரு ரேடியோ கிடந்தது.

“அதை ஒருக்காப் போட்டு விடுறியளோ அண்ணை”

எண்டன். அவர் நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தார்.

“பாடிக்கொண்டுதான் இருந்தது உங்களைக் கண்டிட்டுத்தான் நிப்பாட்டினனான். அதை நீங்கள் கேப்பீங்களோ தெரியேல்லை தங்கச்சி. எல்லா நிகழ்ச்சியளும் நல்லா இருக்காதுதானே யம்மா”

எண்டார்.

‘இல்லைப் பரவாயில்லை. நீங்கள் போடுங்கோ. கேட்டுப் பாப்பம்’

எண்டன். போட்டார். போய்க்கொண்டிருந்த பாட்டு பெரிசா நல்லா இல்லை. அடுத்த பாட்டு... கொஞ்சம் மோசம். அடுத்த பாட்டு இதைவிட மோசம். அடுத்த பாட்டு ஆக மோசம். நாலாவது பாட்டைக் குறையிலையே நிப்பாட்டிப்போட்டன்”

என்றாவள் பெரிதாக மூச்சு வாங்கினாள்.

“இந்தியாச் சனம் சரியான பாவம். காதல், காதல், காதலைத் தவிர எந்தச் செய்தியுமே இல்லை. என்னெண்டு காதலிக்கிறது. காதலிச்சாப் பிறகு என்ன செய்யிறது. முதல் என்ன செய்யிறது. கலியாணம் கட்ட முந்தி என்ன செய்யிறது. பிந்தி என்ன செய்யிறது... இது தான் பாட்டு. தெருவாலை

போற வாற நேரங்களில காதல விழுகிற சினிமாப்பாட்டு முழுதுமே இப்படியாத்தான் இருக்குது. இந்தியா தன்ரை இளைய தலை முறைக்கு காதலைத் தவிர வேறென்னத்தைச் சொல்லுது? என்னெண்டு அந்த நாடு உருப்பட்டப் போகுது? என்னெண்டு...”

என்று தொடர்ந்தவளை நான் இடைமறித்தேன்.

“அதைப்பற்றி ஏன் நீ கவலைப்படுகிறாய்?”

கொஞ்சம் கோபமாகவே நான் கேட்டேன்.

“தன்ரை மக்களுக்கு காதலைத்தவிர, வேறெதையும் சொல்லிக் குடுக்காத இந்தியாவிலிருந்து இஞ்சு வந்த ஒரு லட்சம் பேர்தான் எங்கடை வீடுகளை உடைச்ச, கிட்டத்தட்ட ரெண்டாயிரம் ஆம்பிளையளைக் காணாமல் போக வைச்ச, நாலாயிரத்துக்கும் கூடுதலான பொம்பிளையளைப் பாலியல் வல்லுறவு செய்து, ஒட்டுமொத்தமா எங்கடை சனத்துக்கு நம்பிக்கைத்துரோகம் செய்து... மூண்டு வருசம் எங்கடை நாட்டை ஒரு ஆட்டம் ஆட்டிப்போட்டுப் போனவங்கள்.

காதலுக்காக எதையும் செய்யத் தயங்காத, சினிமா நடிகருக்கும் நடிகைக்கும் கோயில் கட்டிக்கும்பிடுகிற இந்த இந்தியாவா லதான் கடலில எங்கட மூண்டு கப்பல் தாண்டது. கிட்டண்ணையோட ஒரு பத்துப்பேர், பிறகு ஒரு பத்துப்பேர் இப்ப கடைசியாகப் பன்னிரண்டு பேர்... திரும்பி வராத இடத்துக்குப் போட்டாங்கள்.

இந்தியா தன்ரை இளைய தலை முறைக்கு ஆரோக்கியமான கருத்துக்களைச் சொல்லேல்லை எண்டு ஏன் நீ கவலைப்படுகிறாய்? காதலைப் பற்றிமட்டும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற காலத்திலேயே அவர்கள் எங்களை வாழ விடுறாங்களில்லை. இந்த வடிவில, சினிமாக் கவிஞர் மாரெல்லாம் நாட்டுப்பற்று மண்ணாங்கட்டி, அது, இது எண்டெல்லாம் பாட்டெழுத வெளிக்கிட்டால், எங்கடை நிலைமை எப்படி இருக்கும் எண்டு ஒருக்கா யோசிச்சுப் பார்.

எந்த நாடெண்டாலும் எப்படியும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். நாங்கள் எங்கடை சனத்துக்கு ஆரோக்கியமான கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பம். அது போதும்”

என்றேன்.

விடியலை நாங்கி

இது தொடிய இரவு
நீண்ட வல்களையும்
நீறையக் தொடமைகளையும்
தன்னுள்ளே விழுந்தத் தொண்டது!
மறையாது போன வல்க்களையும்
சொல்ல முடியாத வேதனைகளையும்
தந்து நீன்றது.
எம் இன்மை நீறறந்த வாழ்வின்
கனவுகளை சீதைத்து நீன்றது.
இன்று இந்தப் பயங்கர இரவின்
முடிவு தென்படுவதாய்
ஒரு உணர்வு எம்மை
வன்மையாகப் பற்றிக் தொண்டது.
விடியலின் நாயகன்
தன் குரலனை மெல்ல மெல்ல
எம் செவ்வின்னுள் புகுத்துகின்றான்.
இருந்தும் அந்தத் தொடிய
இரவின் சீனேத வெற்றாய்கள்
விடியலின் தேவனை தொல்வதற்காய்
தன் தொடூரப்பற்களை
வெள்க்காட்டி உலாவருகிறது.
இடையடையே
குரைக்கவும் செய்கிறது.
இறுதியல் இத்தொடியதும்
வல் நீறறந்ததுமான
இரவுகளைத் தொன்று
விடியலின் நாயகன் வெற்றி பெறுவான்
இது நீஜங்களின் நயத்.

திசைகள்

வெளுக்கின்றன

இப்போதுதான் திசைகள் வெளுக்கின்றன.
இதுவரை எங்கள் திசையை
திரைபோட்டு மறைத்தனர்.
மலைமுகடுகளைக் காட்டி மறக்கடிக்க முயன்றனர்.
போகும் திசையெல்லாம்;
அகழிகளையும் நெருப்பாற்றையும் ஆக்கினர்.
ஆனாலும் நாம் நடந்தோம்.
எங்கள் சூரியன் வழிகாட்ட
இன்னமும் நடந்தோம்.

துயரமலைகளைச் சுமந்து நடந்தோம்.
சிதைந்து போன கூடுகளைச் செப்பனிட்டு நடந்தோம்.
கரைந்து போன வாழ்வை கண்களில் ஏந்தி நடந்தோம்.
எல்லாமே எப்படிச் சாத்தியம்?
உப்பளத்திலே உயிரை விட்டு;
கடலிலே காற்றுடன் கரைந்து;
வெட்ட வெளியிலே வெஞ்சுமர் புரிந்து;
எல்லைகளை உயிர்களால் தகர்த்து,
எங்கள் செல்வங்கள்
எங்கள் பாதையைச் செப்பனிட்டனர்.

எல்லாமே; எங்களின் ஜீவ ஓட்டத்திற்காக!
எங்கள் பிஞ்சுகளின் வாழ்வுக்காக!
இறுதியில்; இந்த மண்ணின் துடிப்பிற்காக!
அதுவரை நாம் நடப்போம்!
எங்கள் திசைகள் வெளுக்கும் வரை நடப்போம்.
யாரும் திரைபோட்டு மறைக்க முடியாது.

துவாரகள்

ஒளிப்படம்: தி.வபாலன்

ஆத்மரிஷி

இரு வாங்காளிக் கவிதைகள்

வங்காள மூலம் - கிருஷ்ணா போஸ்

உச்சி வகிட்டில் இருந்த

நாட்டுப்புற சிந்தா ரத்தை அழித்துவிட்டு
அழகு மாடத்திலிருந்து வெளிவந்தான்
கவர்ச்சிகரமான அவ்வழகுச்சிலை.
சிலர் பகிடி விடுகிறார்கள்
சிலர் புகழ்கிறார்கள்
எல்லோரும்
உன் அழகை ஆரதிக்கிறார்கள்
கெட்ட முன்மொழிவுகளால்
உன் செவி நிறைகிறது
பழைய படிமங்களின் நினைவில்
சிலர் அடக்கமுடியாமல் அழுகிறார்கள்
எல்லாவற்றையும்
தூர இருந்தும் கிட்ட இருந்தும்
புறமிருந்தும் உள்ளிருந்தும்
அவதானிக்கும் எனக்கோ
அடக்கமுடியாத சிரிப்பு.

சங்கு வளையலும்

சிந்தூரமும் தரித்த உன் பழைய படிமம்
உன் உண்மையான படிமமல்ல
இன்றைய, பரபரப்பூட்டும்
கையில்லா ரவிக்ை நாகரிகம்
உன் உண்மையான இயல்பல்ல
சிலவேளை
பிறந்தநாள் தொட்டு அடிமை ஆகவும்
சில வேளை
போதையூட்டும் பாவையாகவும்
உன்னைப் படைத்தவன் யார்?
கடவுள் என்ற கலைஞன் அல்ல

அத்தகைய பெரிய கலைஞன்
இத்தகைய இழிசெயல் புரியான்.
உன்னைப் படைத்தவன் ஆறடி மனிதன்
மீண்டும் ஒருமுறை, இறுதியாக
உன் களிமண் படிமத்தைச் சமை
உன்னுளே இருக்கும் திறமைச் சுடரை ஏற்று
அசுர மந்தனியே
பத்துக்கை கொண்ட உன் அழகிய
உருவத்தைப்பார்
அதிகார போதை கொண்ட
ஆண் வையகம்
உன் மண்பாதத்தில் விறைத்துப் போய்க்
கிடக்கிறது.
உன் மீது உயிழ்ந்த
உன்னைப் புகழ்ந்த
இவர்களை இன்னும் பொருட்படுத்துகிறாயா?
மற்றவர்கள் வகுத்த
குறுகிய வட்டத்தை விட்டு
வெளியே வா!
பத்துக் கைகளிலும் பத்து ஆயுதங்கள் ஏந்து
உன் இரு பாதங்களையும்
சிங்கத்தில் ஊன்றி நிமிர்க!
எங்கே பார்ப்போம்
பெண்ணே!

தேவியுடும்பா

அவளுக்கு

ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது கொடுத்தார்கள்
சிவன்

பளபளக்கும், ஒலிக்கும் வெள்ளிக் காசு தந்தனர்
ஒருவர் விலையுயர்ந்த சவர்க்காரம் கொடுத்தார்.
அவள் உயரத்தைக் கருத்திற்கொண்டு
வண்ணப்பாவாடை வாங்கித்தர
முன்வந்தனர் சிவன்.

மென்மையான கறுத்த சருமம் கொண்ட
அம்முதிரா இளம்பெண்
கனிப்பூட்டும் பாவையாய்தொழிற்படவா
சந்தால் குறிச்சியிலிருந்து
தனியே வந்தாள்.

வீடுமுறையை
உல்லாசமாய்க் கழிக்க
காட்டுக்கு வந்த
பகட்டான இளைஞனே
உன்னோடு சரசமாடி
உறங்கி
அறியாப்பருவத்திலேயே
உப்புக்கும் அரிசிக்கும்
இளந்தசையை விற்கக் கற்றுக் கொண்டாள்.
விற்பின்
மண் சுவர் கொண்ட
தன் ஓட்டைக் குடிசை நிழலில்
ஒதுங்கலானாள்.

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும், கடைசியில்,
ஏதோ கொடுத்தீர்கள்
ஆனால்
நீங்கள் மட்டும்
ஓர் அரிச்சுவடியும், ஸ்வேற்றும், பென்சிலும்
கொடுத்திருந்தால்.

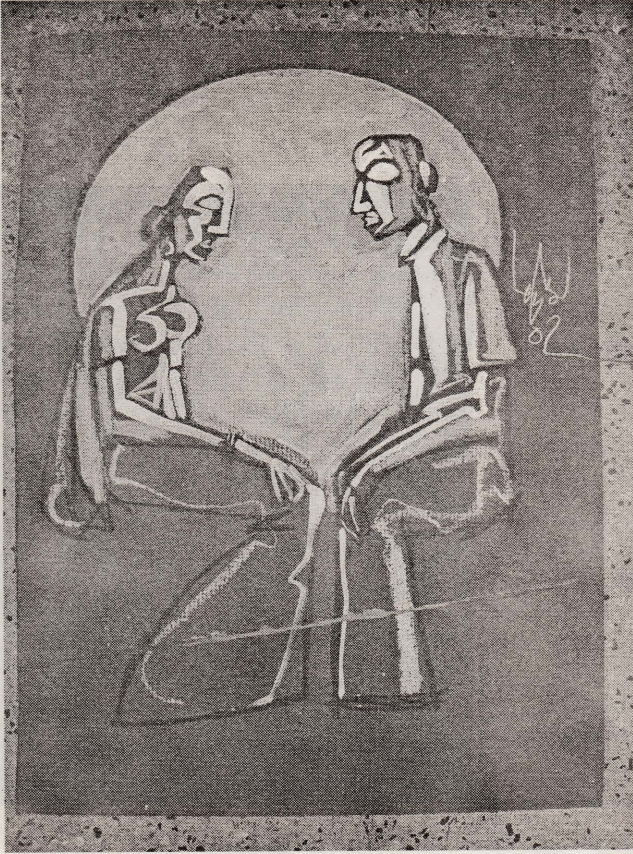
அன்பு

ஆங்கில வடிவம்
தமிழில்

- சஞ்ஞக்தா தாஸ்குப்தா
- சோ.ப

சுதந்திரம்

சு.மகேந்திரன்

அவனது அப்பாவழி பாட்டாவின் சாவீட்டுக்கு குதிரை வண்டி வந்தது. இரண்டும் வெள்ளை நிறமான குதிரைகள். அழகாக இருந்தன. வண்டியும் பெரியதாக இருந்தது. வாணிஸ் அடித்து வண்டி பளபளத்தது. அப்படி எதுவும் அப்பாவின் சாவீட்டுக்கு வரவில்லை. பொடியே வரவில்லை காணாமற்போய், எலும்புக்கூடுதான் அவரது என அடையாளம் காணப்பட்டது. திருக்கேதீஸ்வர ரெயில் நிலையத்தில் ரயில் ஏறியிருப்பார்.

அவரிடம் ரேடியோ இருந்தது. மிகப்பெரியது. பாட்டு நல்ல தொனியாக இருக்கும் வால்ஸ் ரேடியோ உள்ளே வால்வுகள் சிவப்பாக எரியும் பாப்பாமோட்டையில் அது மட்டும் தான் ஒரு ரேடியோ குட்டிசாயி சித்தங்கேணிக்கு அதனைக் கொண்டுவந்துவிட்டாள். தங்கைமார் எதைக் கேட்டாலும் அப்பா கொடுத்துவிடுவார். அம்மா எதிலும் தலையிடமாட்டா. ரேடியோவின் பற்றறியும் பெரியது. இரண்டு விதமான பற்றறிகள் அதில் இருக்கும் எவரெடியை விட பிறேக் தான் நல்லது. குட்டி மாமா சொல்வார். மூன்று மாதம், எப்படிப் பாவித்தாலும் ரேடியோ பாடும். அப்போது பாப்பாமோட்டையில் குடும்பம் இருந்தது. வியாழக்கிழமை இரவு 'லண்டன் கந்தையா' நாடகம் தொடங்கும் போது நல்ல ரியூன் ஒன்று போடுவார்கள். பக்கத்தில் ஐயர் வீடு. முன் வீட்டில் பொன்னுத்துரையின் குடும்பம். இடையில் வந்தவர்கள். அதிகம் காணிகள் இல்லை. நெடுந்தீவு ஆட்கள் நாடகம் கேட்க எல்லோரும் வருவார்கள். 7.30 தொடக்கம் 8.30 வரைதான் நாடகம் பத்து மணிவரை நாடகம் பற்றிக் கதைப்பார்கள் அப்பா எதுவும் கதைக்க மாட்டார். பழைய அதிகாரத்தின் மகன். அம்மா அன்று மட்டும் தான் கதைப்பாள். அப்பாவும்தான் அம்மாவும் கதைத்ததை அவன் கண்டதில்லை. அப்பாவுக்கு சாப்பாடு மேசையில் வைக்கவேண்டும். அப்பாவின் பீங்கானில் அம்மாவின் கண் இருக்கும். சாப்பிடும்வரை எதிரேயே நிற்பாள். அவர் என்னதேவை எனக் கூறமாட்டார். பதார்த்தங்கள் முடிய முடிய தேவையானவற்றைப் போடவேண்டும். அவள் போடப் போவது வேண்டாம் என அவருக்குத் தோன்றும், கையால் தடுப்பார். 'போடும் எனக் கூறமாட்டேன் என்கிறார்?' வாயில் முழுமுட்டை

இல்லையே அவன் நினைப்பான். மறந்துவிட்டான் சொல்ல. உணவைப் போடக் கூடாது. பல்வியமாக வைக்கவேண்டும். பால்சொதி தடிப்பாக இருக்க வேண்டும். எலுமிச்சம் பழப் புளி அவருக்கு உகந்த அளவு இருக்க வேண்டும். அம்மாவுக்கு அது எவ்வளவு என அனுபவத்தில் தெரியும். சிலவேளை அளவு குறையும். சிறிதளவு மேலும் விட்டுவிடலாம். புளியின் அளவு அவருக்கு இசைவாக இல்லாமல் கூடிவிடலாம். போச்சு, அப்படியானால் அப்பா பீங்கானில் கையைக் கழுவி விடுவார். அவருக்குப் பிரச்சனையில்லை. பேசாமல் போய் கதிரையில் எதுவும் பேசாமல் அமர்வார். முகத்தில் சினம் இருக்கும். அம்மா மட்டும் வாடிப்போய் விடுவார். அவனுக்கு அவரை அடித்துநொருக்கிவிட வேண்டும் போல் இருக்கும்.

அப்பாவின் வாயில் எப்போதும் பெப்பர்மெண்ட் இருக்கும். நாளுக்கு ஒரு பைக்கற் முடியும். இடையிடையே ஒன்றைப்பாதிபாதிக்கி அதனைத் தான் அவனுக்குக் கொடுப்பார். மற்றப்பாதி அவரது வாய்க்குள் போகும். முழுசு தாங்கோ என அவரைக் கேட்டதில்லை. அவரின் கையைப் பிடித்துப் பார்ப்பான். ஒரு பெரிய மச்சம் இடது கை மணிக்கட்டடியில் இருக்கும். தனது கையையும் பார்ப்பான். அதே இடத்தில் அவனிலும் அந்த மச்சம் இருக்கும் அவனது செய்கையைப் பார்த்து கொடுப்புக்குள் அவனது அப்பா சிரிப்பார்.

மன்னார் பெரியகடையில் கந்தையா கடையும் ஒரு சில்லறைக்கடை அங்குதான் பெப்பர்மெண்ட் டசினாக வாங்குவார். அங்கு தான் எல்லாத் தொடர்புகளும் இருந்தன. பொதுக்கதைகளும் அந்த முதலாளியுடன்தான். பாப்பாமோட்டையில் அவருடன் கதைக்க தரமான ஆட்கள் இல்லை. பைத்தியங்கள் மாதிரிக் கதைப்பார்கள். எங்கும் சென்றறி யாதவர்கள். அவர் ஏவுகின்றனவற்றைச் செய்யத்தான் வருவார்கள்.

அப்பா காலையில் குளத்தில் முழுகுவார். திருக்கேதீஸ்வரம் மூன்று கட்டை வெள்ளிக்கிழமைகளில் அங்கு செல்வார். பாலாவியில் முழுகுவார். கோயிலுக்குப் போவார். வாழைவெட்டுத் திருவிழா அவரது சாமியுடன் வேட்டையாழறிப்புக்குப் போவர்கள். ஐந்து மயில் நடந்தே போவார்கள். வேட்டையாழறிப்பு அம்மன் சக்தி வாய்ந்தது. பொன்னுத்துரை மாமா சொல்வார். வெளியே போகாவிட்டாலும் முழுகி வெள்ளை வேட்டி கட்டுவார் அப்பா. லங்கஷாயர் மில் வேட்டி 1703 என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும். நஷனல் பெனியன் அணியார். மேல் பொத்தான் மூன்றும் தங்கம் அவற்றை இணைக்கும் சங்கிலியும் தங்கம் கழற்றி வைக்கலாம். கழற்றி வைத்த கைக்கடிகாரத்தை ஒரு நாள் எடுத்துப்பார்த்தான். டயலில் R, O, I, A, X என எழுதப்பட்டிருந்தது. அம்மாவிடம் கேட்டான். “ஏன் கடிகாரத்தை எடுத்தாய்” என்றான். அவள் கடிந்துகொண்டது போலவே இருந்தது. கூடவே ரொலெக்ஸ் எனச் சொல்லிக் கொடுத்தான். அவனையும் சொல்லச் சொல்லி உச்சரிப்புச் சரியாக வரும்வரை சொல்ல வைத்தான். அப்பாவை விட அம்மாவுக்கு ஆங்கிலம் நன்றாகத் தெரியும். கொழும்பில் உள்ள ‘லேடிஸ் கொலிச்சில்’ படித்தவள். முதல்நாள் பாடசாலைக்குச் சென்றபோது கட்டிடங்களைக் கண்டு பயந்துவிட்டதாகச் சொல்வாள். அப்பாவின் கையில் இரண்டு பவுணில் ஒரு மோதிரமும் இருந்தது. எல்லாவற்றையும் கழற்றி யிருப்பார்கள்.

அம்மா அப்பாவின் உறவுக்காரிதான். அவரின் ஒன்றுவிட்ட மச்சானின் மகள். மச்சாள் இல்லாவிட்டால் அவளின் மகளைக் கட்டலாமாம்.

விதி சொல்கிறது. முரண்பட்டு முரண்பட்டு பின்பு நடந்த கல்யாணம். அம்மாவின் மூதாதையரும் மன்னார்தான். எல்லோருமே மறிச்சுக்கட்டியில் வந்து இறங்கினார்கள். வரும்போதே ஓரளவு ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தது. மன்னாரில் ஆங்கிலத்துரையாரின் ஆட்சி நடந்த காலம். தூத்துக்குடிக்காரர்கள் அவரை வளைத்துப்போட்டு விட்டார்கள். ‘அதிகாரம் சக்கடத்தார்’ என்று எல்லா வேலைகளும் அவர்களுக்குத்தான்.

மறிச்சுக்கட்டியில் இறங்கியபின் இரண்டு தலை முறையாக பாப்பா மோட்டையில் நின்றார்கள். சங்குப்பிட்டித் துறையை வள்ளங்களில் கடந்து பிள்ளைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் படித்தார்கள். ‘சென்றல் கொலிஜ் கொஸ்ரல்’ அவர்களின் வீடுபோல் ஆகியது. கல்வி பிள்ளைகளைப் பாப்பாமோட்டையில் தங்கவிட வில்லை. எல்லோரும் கொழும்பு சென்றார்கள். ஐந்தாம் ஜோர்ச் மன்னர் கையெழுத்திட்டு அவரின் பிறந்தநாள் பரிசாகக் கொடுத்த காணி உறுதிகள் அவனின் பாட்டாவின் வசமானது. அவருக்குத் தேவையற்ற ‘வேஸ்ட்’ காணிகளை அண்மையில் வந்த நெடுந்தீவு வாசிகள் வாங்கினார்கள். உவரை மாற்ற உமி கொட்டி அவர்கள் மாரடிக்கிறார்கள்.

கொழும்பு சென்றவர்கள் காணிகளால் கிடைத்த காசில், வெள்ளவத்தையில் வீடுகளை வாங்கினார்கள். வேட்டியுடன் கொழும்பு பார்க்க என வந்த அப்பாவை அம்மாவுக்கு பிடித்தது வியப்பானதே. கண்டதும் காதல். பிடிவாதமாக நின்றாள் அம்மா. ‘ஜெயிலர்’ தகப்பனார் மீசையை முறுக்கினார். தகப்பன் அதிகார மென்றால் மகன் அதிகாரம்தான் என்ற காலம் மாறியிருந்தது.

“கமக் காரனுக்குப் பென்சன் இல்லை” ஜெயிலர்

முறுகினார். அம்மா, அப்பா அழகானவரென்றாள். அம்மம்மா உடன்பட்டாள். கன்னிகாதானம் செய்ய ஜெயிலர் மறுத்தார். பொன்னம்பலவானேசர் கோயில் மூலஸ்தானத்தில் தாலியைப் பூசைக்கு வைத்து, அப்பா அம்மாவுக்குத் தாலி கட்டினார்.

அம்மம்மாவே கோயிலுக்கு வந்தாள். வாடகைக் கார்ல பெண்ணும் மாப்பிளையும் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். ஜெயிலர் ஏற்கனவே தனது காரில் கதிர்காமம் போய் விட்டார்.

லைற், பைப், கார் என வாழ்ந்த அம்மா பாப்பாமோட்டைக் குளத்தில் குளிக்க ஆரம்பித்தாள். வீட்டிலிருந்த 'அலடினலாம்பு'கள் மின்விளக்குகள் போலவே இருந்தன. மெத்தை வைத்த இருக்கைகளையுடைய மாட்டுவண்டியில் திருக்கேதீஸ்வரம் கோயிலுக்குப் போய்வந்தாள். வானிகளில் தண்ணீர் குறையாமல் பார்த்துக்கொள்ள ஆட்களிருந்தனர். சமைப்பது அம்மாவுக்குச் சிரமமாக இருக்கவில்லை. அப்பாவுக்குப் பிடித்தமான உணவு வகைகளை சமைக்க இலகு வாகக் கற்றுக்கொண்டாள். ஆனால் அவளால் அவற்றை அவருக்குப் பிடித்த சரியான பதங்களில் செய்வதற்கு நீண்டகாலம் எடுத்தது.

இரண்டாவது பிரசவத்துக்கு அம்மா மீண்டும் கொழும்புக்குச் சென்றாள். அவன் பிறந்ததும் கொழும்பு 'சுலைமான்' ஆஸ்பத்திரியில்தான். ஜெயிலர்தான் இம்முறையும் பிரசவப் பொறுப்பை எடுப்பார். அம்மாவைக் கூட்டிப்போக வந்திருந்த அவளது தம்பியிடம் அப்பா சொன்னது கேட்டது. செலவை ஜெயிலர் செய்து பில்லை அனுப்ப வேண்டியது. அப்பா காலபோக அறுவடை முடிந்தபின் காசை அனுப்புவார்.

அவனும் தாயாருடன் புறப்பட்டான். அம்மாவின் வயிறு

சிறிது பெரிதாக இருந்தது. முன்பு இருந்தது போல் சாறி அழகாக இல்லை. வயிறுதான் காரணம் அல்லது எவ்வளவு அழகாக அவள் சாறி கட்டுவாள். இரண்டொரு நகை கள்தான் அணிவாள். பிளீட்ஸ்கள் எல்லாமே சாரியில் ஒரே அளவாக இருக்கும். முழுமையாக உடம்பை மறைப்பதாகக் கட்டுவாள். விலை குறைந்த வொயில் சாறிகளைத்தான் கட்டுவாள். கொழும்பு மாமி எவ்வளவு விலையுயர்ந்த சாறிகளைக் கட்டுகிறாள். இடுப்பில் நிற்காமல் ஒவ்வொரு பக்கமாக சாறி அலையும்.

முதன்முதலாக பாப்பா மோட்டையில் கவுண் அணிந்தவள் அம்மாதான். அப்பா எதுவும் கூறவில்லை. சித்தன்கேணியில் இருந்து பாப்பாமோட்டைக்கு வந்த அப்பாவின் அம்மாசூட ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சாறி அணியும்போது ஒரு அதிகாரிபோல் தோன்றும் அம்மா, கவுண் போட்டால் எல்லா அதிகாரங்களையும் பென்சன் பெற்ற நாளன்று, இழந்துவிட்டு நிற்கும் ஒரு அதிகாரி போலிருப்பாள். அம்மா சாறி அணியும் போது அப்பா அவளை விழிமுடாமல் முழித்துப் பார்த்தபடி இருப்பார்.

கலவரம் முடிய அவர்களைக் கப்பலில் ஏற்றினார்கள். அவனும் மாமாவும் மாமியும் ராஜேஸ்வரியும் பருத்தித்துறையில் இறக்கப்பட்டார்கள். எண்ணைக் கப்பல் என்பதால் கரியை அகற்ற பத்துத்தரம் 'சோப்' போடவேண்டியிருந்தது.

ஜெயிலர் வீட்டில் அவன் சும்மா இருக்கவில்லை. பதினேழு ஏக்கர் நிலத்தில் அலைந்து திரிந்த அவனுக்கு, கறுவாத் தோட்டத்திலிருந்த ஜெயிலரின் வீடு அலைந்துதிரியப் போதவில்லை. ஜெயிலரின் குணம் பென்சனான பின்பும் மாறவில்லை. அவரின் கட்டில் விரிப்புக்களை யாரும் அவ்வளவு காலத்தில் அலங்கோலப்படுத்தியதில்லை. அவன் மெத்தையில் ஏறி எகிறிக் குதித்தான். 'ஸ்பிரிங்' மெத்தையும் கட்டிலில் இருந்த 'ஸ்பிரிங்'குகளும் சேர்ந்து அவனை இரண்டு அடிவரை உயர்த்தி விழுத்தின.

அம்மா சத்தியும் தலைச்சற்றுமாக இருந்தாள். கல்யாணத்தின் பின் தன்னுடன் ஒரு நாளும் பேசாத தகப்பனாரின் கோபம் மகனில் பாயும்போது, என்ன செய்வது எனத் தடுமாறினாள். பாட்டி எதுவும் கூறாமல் இருப்பாள். காலை பத்து மணிக்கு வரும் 'கேக்'காரனை எதிர்பார்த்தபடி அவள் இருப்பாள். ஒரு நாள் 'ஸ்பான்கேக்' சாப்பிட்டிருந்தால், மறுநாள் பெரிய சூடையில் தலையில் 'கேக்' சுமந்து வரும் அந்த மாறுகண்ணுடைய 'கேக்காரன்' 'ஐஸ் கேக்' கட்டாயம் கொண்டுவருவான் என்ற நம்பிக்கையில் இருப்பாள். அவன் வந்ததிலிருந்து நான்கு துண்டுகள் வாங்குவாள். அவனுக்கு இரண்டு கொடுப்பாள். ஜெயிலருடன் அவள் வாழ்ந்ததில், அவளை அவள் விருப்பத்திற்கு 'கேக்' சாப்பிட விட்டதில் மட்டும்தான் ஜெயிலர் தன்பிடியை சிறிது தளர்த்தியிருந்தார். பாட்டி 'எவ்ரி அக்சன் ஹாவ் அன் ஈக்குவல் அன்ட் ஒப்பசிற் ரியக்சன்' என்ற நியூட்டனின் மூன்றாவது விதிக்கமைய இனிப்புக்களாகவே சாப்பிட்டு, முற்பற்கள் எல்லாவற்றையும் சொத்தை யாக்கி வைத்திருந்தாள்.

அப்பா கொல்லப்பட்ட செய்தி மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு வந்ததிலிருந்து, குட்டிமாமி வீட்டில் ரேடியோ பாடவில்லை. மயில் வாகனத்தின் குரல் கேட்கவில்லை. யாரோ ஒரு இனத்தவன், செய்தி கேட்கலாம் என ரேடியோவை இரவு ஒன்பது மணிக்கு டோடப்போய்,

குட்டி மாமா பலமாகக் கத்த ரேடியோ போட்டவன் முகம் சிவந்து அசடுவழிய வெளியே வந்தான்.

இந்த ரேடியோ பாப்பா மோட்டையில் இருந்திருந்தால், அப்பா கலவரச்செய்திகளைக் கேட்டிருப்பார். கொழும்புக்கு வெளிக்கிட்டிருக்க மாட்டார். கொழும்பு மாமா தான் 'டெயிலி

நியூஸ்' வாசித்து விட்டு அப்பாவுக்கு தபாலில் அவற்றை பாப்பாமோட்டைக்கு அனுப்புகிறவர். கலவரத்துக்கு இரண்டு முன்று நாட்களுக்கு முன்பு வந்த 'பேப்பர்' களைத்தான் அப்பா வாசித்திருப்பார். கலவரம் நடப்பது தெரியாதிருந்திருக்கும். மன்னார் 'மெயில் ரெயின்' திருக்கேதீஸ்வரம் 'ஸ்ரேசனில்' நிற்கும். 'ஸ்லோ ரெயின்' கலவரம் தொடங்கிய பின் கடைசியாக வெளிக்கிட்ட 'ரெயின்' அதுதானாம். மதவாச்சியில் வைத்து அவர் இறக்கப்பட்டிருக்கிறார். மதவாச் சிக்கு அப்பால் ரெயின் செல்ல வில்லை. நிப்பாட்டிவிட்டார்கள்.

அவன் குசினியில் இருந்த விறகுகளை வீட்டின் 'ஹோலில்' அடுக்கி, மண்ணெண்ணை விட்டு அவற்றைப் பற்றவைத்த அந்த நாளுக்குப் பின், ஜெயிலுடன் அவனை வைத்திருக்க முடியாது! என அம்மா தீர்க்கமாக அறிந்துகொண்டாள்.

வெளிப்புச்சு

பொய்களின் மேல்
உறங்கு நிலையில்
படியும் உண்மைகள்
அயிலங்களாய்
என் தேசமெங்கும்
இங்கு

விகாரங்களுடன்
முகத்திரைகள் கிழிக்கப்படுகின்றன.
தம் உள்மன அந்தரங்களை
அம்மணமாய்ப் பொத்தியபடி
சமாதானப் போர்வையில்
எச்சிலில் தோய்த்தெடுத்த
வார்த்தை பிரதிவாதங்கள்
துர்நாற்றமுடன் பரிமாறப்படும்;
வெளித்தோற்ற வச்சரிப்புடன்.

இரவுகளை பிரவசிக்கும் நோக்குடன்
விடியும் விடியல்கள்
தினம் தோறும் தொடர
அமைதியின் உறைக்குள்
கூல் கொண்ட ஆயுதங்கள்
தம்மை வெளித்தள்ள
காத்திருக்கும்.
ஆயினும்
என் காலடிச்சுவட்டைக்கூட
பதிக்க முடியா
சோபை இழந்த என் தேசத்தில்
நானும் ஒரு
முத்திரை குத்தப்பட்ட அகதியாய்
என் இன்றைய இருப்புகளை
பரிசீலித்தபடி
கணவுகளுடன் காத்திருக்கிறேன்
ஒரு இனிய வாழ்வுக்காய்.

அவன் கொழும்பு மாமா வீட்டிற்கு அந்த இரவில் போய்ச் சேர்ந்தபோது, அவர்கள் தோசை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாவின் தமயன் அவளை அங்கு இட்டுச்சென்றார். அவளை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார்களா? என்பதை அறிய நிறைந்த வயிற்றுடன், அம்மா பயந்தபடி தமயனை எதிர்பார்த்தபடி இருந்திருப்பாள். கொழும்பு மாமாவின் 'சேவிங் செற்றில்' இருக்கும் 'பிளேட்டை' எடுத்து பளிச்சிடும் அவர்களின் கதிரையோரங்களை அவன் வெட்டிய போதும் கூட, மாமி எதுவும் கூறாமல் பிளேட்டை அவனது கையிலிருந்து மெதுவாக வாங்கி, மாமாவின் சேவிங் செற்றில் அவற்றிற்குரிய கடுதாசிகளில் சுற்றி வைப்பாள். மாமா அடுத்தநாள் அந்த பிளேட்டால் சேவ் எடுக்க முடியாமல், புது பிளேட் ஒன்றை பிளேட் பக்கற்றில் இருந்து எடுப்பார். ராஜேஸ்வரி கோள்முட்டினாலும் கொழும்பு மாமா ஒன்றும் சொல்லமாட்டார். ஸ்பிரிங் பெட்டில் ஏறி எகிறிக்குதிக்கும் பேரனின் செயலை, பார்த்து ரசிக்கத் தெரியாத ஜெயிலரை ஏசியபடியிருப்பார் கொழும்பு மாமா.

கலவரம் நடந்து ஒரு மாதத்தின் பின்பே அப்பாவின் உடல் கிடைத்தது. மதவாச்சி ஸ்ரேசனுக்கு தெற்காக காட்டில் உடல் கிடந்ததாம். உடல் அல்ல எலும்புக்கூடுதான் இருந்திருக்கிறது. நஷனல் பெனியன் வேட்டி இரண்டும் உருக்குலைந்து கிடந்தன. வெறும் 'பேர்ஸ்' பக்கத்தில் இருந்ததாம், காக எவ்வளவு கொண்டுபோயிருப்பாரோ தெரியவில்லை. பேர்சில் பாப்பாமோட்டை விலாசம் இருந்திருக்கிறது. அங்கு அறிவித்து, பின் பொன்னுத்துரை சித்தங்கேணிக்கு அறிவித்திருக்கிறார். கொழும்பில் அவனுடன் படித்த முருகானந்தனின் தந்தை மொரட்டுவையில் காதையர்களால் எரியூட்டப்பட்டபோது, தனக்கு நல்லவேளை எதுவும் பொல்லாப்புகள் வரவில்லை என எண்ணியிருந்தான். இல்லை அவனுக்கும் வந்துவிட்டது. அவனது அப்பாவும்கலவரத்தில் இறந்துவிட்டார். அப்பாவின் தாயார் சித்தங்கேணியைவிட்டு பாப்பாமோட்டைக்கு அதிகமாக போவதில்லை. "அதிகாரம் என்பதால்தான் மன்னாரானைக் கட்டினேன்." என்பாள்.

"போன மாதம் பால்கறக்க இரண்டு மாடு கொண்டு வந்தானே, அப்போதே பார்த்தேன். கண்ணடியில் கறுப்பு விழுந்துவிட்டது." பிதற்றிய படி பாட்டியிருந்தாள்.

கொழும்பில் இருந்து தந்தி வந்தது. குட்டி மாமா வாசித்தார். நாளை விமானத்தில் அப்பாவும் ஜெயிலரும் வருகிறார்கள். அப்பா பஞ்சமியில் செத்திருக்கிறார். அவச்சாவு வேறு. இறந்து தொண்ணூறு நாட்களுக்குப் பின்புதான் அந்திரட்டை செய்யவேண்டும். அல்லது வேறு

யாரையும் அப்பாவின் ஆவி ப லி யெ டு த் து வி டு ம் . சா வீ ட் டு க் கிரி கை க ள் செய்யவில்லை. வித்தியாசமான ஒரு செத்தவீடு. மதவாச்சியில் வைத்து அப்பாவின் எலும்புக்கூட்டை எரிக்க ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன. அவன் தேவையில்லையாம். இங்கிருந்து மாமாமார் எல்லோரும் நாளை போகப்போகிறார்கள். பாப்பா மோட்டையில் இருந்தும் ஆட்கள் வருவார்கள். ஆஸ்பத்திரி 'மோச்சரி'யில் எலும்புக்கூடு இருக்கிறதாம். எடுத்து அங்கேயே தகனம் செய்வார்கள்.

அவனை இப்போதெல்லாம் இரவில் யாரும் வெளியே விடுவதில்லை. அப்பாவின் ஆவி, ஆவியுருவில் திரியலாம் என முத்துக் கிழவி சொன்னாள். சிறுநீர் கழிக்க வெளியே போனால் கூட நாலு பேர் கூட வந்துவிடுகிறார்கள். ஐந்து மாமிகளுக்கு நடுவே படுக்க வைக்கிறார்கள். இரவில் நீண்ட நேரம் பேசியபடியிருக்கிறார்கள்.

அப்பாவே பாட்டா இறந்தபின் தங்கைமார் ஐவரையும் மணமுடித்து வைத்தவர். விறகு பச்சையாக இருந்தால், அடுப்பு புகைத்தால் நன்கு எரிவதற்காக நெய்விடும் அளவிற்கு, மாமிமார் எல்லோருக்கும் உணவுப் பொருட்களை மாந்தையில் இருந்து அனுப்புவார். இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்திலும் தாங்கள் குரக்கன் சாப்பிட்டதில்லை என பெரியமாமிகர்வமாக கூறுவா. முத்துச்சம்பாதான் மதியத்திற்கு சமைப்பார்கள். அப்பாவைப் பற்றிக் கதைத்துக் கதைத்துப் பின்புதான் அயர்வார்கள்.

ஜெயிலர் மனதால் களைத் துவிட்டவர் போலவே தென்பட்டார். அம்மாவை அவனால் நேராக பார்க்க முடியவில்லை. அவளுக்கும் செய்தி மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் கிடைத்திருக்கும். மச்சாள்மார் ஐவரும் அம்மாவை சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அப்பாவின் உடல் இல்லையாகையால் அம்மாவுக்கு பாட்டாவின் மார்பில் பாட்டி தாலியைக் கழற்றி வைத்தது போல், அதனைக் கழற்றி அப்பாவின் உடலில் வைக்கவேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. அம்மாவின் கழுத்தில் தாலிக்கொடியைக் காணவில்லை. ஏற்கனவே கழற்றிவிட்டாள்.

சித்தங்கேணி ஒத்துவரா மல் அடுத்தநாளே ஜெயிலர் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். பலாலிக்குக் கார் ஒன்று சென்று வந்தது.

குடும்பமாக இருந்து கதைத்தார்கள். அம்மா பாப்பா மோட்டையில் இருக்கமுடியாது. மிகவும் இளமையாக இருக்கிறாள். ஆறுமாதக் குழந்தை வேறு. அந்திரட்டிக்கு வந்து, பின் கொழும்புக்குக் கூட்டிப் போவதாக ஜெயிலர் காலையில் சொன்னார். சரியென எல்லோரும் ஆமோதித் திருந்தனர். அவனைப் பற்றிய பேச்சே எடுபடவில்லை. அவன் மாமிமாருடனே இருக்க வேண்டும். இந்தக்கலவரத்தின் பின்

சூழல் அல்லது இயக்கம்

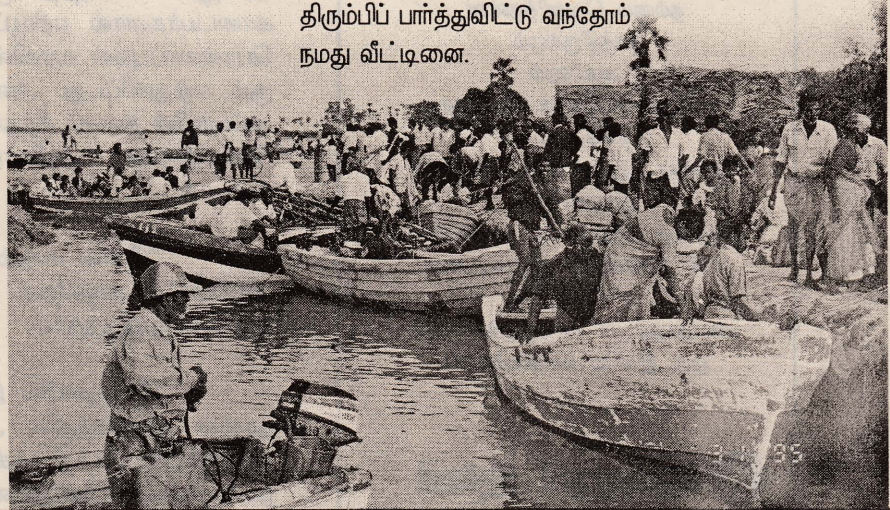
ஒரு நாளாவது விட்டதில்லை.
தூசு பிடித்திருக்கும்
சுவரில் தொங்கும் குடும்பப் படங்கள்.

வளர்க்கவில்லை
புற்கள் வளர்ந்திருக்கும்
வளர்த்த மரங்கள் வாடிநிற்கும்

நான் படித்த அறையில்
பேணாக்களும், வெற்றுத்தாள்களும்
பாடப்படுத்தங்களும், எழுதியதாள்களும்
குறையும் நிறையமாக
மேசையின் மீது அங்கொன்றும்

இங்கொன்றுமாக எதைச்சொல்ல
எதை எழுத
காத்துக்கிடக்கும்

போய்விட்டு வருகின்றோம் என்று
சொல்லவில்லை.
திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு வந்தோம்
நமது வீட்டினை.

கொழும்புக்குக் குடும்பத்தைக் கொண்டுபோவ தில்லை என கொழும்பு மாமா சொல்கிறார்.

குட்டிமாமா பாப்பாமோட்டைக்குப் போகப் போகிறார். இப்போ தே எருமைகளில் சிலவற்றைக் காணவில்லையாம். சிறு போகக் கூட்டங்களும் வரப்போகின்றன. கட்டுக்கரைக்கு மாடுகட்டிப்போய், கமம் செய்ய வேண்டும். குட்டிமாமா தன்னால் முடியும் என்றார். மணிமாமி தன்காணி களை விற்கப்போவதாகச் சொன்னாள். குட்டிமாமா அப்பாவின் பங்குகளையும் சேர்த்துச் செய்து, அம்மாவுக்கு பணம் அனுப்புவாராம்.

அவனை சென்றல் கொலேஜில் சேர்ப்பதாக உத்தேசம். “ஆள் வளரவில்லை இரண்டு வருடம் ஊரில் படிக்கட்டும்” பெரியமாமி சொன்னாள். “இல்லை சென்றலிலேயே படிக்கட்டும். பஸ்ஸில் போய்வரலாம். எல்லோரும் படித்த பள்ளி. அங்குதான்

அவனும் படிக்க வேண்டும்.” கொழும்பு மாமா முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். நாளைக்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப் போகிறார்கள்.

அம்மா சிறிது ஆறுதல் அடைந்தவள் போலத் தென்பட்டாள். அவள் இங்கு வந்து ஐந்து நாட்கள் ஆகிறது. மாமாமார் சாம்பல் கலசத்துடன் முந்தாநாள் வந்துவிட்டார்கள். பாயில் அம்மா அமர்ந்திருந்தாள். தங்கச்சியைப் பக்கத்தில் கிடத்தியிருந்தாள். தாயின் மடியில் தலைவைத்து அவன் படுத்திருந்தான். மாமிமார் அம்மாவைச் சூழ்ந்து தாறுமாறாகப் படுத்திருந்தனர். பிள்ளைகள் இல்லாத பெரியமாமி அவனது கையை இறுக்கமாகப் பிடித்திருந்தாள். அம்மாவுக்கு என்ன தோன்றி யதோ தெரியவில்லை திடீரெனப் பலமாக கதறினாள். “மச்சாள் அவன் உங்களுடன்தான் இருப்பான். பயப்படாதேங்கோ” விக்கி விக்கி அம்மா அழுதாள்.

அவன் நேற்று பார்த்த அம்மாவின் குட்கேசில் இருந்த கடிதத்தை நினைவு கூர்ந்தான். மாமிமாருக்கு மாடுகள் கொண்டு போய்ச் சித்தங்கேணியில் விட்டதும் எழுதிய கடிதம்.

Papamottai.

my dear love,

நான் நல்ல சுகமாக வந்து சேர்ந்தேன். செவ்வாய்க்கிழமை குடு அடிக்கப்போகிறோம். வேறு விஷேசம் இல்லை.

your's affectionately
V.C.Subramaniam

பொருட்களை ஏற்றி நான்கு
சக்கரவண்டி போல்
நகர்ந்து வரும் மிதிவண்டிகள்
அடி எடுத்து வைக்கும்
மக்கள் கூட்டத்தின் மத்தியிலும்
இடமெடுத்து உருட்டினோம்.
களைப்படைந்து
ஒதுங்கிய கூட்டம் ஒருபக்கம்

உயிரற்ற உடல்களை
சுமந்துகொண்டு ஒரு பக்கம்
கால் தவறி மிதிவண்டியோடு
விழுந்து எழும்ப முடியாமல்
கிடந்த போதும் கூட
மிதிவண்டிச் சில்லு
சுற்றுவது நிற்கவில்லை.

துன்னாலை செல்வம்

அப்பாவைப் போலவே எழுத்தும் நல்ல அழகானதாக இருந்தது. பகலில், அம்மாவுடன் பேசாதவர் ‘மை டியர் லவ்’ என அவளை விளித்திருக்கிறார். அப்பா எழுதிய கடைசிக் கடிதம் அவன் கண்கள் கலங்கின.

தணித்து வைக்கப்பட்டிருந்த அரிக்கன் லாம்பு வெளிச்சத்தில் பெரியமாமியின் முகத்தைப் பார்த்தான். கலங்கிய கண்கள் அப்பாவினது போலவே இருந்தன. முகம் அப்பாவை அச்சிட்டது போல் இருந்தது. மூக்கு காதுகள் கைகள் எல்லாமே... சாறியை விலத்தி பெரியமாமியின் கால்களைத் தொட்டுப் பார்த்தான். பெருவிரலைவிட நீளமாக இரண்டாவது விரல், அப்பாவினது போலவே, அவனது போலவே இருந்தது. மாமி மாரிலே பெரியமாமிக்கு மட்டும் இடது மணிக்கட்டுக்கை அருகே அப்பாவினது போல், அவனது போல் மச்சம் இருக்கிறதாம். அம்மா சந்தோஷமாக இருந்தபோது சொன்னது. நாளைக் காலை பார்க்க வேண்டும்.

பெரியமாமியின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு படுத்தான். சாமக்கோழி கூவியது.

*

ஒளிப்படம்: ட.ஜொஸ்க்கி மருது

இதயம் மீள நினைவீழ ஆழிக்கிறீழ

“அத்தன்ப் பெருமூச்சு” நாடகப் படைப்பாக்கம் பற்றிய பட்டறிவுக் குறிப்பு

ஒளிப்படம்: அமரதாஸ்

தே.தேவானந்த்

1998ம் ஆண்டு தொடக்கம் 2002ம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டு வந்த இராணுவ சிவில் நிர்வாகத்தின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்ததான விடயமாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் எழுந்த நாடகங்கள் காணப்பட்டன. நாடகத் தயாரிப்புக்கள் பற்றியும் நாடகத் தயாரிப்பில் ஈடுபடுவோர் பற்றியும் அறிவதற்காக பெரும் முயற்சிகள் இராணுவத்தரப்பால் எடுக்கப்பட்டன. யதார்த்த உண்மைகளை நாடகத்தினூடு பேசியதற்காக பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் அடிக்கடி அச்சுறுத்தப்பட்டது. இருப்பினும் பல்கலைக் கழக மாணவர்களின் தந்துணிவினால் பல்வேறு நாடகங்கள் தொடர்ந்து பல்கலைக் கழகம் என்னும் ‘பாதுகாப்பு வெளிக்குள்’ மேடையேற்றப்பட்டன. இந்த வகையில் 2000ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் பல்கலைக்கழக மாணவர்களால் மேடையேற்றப்பட்ட தமிழர் காணாமற்போதல் தொடர்பான பிரச்சினைகளைப் பேசிய ‘அக்கினி பெருமூச்சு’ நாடகத்தைக் குறிப்பிட முடியும். அநீதிக்கெதிராக குரல் கொடுக்க வேண்டும் என்ற தந்துணிவோடு செயற்பட்ட முப்பது இளைஞர் யுவதிகளோடு இணைந்து வேலை செய்த அனுபவம் பூரிப்பானது. இந்த நாடகத்தின் எழுத்துருவாக்கம், நெறியாள்கைப் பொறுப்பை நான் ஏற்று நிறைவேற்றியிருந்தேன். அந்த மேலான அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள விளைகிறேன்.

யாழ்ப்பாண மக்கள் 1997ம் ஆண்டுக்குப் பின் ‘திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலை’க்குள் அடைக்கப்பட்டுக் கிடப்பதாக உணர்ந்தார்கள். இராணுவ சிவில் ஆட்சி யாழ்ப்பாண மக்கள் மகிழ்வாய் இருக்கிறார்களென்று காட்ட முயற்சித்தது. வெளியுலகுக்கு சொல்லுவதற்காக இராணுவ சிவில் நிர்வாகத்தின் ஊதுகுழல்களாக ‘தலையாட்டு பொம்மைகள்’ நிர்வாக இயந்திரத்தின் கதிரைகளில்

இருத்தப்பட்டார்கள்.

இவர்கள் பத்திரிகையாளர்களுக்கும் சர்வதேச பிரமுகர்களுக்கும் எல்லாம் நல்லபடி நடப்பதாகச் சொன்னார்கள். உண்மையில் நிலைமை வேறாக இருந்தது. ஊர்கள் தோறும் அரச நிவாரணத்தை மட்டுமே நம்பி வாழ்ந்த மக்கள் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றார்கள். கைதுகள், திடீர் சுற்றிவளைப்புக்கள், வீதிகள் தோறும் சோதனை சாவடிகள், இராணுவ முகாம்கள், வெளித்தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்ட நிலைமை, பல இளைஞர்கள் திடீர் எனக் காணாமற்போதல் என்று நிலைமைகள் இருந்தன. உறவுகள் காணாமற் போன துயர் பெரும் அவலமாகத் தொடர்ந்தது. பொருட்களின் விலைகள் பல மடங்கு அதிகரித்திருந்தன. இராணுவ வியாபாரி மிகுந்த இலாபம் சம்பாதித்தான். இந்த நிலைமைகள் எல்லாம் மூடிமறைக்கப்பட்டன. இந்நேரம் கற்றோர் 'மணிவிழா' கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். மேள தாளங்களோடு மணிவிழாக் கொண்டாட்டங்கள் தடல்புலாக நடந்தது. உள்ளூர் பத்திரிகையான உதயன் பத்திரிகையில் 'பாராட்டி வாழ்த்துகின்றோம்' இல்லாத பக்கங்கள் இருக்கவில்லை. பாடசாலை அதிபர்கள், அதிகாரிகள் என்று பலரும் பத்திரிகையில் பாராட்டி வாழ்த்துவதை விரும்பினார்கள். நீதியே நிலவாத அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சூழலில் அரசியல் செல்வாக்கால் பலர் சமாதான நீதிவான்களாக (J.P) பதவிப்பிரமாணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பத்திரிகைகளில் அவர்களுக்கான பாராட்டு வாழ்த்துக்கள் வேறு. இந்த நிலையில் ஒரு சிலரே நடந்த அநீதிகள் பற்றி உலகுக்கு சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். அதில் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

காணாமற்போன தமது உறவுகளை மீட்பதற்காக அதிகாரிகளின் வாசல்களிலும் அரசியல் கட்சி அலுவலகங்கள் முன்பாகவும் இராணுவ முகாம்களின் முன்பாகவும் மனித உரிமை ஆணைக்குழு முன்பாகவும் பல போராட்டங்களை நடத்திய உறவுகளை காணும் வாய்ப்பு பல்கலைக்கழக மாணவர்களாக இருந்த எமக்குக் கிடைத்தது. தீபமேந்திய போராட்டம், உண்ணாவிரதப் போராட்டம், மறியல் போராட்டம் சர்வமதப் பிரார்த்தனை, அமைதி ஊர்வலம் என்று தம்மைத் தாமே உருக்கி நின்ற அந்த உறவுகளோடு நாம் பேசினோம். அழுது அழுது கதை சொன்னார்கள். பல்கலைக்கழக மாணவர்களாகிய எமக்கு தம்கதை சொல்வதால் தங்கள் உறவுகள் மீளக்கிடைத்து விடுவார்கள் என்று நம்பிகதை சொன்னார்கள். கடிதங்கள் எழுதி எல்லா இடமும் அனுப்பியிருந்தார்கள். ஓரிரு விசாரணைக் கமிஷன்கள் நடந்திருந்தன. அங்கு சென்று கதறிக் கதறி கதை சொன்னார்கள். பத்திரிகையாளர்கள் படங்களை எடுத்து பத்திரிகைகளில் போட்டார்கள். செம்மணி மனிதப்புதை குழிகள் தோண்டப்படும் போது அங்கு சென்று முழு

நாளும் வெயிலில் கிடந்து தங்கள் பிள்ளையின் எலும்புக் கூடு வருகுதா? என்று பார்த்தார்கள்.

மகனைத் தொலைத்த தாயின் அவலமும், கணவனைத் தொலைத்த மனைவியின் அவலமும் எம் நெஞ்சைப் பிழிந்தன. போராட்டத்தில் பங்கு பற்றுவதற்காக பஸ் ஏறி வருவதற்கே பணமில்லாத பலரைப் பார்த்தோம். தம் உறவுகளை இராணுவத்தினர் கைது செய்து மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் உயிரோடு இருக்கிறார்கள், அவர்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்பதே அவர்களின் கோரிக்கையாக இருந்தது. இதேவேளை செம்மணியில் புதைகுழிகள் தோண்டும் போதும் அங்கும் நின்றார்கள். தங்கள் சொந்தங்கள் கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள் என்ற எண்ணமும், உயிருடன் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணமும், அவர்களது மனதிற்குள் கிடந்து போராடி அவர்களை அலைக்கழித்ததைப் பார்க்க முடிந்தது. தன் பிள்ளையை இராணுவத்தினர் விடுவிக்க வேண்டும் என்று உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் பங்கு கொண்ட தந்தையொருவர் உண்ணாவிரதப் போராட்ட முடிவில்

உரையாற்றும் போது பின்வருமாறு கூறினார். நான் நுணாவிலில் இருந்து செம்மணி வெளிக்குள்ளான ஒவ்வொரு நாளும் யாழ்ப்பாணத்துக் வேலைக்கு வாரானன். செம்மணி வெளிக்குள்ளால் நான் வரேக்க என்ற பிள்ளை புதைஞ்சு கிடந்து "அப்பா... அப்பா... என்னை காப்பாற்றுங்கோ" என்று கத்துறதுபோல இருக்கு. இந்த 'இருமை' நிலை சிலரைச் சித்தப்பிரமை பிடித்தவர்களாகவும் ஆக்கியிருந்தது. நினைவிலும் கனவிலும் தம் சொந்தம் வந்து போவதை எல்லோரும் உணர்ந்தார்கள். கோயில்களில் தம்மை வருத்தி வேண்டு தல்கள் செய்தார்கள். சாஸ்திரியின் பிணி தீர்க்கும் ஆலோசனைக்கேற்ப உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் செலவிட்டார்கள். சாஸ்திரிகள் பிழைத்துக்கொண்டதைத் தவிர நடந்தது வேறொன்றுமில்லை.

இளம் மனைவிகள் தங்கள் கணவன் காணாமற் போனதால் மிகுந்த சிரமத்தை எதிர் நோக்கினார்கள். குங்குமப்பொட்டு வைப்பதற்கும், கல்ச்சீலை உடுப்பதற்கும் முழுவியளத்துக்கு நிற்பதற்கும் சிரமப்பட்டார்கள். அயலவர்கள் 'வார்த்தைகள்' அவர்களைப் பெரிதும் இம்சித்தன. பல பெண்கள் தம் கணவன் காணாமற் போனபோது

தம் குழந்தையை வயிற்றில் சுமந்திருந்தார்கள். அன்று வயிற்றில் இருந்த பிள்ளைக்கு இன்று 5-6 வயது தந்தை முகம் அதற்குத் தெரியாது. தந்தை இல்லாத்துயரை அந்த குழந்தை அனுபவிக்கிறது. சில இளம் மனைவியர் தம் வயது முதிர்ந்த பெற்றோரையும், கணவனின் வயது முதிர்ந்த பெற்றோரையும் பிள்ளையையும் பராமரிப்பதைக் காண முடிந்தது. தன் விருப்பத்திற்கு மனம்விட்டு அழமுடியாமல் இருப்பதாக அப்பெண்கள் சொன்னார்கள்.

இந்தத் துயர்கள் எம் நெஞ்சை அடைத்தன. இவர்களின் துயரை அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த பலரும் உணர்ந்திருக்கவில்லை. உலகு உணர்ந்திருக்கவில்லை என்பதை நாம் உணர்ந்தோம். இதற்காக எமக்குப் பரிட்சியமான நாடக வடிவம் ஊடாக இப்பிரச் சனையை பேசுவது எனத்தீர்மானித்தோம். எமது நோக்காகப் பின்வருவனவற்றைத் தீர்மானித்துக் கொண்டோம்.

□ காணாமற் போன ஒவ்வொரு உயிர்களுக்கும் என்ன நடந்தது என்பதை அரசு பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அதற்கான அழுத்தத்தை ஊடகங்களும் பொது அமைப்புகளும் வழங்குவதற் குரிய தூண்டு தலை வழங்குதல்.

□ பாதிப்புக்குள்ளான குடும்பங்களின் அவலத்தை அனைத்துத் தரப்பினரும் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

□ பாதிக்கப்பட்டோருக்கு ஆக்க பூர்வமான புனர்வாழ்வுச் செயற்பாடு முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். அதற்குப் பலரும் உதவ வேண்டும்.

□ இனிவரும் காலங்களில் தமிழர் காணாமற் போதல் என்கின்ற அவலம் நடக்கக்கூடாது. இதற்காக தமிழ் மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். நாடகத் தயாரிப்புக்காக ஒரு மாத காலத்தை செலவிட்டோம். எமக்குள் கிடந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தேவையான கவிதைகளை முதலில் தொகுத்துக் கொண்டோம். வெளிப்படுத்த வேண்டிய பிரதான விடயங்களையும் தீர்மானித்துக் கொண்டோம். வேதனைப்படும் இளம் மனைவியினதும் தாயினதும் துயரைப் பிரதானமாகப் பேசுவது எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டோம். இதற்காக இரண்டு கதைகளை

தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டோம்.

1. கடலிற்குச்சென்ற கணவனைக் காணாது தவிக்கும் இருபத்திரண்டு வயது இளம் பெண்ணின் உண்மைக் கதை.

2. மகன் உயிரைப் பறித்துச் செல்லும் ஜெமனைத் துரத்தும் தாயின் கதை தமிழர் பண்பாட்டில் காணப்படும் ஐதீகக் கதையை ஒத்ததான கதை.

எழுத்துருவாக்கத்தின்போது எனது மனக்கண் முன் நிறையப் படிமங்களே முதலில் வந்து நின்றன. இந்தப் படிமங்கள் அனைத்தும் நாம் சந்தித்தவர்கள், கதைக்கும் போது அவர்களின் வார்த்தைகளிலிருந்தும்

நழுவி விழுந்தவை. நான் ஒரு பருவறையான எழுத்துருவை உருவாக்கி அதற்கு 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' என்று பெயரிட்டு அதை நண்பர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டினேன். அவர்களை உணர்வு ரீதியாக எழுத்துரு பாதித்திருந்தது. ஆனால் அவர்களிடம் ஒரு கேள்வி இருந்தது. நாடகத்தின் சில காட்சிகள் எவ்வாறு காட்சிப்படுத்தப்படும். உதாரணமாக நிலம் வெடித்து உயிர்கள் மேலெழுந்து வருதல் எவ்வாறு மேடையில் சாத்தியமாகும். இந்த வகையான அசாத்தியமான விடங்களை பின்னர் எங்களது தொழில் நுட்பம் சார்

விற்பன்னர்கள் சாத்தியமாக்கித் தந்தார்கள்.

எழுத்துருவை ஓரளவு பூர்த்தியாக்கிய பின்பு நான் நாடகத்தின் இசையமைப்பு பொறுப்பை ஏற்றிருந்த த.றொபேட்டுடன் இரண்டு மூன்று முழு இரவுகள் செலவிட்டேன். றொபேட்டை சந்திக்கும் போது கணனி கலைக்களஞ்சிய மென்சட்டில் இருந்து பெறப்பட்ட சில வகையான இசைகள் என் கையில் இருந்தன. நான் ஒவ்வொரு குழலையும் விபரித்துச் செல்ல றொபேட் இசை மெட்டுக்களை அமைத்தார். இரவிரவாக பிளேன் ரீ குடித்து மனதை ஈடுபடுத்தி றொபேட் அமைத்த இசை மெட்டுக்கள் பார்வையாளர் நெஞ்சை நெகிழவைத்தன. 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகத்தின் உயிராக இசை அமைந்திருந்தது. அதனைப் பலரும் வியந்தார்கள், பாராட்டினார்கள்.

இதன் பின் நான் நடிகர்களைச் சந்தித்து

ஒத்திகைகளை ஆரம்பித்தேன். நாடகத்தில் நடன அமைப்புக்களை அதிகம் பயன்படுத்த எண்ணியதால் நடனம் தெரிந்த பலரையும் இதில் இணைத்துக் கொண்டிருந்தோம். பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் வருடத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த பல மாணவிகள் 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடக வெற்றிக்குப் பெரிதும் உதவினார்கள். நாடகம் நடத்திராத பலர் இதில் பங்குபற்றி மிக அற்புதமாக நடத்தார்கள். குறிப்பாக கணவனைத் தொலைத்த இளம் மனைவிக்கு நடத்தவரும் அவள் தாய்க்கு நடத்தவரும் ஆரம்பத்தில் இருந்ததை விட அதிகப்படியான ஆற்றுகைச் செழுமையை தொடர்ச்சியான ஆற்றுகையின் போது கொடுத்து நின்றார்கள். நாடகத்தின் ஒத்திகைகளை செய்துகொண்டிருக்கும் போது பல அற்புதமான புதிய கற்பனைகள் உருவாகின. நெறியாளனும் நடிகர்களும் கொடுத்து வாங்கக்கூடியதான 'வளமான சூழல்' 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகத் தயாரிப்பின் போது காணப்பட்டது. இந்த வளமான சூழலை ஆற்றல் உள்ள நடிகர்கள் சிருஷ்டித்திருந்தார்கள்.

'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகம் தான் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தைப் பேசுவதற்கு தனக்குத் தேவைப்பட்டவற்றையெல்லாம் எடுத்து ஒரு வடிவத்தை உருவாக்கிக் கொண்டது. 'செய்து காட்டல் பண்பு' இவ்வரங்கில் அதிகம் உண்டு. சமூகத்தில் காணப்படும் விடுப்பார்வம் மிக்க மாந்தர்கள், சமூகத்தின் நலனிற்காக உயிரைக் கொடுக்க முன்வந்த போராளிகள், இராணுவ நடவடிக்கையால் பாதிக்கப்பட்ட மாந்தர்கள், போரை விரும்புவோர், அட்டுழியம் புரிவோர், சுயநலம் மிக்க கற்றோர் என்ற பல தரப்பினர் பற்றிய எமது எண்ணத்தை 'செய்துகாட்டல் வெளிப்பாடு' மூலம் வெளிப்படுத்த முற்பட்டோம். இந்தப் பாத்திரங்களுக்கிடையிலான முரணை நாடகம். இவற்றுக்கிடையிலான ஊடாட்டத்தில் அழகை, சோகம், ஏக்கம், தவிப்பு, எரிச்சல், போன்ற உணர்வுகள் மேலெழுகின்றன. மொத்தத்தில் அவலச்சுவை மேலோங்கி நிற்கும் சாதாரண வாழ்வில் காணப்படும் பல தனித்தனிக் கதை மாந்தர்களின் உள்ளடங்கியதான ஒரு 'பொதுப்பாத்திர வெளிப்பாடு' இங்கு காணப்படும். வகை மாதிரிப் பாத்திர வெளிப்பாடாகவும் இதைக் கருதலாம். 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகம் நான்கு பிரதான பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

1. பாத்திரங்கள் தம் பண்புகளோடு அறிமுகமாகி தமக்கிடையில் உறவுகொள்ளுதல்.

பாத்திரங்களை ஒருவர் பார்வையாளர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பார். அறிமுகம் பாத்திரங்கள் தொடர்பான விமர்சனங்களை உள்ளடக்கியதாகவும் அமையும். இதே வேளை பாத்திரங்கள் பேசுவதன் ஊடாகவும் செயற்படுவதன் ஊடாகவும் தாம் யாரென்பதை பார்வையாளர்களுக்கு உணர்த்தி நிற்பார். இத்தோடு

ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு படுவதும் முரண்படுவதும் கூட அறிமுகத்தில் நடக்கும் இந்த அறிமுகப் பகுதி பத்து நிமிட நேரம் நடைபெறும். மேடையின் முன் திரை மூடியிருக்க திரைக்கு முன் நின்ற பகுதியில் பாத்திரங்கள் தோன்றி அறிமுகம் நிகழும்.

2. இராணுவத்தினரின் அட்டுழியம்.

சமாதானப் போர் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து நடத்தப்பட்ட கைதிகள், சித்திரவதைகள், காணாமற் போதல்கள் பற்றி இதில் பேசப்படுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் அந்தக் காலங்களில் மக்கள் தமது சொந்த இடங்களில் மீளக் குடியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். மீளக்குடியேறுவதற்காக வீடுகளைத் துப்புரவு செய்யும் போது தங்கள் வளவுகளுக்குள் புதைகுழிகள் இருப்பதை இனங்காண்பார்கள். இதனை உணர்த்துவதாக, எம்மைச் சுற்றி எங்கும் புதைகுழிகள் என்பதை உணர்த்துவதாக மேடை எங்கும் புதைகுழிகள் காணப்படும். அவற்றின் நடுவில் சிறிய வீடு ஒன்றும் இதில் வெளிப்படுத்தப்படும். கூடு சிதைந்த ஊரும், தனியன்களான மனிதர்களும் இராணுவ ஆட்சியில் அவதிப்படுவதை நினைவுறுத்துவதாக இப்பகுதி அமையும்.

3. கணவனைத் தொலைத்த இளம் பெண் ஒருவரின் உண்மைக் கதை.

கணவன் இல்லாதபோது சமூகம் ஒரு இளம் மனைவியை எவ்வாறு பார்க்கிறது என்பதையும் அதிகாரிகளின் அலட்சியப்போக்கு, அவர்கள் கதிரையைக் காப்பதற்காகத் தப்பித்துக் கொள்ளுதல், கோயில் வேண்டுகைகள் குங்குமப் பொட்டை போடுவதா? அழிப்பதா? தாலியைக் கழற்றுவதா? அணிவதா? என்ற மனப்போராட்டங்கள் பற்றி இப்பகுதியில் உணர்ச்சியோடு பேசப்படுகிறது.

4. மகனைத் தொலைத்த தாய் தன் மகனைத்தேடுதல்

நூல் அறிமுகம் பகுதிக்கு படைப்பாளிகள் மற்றும் வெளியீட்டகங்களிலிருந்து இரண்டு புத்தகங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன. படைப்புகளுக்கான விமர்சனங்களையும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

தன் பிள்ளையைக் கொண்டுசெல்லும் ஜெமனை இந்தத் தாய் துரத்திச் செல்கிறாள். ஜெமன் இருக்குமிடத்தைச் சென்றடைவதற்காக பலரின் உதவியை நாடுகிறாள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் உதவி செய்வதாகக் கூறி இவளிடம் இருந்து பலவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு ஒன்றுமற்ற வெறுமையில் அவளை விடுகின்றனர். தன்பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவதற்காக தன் உடலைக் கொடுக்கிறாள். தன் கண்களைக் கொடுக்கிறாள். தன் அணைப்பைக் கொடுக்கிறாள். மட்டக்களப்பு திருகோணமலை போன்ற பகுதிகளில் தன் கணவனை, தன் தம்பியை, தன் மகளை காப்பாற்றுவதற்காக இராணுவ அதிகாரிகளுடன் இரவுகளைக் கழித்த பெண்களின் கதைகளை இவை நினைவூட்டுகின்றன. போர் அக்கிரமத்தினால் எல்லாவற்றிலும் பற்றாக்குறை நிலவியது. இதனால் ஒவ்வொருவரும் தம்பசி போக்க மற்றவனைக் கவனிக்காத போக்கு பிறரின் மீது அன்பு செலுத்த முடியாத நிலை என்பன தமிழர் பகுதியில் அதிகரித்து வருவதையும் கூட இந்தச் சம்பவங்கள் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன. தாயின் நினைவில் புதைந்து கிடக்கும் தன் குழந்தை புதைகுழி வெடித்து எழுந்து வருவதான நினைவுக்

காட்சிகளும் இதில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. நாடகம் தன் உணர்வையும் பொருளையும் வெளிப்படுத்த இசைப்பாடல்களையும் படிமங்களையும் அதிகம் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. நடிப்பும், வார்த்தைகளும் நடனக்கோலங்களும் காட்சிகளும் பொருள் வெளிப்பாட்டுக்கு செழுமை சேர்த்துள்ளன. 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகம் 2000ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 9/ 12/13 திகதிகளில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மேடையேற்றப்பட்டு பின் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் 11 தடவை மேடையேற்றப்பட்டது. இக்காலத்தில் காணப்பட்ட இராணுவக்கொடுபிடி சூழல் காரணமாகவே உட்கிடையாகவே தமிழர் வாழ்வு யதார்த்தம் பேசப்பட்டது. சட்டத்தின் பிடிக்குள் சிக்கிவிடாமல் குறியீடுகளாகப் பலவற்றைச் சொல்லவேண்டி இருந்தது. அன்றைய இராணுவச் சூழ்நிலைக்குள் வாழ்ந்த மக்கள் அந்தக் குறியீடுகளை உணர்ந்து கொண்டனர். 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகத்தில் மனதில் எழுந்த எண்ணங்களும் படிமங்களும் குறியீடுகளாகவே அதிகம் காட்சியாகின்றன. படிமங்கள் குறியீடுகள் நாடகப் பாங்கான அசைவுகள்,

தலைநகரம் - மதுரை

மாறும் முகவரிகள்

நீண்ட பொழுதுகளின்
உக்கிரங்கள்
வக்கிரமாய்
தோன்றி மறைகின்றன.

முன்பு விஷம்
கக்கிய பாம்புகள்
இப்பொழுதெல்லாம்
அழும் கரப்பதாகச்
சொல்கிறார்கள்

எவரையும் எவரும்
அறிய முடியாத
அந்த இருப்புக்களில்
என் தந்தையும், தம்பியும்
இருக்கலாம்.

அல்லது
இறந்திருக்கலாம்.

இராட்சத காலங்களின் தடங்கள்
என் உணர்வற்ற மேனியில்
ஊன்றிச் செல்கையில்
என்னவளும் தாயாரும்
நீ யாரென என்னைக்
கேட்கக் கூடும்.
என்னிடம் கண்ணீரைத் தவிர
வேறு விடையிருக்காது.

இப்படியொரு சம்பவம்
நிகழாமலும் போகலாம்.
எனினும்
அவர்கள் எனது வருகைக்காகவே
காத்திருப்பார்கள்.

முகவரிகள் நாளுக்கு
நாள் மாறும்
முகங்களும் கூடத்தான்.
ஒரு திங்களா, நாலு திங்களா
அது பாட்டில் ஓடி மறையும்.
சூரியனுக்கு சுற்றுவதைத் தவிர
வேறெதிலும் நாட்டமில்லை.
எனது முகமும் வயதும்
இப்போதும் எனக்கு நினைவிலில்லை.

எவருக்கும் எனதிருப்பில்
சந்தேகமிருந்தால்
மறந்துவிடுங்கள் என்னை.
எனக்கான எல்லாவற்றையும்,
முடித்துவிடுங்கள்
நீங்கள் பாரச் சிலுவை
சமப்பதை
நான் விரும்பவில்லை;
இவர்கள் ரீது எனக்கு சிறிதும்
நம்பிக்கையில்லை,
என் சிறை விடுவிப்பில்.

யாத்திரிகள்

இசை, நடனம் அனைத்தும் பிசைந்து ஒரு அவல உணர்வை பார்வையாளரிடம் ஏற்படுத்து கின்றது.

நாடகத்தைப் பார்த்த பலர் அழுதார்கள், வருந்தினார்கள். தங்கள் தலை பாரமாக உள்ளதாக உணர்ந்தார்கள். பாதிக்கப்பட்டோர்க்கு உதவி செய்ய முன்வந்தார்கள். குறிப்பாக நாடகத்தைப் பார்த்த பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் சிலர் ஒன்றுகூடி பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு உதவுவதற்காக நிதிசேகரிப்புத் திட்டம் ஒன்றை ஆரம்பித்து 125 மாணவர்களுக்கு உதவினார்கள். இதற்கு 'கைகொடுத்த நிதி' என்று பெயரிட்டார்கள். நிதி திரட்டலுக்காக 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகத்தின் தொடர்ச்சியாக 'உயிர் விசை' என்னும் நாடகத்தைத் தயாரித்திருந்தோம்.

இராணுவ இயந்திரத்தின் அட்டுழியங்களுக்கு எதிர்ப்புக் குரலாக எழுந்த அக்கினிப் பெருமூச்சு நாடகப் படைப்பாக்கத்தில் ஈடுபட்ட அனைவரும் முழுமன ஈடுபாட்டுடன் காணப்பட்டனர். தங்களோடு தொடர்புடைய ஒரு பிரச்சினையை வெளிப்படுத்துகிறோம் என்ற திருப்தியில் காணப்பட்டனர். பலர் தங்கள் வீடுகளுக்கும் தெரியாமல் ஆற்றுகையில் பங்குபற்றியிருந்தனர். உண்மையில் நேர்மையுடனும் ஈடுபாட்டுடனும் அனைவரும் காணப்பட்டதால், 'அக்கினிப் பெருமூச்சு' நாடகம் ஆன்ம வலுவளதாகக் காணப்பட்டது. இராணுவக் கெடுபிடி காரணமாக பல தடவை இறுதியாற்றுகை என்று தீர்மானித்து மேடை ஏற்றுவோம். ஆனால் மீண்டும் மீண்டும் நாடகம் உயிர்பெறும். 2000 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் சுழிபுரம் என்ற இடத்தில் நாடகத்தை ஒழுங்குபடுத்தியோர் இராணுவ விசாரணைக்கு உட்படுத்தப் பட்டார்கள். அதனோடு நாடகத்தை மேடையேற்றுவதை இடைநிறுத்திக்கொண்டோம்.

ஆனால் மீண்டும் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தால் விளைந்த 'சமாதான' சூழலில் இந்நாடகத்தை மேடையேற்றினோம். கிட்டத்தட்ட இரண்டரை வருடங்களுக்குப் பிறகு யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமல்லாது வவுனியா, திருகோணமலை போன்ற இடங்களிலும் மேடையேற்றினோம். இதில் யாழ்ப்பாணத்திலும் திருகோணமலையிலும் நடந்த 'மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல்' நிகழ்வில் மேடையேற்றியதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

காணாமற்போனோர் பிரச்சினை இன்றுவரை தீர்க்கப்படாத பெரும் பிரச்சினையாகத் தொடர்கிறது. இதனால் அக்கினிப் பெருமூச்சு நாடக ஆற்றுகையின் தேவை தொடர்ந்து உணரப்படுகிறது. சமாதான காலத்தில் மேடையேற்றியபோது போர்க்கால நாடகத்தின் வலிமையை

புத்தகம் பேசுது

ஆசிரியர் : க.நாகராஜன்

02, குயவர் வீதி, ஜோன்சன் சாலை, சைதாப் பேட்டை, சென்னை 600 015.

“உலகம் புத்தகங்களால் நிரம்பியிருக்கிறது.

புத்தகங்களுக்குள் அண்ட சராசரங்களும்

அடங்கியிருக்கின்றன.

புத்தகம் அறிவுத் துறையின் சக்திமிக்க எளிய

கண்டுபிடிப்பு.

எல்லா இடங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்லவும் எந்த

இடத்திலும் பயன்படுத்தவும் ஏதுவானது புத்தகம்.

இனி புத்தகம் இல்லாத உலகம் சாத்தியமில்லை.

உங்களிடம் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு ஏராளமான

விசயங்களுடன் புத்தகங்கள் காத்திருக்கின்றன.

புத்தகங்களுடன் பேசுங்கள்.”

இப்படிச் சொல்கிறது, புத்தகம் பேசுது என்ற மாத இதழ்.

இது புதிதாக வெளிவரும் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் பற்றிய எல்லா விபரங்களை யும் தரும் வளசிப்பேளர்க்கான நல்ல ஏடு.

நன்கு உணர முடிந்தது.

இறுக்கமான பயம் சூழ்ந்த காலத்தில் பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளிய நாடகக் கலையுடன் பிணைந்து துணிச்சலோடு செயற்பட்ட பல்கலைக்கழக மாணவ மாணவிகளுடனும் அரங்கச் செயலாளிகளுடனும் இணைந்து செயற்பட்ட மேலான அனுபவத்தை என் இதயம் மீள மீள நினைந்து பூரிக்கிறது.

குழந்தைபோல குமுறிக் குமுறி அழும் இவளும் குழந்தையல்ல குழந்தையாய்ச் சிரித்து இவளைத் தேற்றும் இவளும் குழந்தை அல்ல.

எட்டு எட்டாய் வகுக்கப்பட்ட மனித வாழ்க்கையில் வாழ்க்கைப் படிநிலையில் இவள் மூன்றாம் எட்டைக்கடந்து மூன்று வருடங்கள்.

மழலையாய்ச் சிரிக்கும் இவன் நான்காம் எட்டையும் கடந்துவிட்டவன்.

ஒருவர் அழுகிற போது ஒருவரால் எப்படிச் சிரிக்க முடியும். நிதாவிற்கு இவன் சிரிப்பு விந்தையால் இவளையே கூர்ந்து பார்க்க தோன்றிற்று. இவன் சிரிப்பில் விக்கினம் இல்லை. அழகாய் அற்புதமாய் இரட்சிப்பாய் தோன்றிற்று.

நிதாஅழுது கொண்டிருந்த இவளையும் சிரித்துக்கொண்டே தேற்றும் இவளையும் ஊடறுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அழுகையும் - சிரிப்பும், கொந்தளிப்பும் - அமைதியும், இவன் அரைவாசியே ஆன இவளும் - இரட்டிப்புரமான இவளும் ஆளையும் - பூளையுமாய் இரு முரண்கள், தோற்றங்களில் மட்டுமன்றி இயல்புகளிலுமாய்!

அப்துல் ரகுமானின் 'ஆலாபனை' கவிதைத் தொகுதியில் 'முரண்கள்' கவிதை நினைவிற்கு வந்து போனது.

வாழ்க்கைக்குத் தேவை இரு முரண்கள்!... ஆக்கத்திற்கும் அழிவிற்கும் அதேதான். இருள் இல்லாமல் எப்படி ஒரு நாள் பரிபூரணமடையும்?

அற்புதமான வரிகள்.

உண்மைதான், 'இரவு' இல்லையென்றால் ஒரு நாள் எப்படிப் பரிபூரணமடையும்.

சாயம் கரைத்து

அலைகடலில் ஆழமிருக்காது. ஆர்ப் பரிப்பு மட்டும் தான். ஆழக்கடல்..... அலைகடல் போலல்ல. அதில் ஆபத்து குறைவு ஆன ஆழக் கடலை அடையும் வரையில் அலை கடலில் ஆர்ப்பரிப்புக்களை ஆவேசங்களை அடக்கி வெல்ல வேணும். வென்றால் வெற்றிதான், அமைதிதான் நிறைவுதான்.

இவன் வென்றவனாய்த்தான் இருக்க வேணும். இல்லையேல் அது எப்பிடி முடியும்.

இலட்சியத்தால் ஒன்றுபட்டுக் காலங்கள் அதிகமானாலும் அன்றுதான் அறிமுகமான இவனால் இத்தனை நாள் என்ன செய்தீர்கள் என்று நேரிடையாய் உரிமையோடு கேட்கவும் (அவளுக்கான பொறுப்பு நிலையில் இருப்பவனானால் உரிமை உண்டென்று கூற முடியும்) பிறப்பும், இறப்பும், விழிப்பும் - உறக்கம் போலவும் அழுகையில் சிரிக்கவும் ஞானிகளால்தான் முடியும்.

இவன் ஞானியாய்த்தான் தோன்றினான் நிதாவின் கணிப்பில்!

நிதாவிற்கு தங்கை நிவேத்திரா. அழகு பற்றி வாதிப்பது நினைவிற்கு தெரித்தது. அழகை வரையறை செய்வது எதனால்?

தங்கை நிவேத்திராவின் அன்பிற்குரியவன் பளிச்சென்றிருப்பான். முகம் காட்டும் கண்ணாடி போல, அழகன் என்று சொல்லிவிட முடியாத சுமார்.

நிவேத்திரா உலக அழகன் அவனே என்று வாதிப்பான். தானே சர்ச்சையை ஆரம்பித்து தானே முடித்தும் வைப்பான்.

"நிதா நீ ஒரு நாள் அழகைப் புரிந்து கொள் வாய்" சூளுரைத்துப் போகும் அவளைப்பார்த்து பல தடவைகள் கேலி செய்திருக்கிறாள் நிதா.

கொழுக்கட்டை மூக்கும், வெளிர் நிறமும், சளசளத்த உடம்புமாய் பென்சுயின் போல அவன். நடைகூட அச்சொட்டாய் பென்சுயின்தான். அவன் அழகன்! அவனை - அவளை நினைக்க நிதாவிற்கு சிரிப்பாய் இருக்கும்.

நிதாவிற்கும் உண்மை புரிய அதிக காலம் செல்லவில்லை. அழகின் அளவுகோல் அன்பு என்று; ஆளுமை என்று; அறிவு என்று; கடமையென்று; அமைதி பூசித்திரியும் பண்பு என்று.

நிதாவிற்கும் நிவேத்திராவின் அன்பன் நண்பனான போது நிதா சொன்னாள்.

“நிவேத்திரா, உன்னவன்தான் அழகன் எங்கள் நண்பன்தான், எமக்கழகன்”

அழும் இவளைப் பார்த்து சிரிக்கும் இந்தக் கணம் இவனிடமும் அதே அழகையே நிதா கண்டாள்.

பெயரால் மட்டுமில்லை அறிவாலும், ஆளுமையாலும் கடமையின் முதன்மையில்

அவையடக்கத்தாலும், ஆன்ம அடக்கத்தாலும், வழி காட்டல், வழிநடத்தல், சமாளித்தல் நுட்பத்தாலும், தன் எல்லை தாண்டப்படுகையில் உரிய ஆளுமை உடையவரிடம் உரிய வேலையை ஒப்படைப்பதிலும் அழகானவன், அன்பானவன், உறவு பேணுபவன் போதிமரம்!

“தங்கச்சி எதையும் வெளிப்படையாய்ப் பேசித்தீர்க்கோணும். எதுக்கும் அண்ணையோட்பேசுங்கோ!”

நிதா தன் பொஸ்ஸிற்கு அண்ணன் என்று அழுத்தம் கொடுப்பதாய் கருதியிருக்க வேணும். அதனால் இவன் குடுத்த அழுத்தம் இது.

“தங்கச்சி நான் ஒரு ஆசிரியரோட கதைக்கிறன் என்று நினைக்கிறன்”.

நிதா இலட்சியப் பயணத்திலும் ஆசிரிய ராய் கடமையாற்றிக் கொண்டிருப்பவள்தான்.

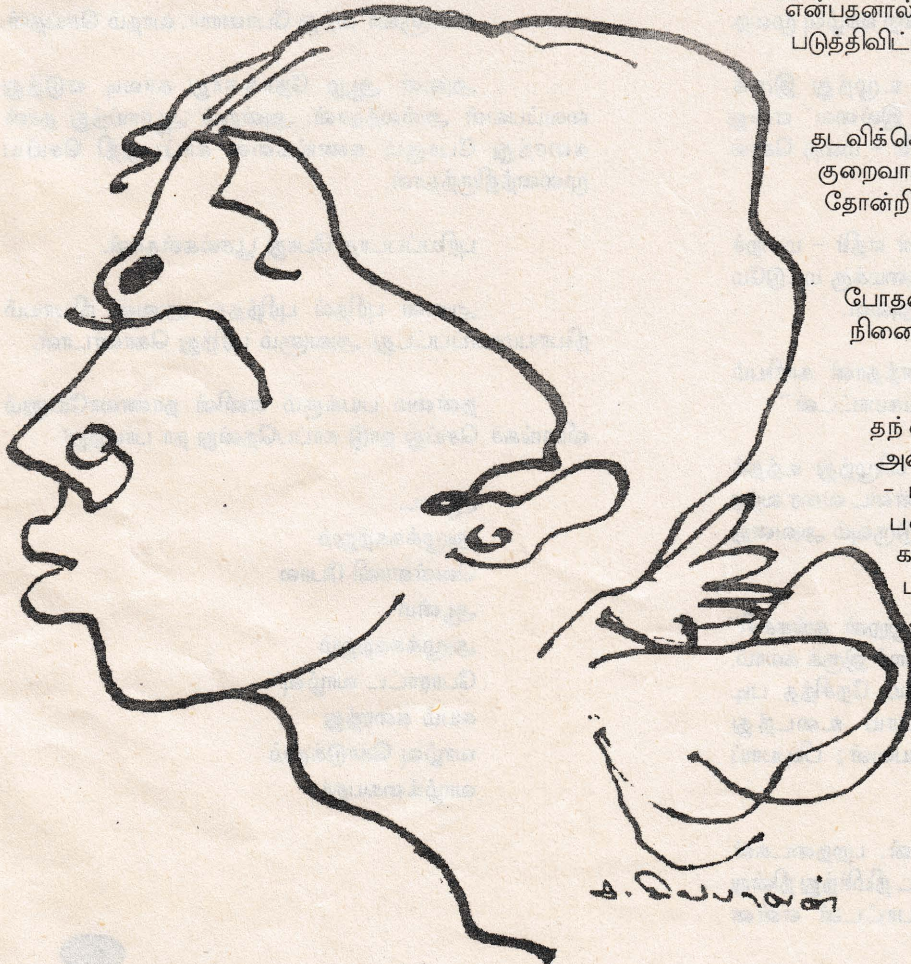
நிதாவும் விரைந்து சொன்னாள். “நானும் கூட என் தந்தையாய்க் கருதித்தான் உங்களுடைய போதனையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறன்” ‘என் தந்தை என்பதனால் தான்...’ என்ற வார்த்தை அலட்சியப் படுத்திவிட்டதாய் கடிந்திருக்க வேணும்.

தலையைக் குனிந்து தடவிக் கொண்டாள். தலையில் முடி மட்டுமே குறைவாய் இருந்தது. நோகடித்துவிட்ட தாய்த் தோன்றிற்று.

உண்மையிலேயே இவன் போதனைகள் அவள் தந்தையைத் தான் நினைவூட்டிற்று.

அவள் ஆராதிக் கும் தந்தையின் அணுகுமுறை தான் அவனிடம் இருந்தது. அவளுக்கு எதிர் - மறை சொற்கள் ஓர்மத்தை உண்டு பண்ணுபவை. எதுவும் காரண காரியத் தோட கருத்தில் பட்டாலொளிய கவனத்தில் பதியாது அவளுக்கு.

அறியாமைகள், அதிகாரங்கள், அபத்தமான

நொட்டல் கள் , அரட்டல் கள்
அருவருப்பானவை.

பூடகம், பூதாகாரம் அவள் வெறுப்பவை.
வெளிப்படை! வெளிப்படை! எல்லாம் வெளிப்
படையாய், இயல்பாய், தோழமையாய், நேர்முகமாய்,
உண்மையாய், சாத்தியப்பாடானதாய்...

யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்டுக் கதைப்
பதாய் ஒளிராத நட்சத்திரங்களும் ஒளிர அவள்
விருப்பப்படுவதாய் அவள் தோழிகள் பரிசீலிக்கும்
போதெல்லாம் அவள் நம்பிக்கை இழந்ததில்லை.

எப்பவும் சிந்தனைகள் நேராய் இருக்க
வேணும். இருந்தா ஒளிரும். அவள் நம்பிக்கையது.

அவள் தந்தை கண்டித்ததாய் நினைவி
லில்லை. எதற்குமே தோழமையோடு அணுகுபவர் அவர்.
அவளை வளர்த்தது தோழமை. எதிர் - மறை
வார்த்தைகளை அவர் பயன்படுத்திக் கொண்ட தில்லை.

வியாபாரியாய் இருந்ததாலயாய் இருக்க கலாம்.
இந்தக்கால வியாபாரிகள் போல அல்ல அவர்.
அந்தக்கால நாகபட்டின வியாபாரிபோல அவர்.
துலாக்கோல் போல அவர் வியாபாரமுறை வாழ்வு முறை.

பயறு இல்லை என்றால் உழுந்து இருக்
கெண்டு சொல்வாரே ஒழிய 'பயறு இல்லை' என்று
சொன்னதில்லை. 'இல்லை' என்ற எதிர் - மறை சொல்
வந்துவிடுமாம்.

அதனாலதானோ என்னவோ எதிர் - மறைச்
சொற்கள் அவளுக்கு அலேஜிக். தோழமைக்கு மட்டுமே
பணிந்து பழக்கப்பட்டுப் போனவள் அவள்.

“தங்கச்சி காலில விழுந்தாத்தான் காரியம்
நடக்குமெண்டர காலில விழவும் தயங்கமாட்டன்”

“எத்தினை பேற்ற காலில விழுந்து உந்தக்
கதிரையில இருக்கிறியள்” என்று தொண்டை வரை வந்த
வார்த்தைகள் உள்ளொளி தொட்டு ஊடுருவும் அவனது
தோழமையில் அடங்கிப்போனது.

“உண்மையைத்தான் சொல்லுறன் தங்கச்சி”
அவன் வார்த்தைகள் சத்தியமானவையாய் இருக்க கலாம்.
ஆனால் அவள் உண்மை ஒன்றையே நேசித்த படி
நாணலாய் வளைவதிலும் இரும்பாய் உடைந்து
போவதையே உண்மையாய்க் கருதியவள்; பிடியாய்
இருந்தவள்.

பிழை என்றால் பிழைதான். புறநடைகள்
பிடிப்பதில்லை. அவள் செய்தாலும் கூட நிமிர்ந்து நின்று
சொல்வான். பிழைதான் செய்து போட்டன் என்ன

செய்யுறது... சொல்லுங்கோ செய்யிறன். பிழை
விட்டதில்லை என்ற நம்பிக்கையில் அது.

நாணலாய் வளைந்து கொடுத்து வாழ
முடியாத 'சயகௌரவத்திற்காய்' ததானே உயர் படிப்
பையும், உயர் படிப்பிற்காகக்கூட பிரியமறுத்து உறவுக
ளோடேயே இருந்து படிக்கக்கூடிய துறையைத் தேர்ந்து
படித்ததும் அந்த உறவுகளையே துறந்து இலட்சியப்
பாதையில் தடம் பதித்ததும்!

அவன் சொல்வதிலும் நியாயம் இருப்பதாய்த்
தோன்றிற்று.

நியாயங்கள், நியதிகள் அறியாமையால்
விளங்கிக்கொள்ளப்படாத போது அந்த அறியாமையு
களை விளங்கிக் கொள்பவர்கள் அவர்கள் விளங்கிக்
கொள்ளும் வகையில் நடந்து கொள்வதில் தவறென்ன?

உரிமைகள், உண்மைகள் காபாந்து பண்ணப்
பட வேண்டும்.

‘பொய்மையும் வாய்மை இடத்து புரையீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின்’

வள்ளுவர் வந்து போனார். வாதம் செய்தார்.

அவன் ஆழ நோக்காது காலடி எடுத்து
வைப்பவள் அல்லத்தான். அன்றும் ஆராய்ந்து தான்
கரைந்து போகும் கணங்களை காப்பறுதி செய்ய
முனைந்திருந்தாள்.

புரியப்படாத போது பூசல்கள்தான்.

அவன் புரிதல் புரிந்தது. அவன் நியாயம்
நியாயமாய்ப்பட்டது. அவளும் புரிந்து கொண்டாள்.

நன்மை பயக்கும் எனின் நாணலாயேனும்
விளங்கச் செய்து நாடு காப்பதென்று நா பாடிற்று!

ஆடை

அழுக்கற்றும்

வெள்ளாவி போல

ஆன்ம

அழுக்கற்றும்

போராட்ட வாழ்வு!

சுயம் கரைத்து

வாழ்வு கொடுக்கும்

வாழ்க்கையது!

பொங்குதமிழ் :

மக்கள் போராட்டமாக

போராட்டத்தின் மக்கள் சக்தியாக

● நூபுகள்

இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருபதாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு விடை கொடுத்த போது எல்லா நாட்டு அறிஞர்களும் ஒன்றை மிக அழுத்தமாக உரைத்தார்கள் : இருபதாம் நூற்றாண்டு ஜனநாயகம் வெற்றி பெற்ற நூற்றாண்டு என்பதே அதுவாகும். ஜனநாயகம் என்றால் என்ன என்பதற்கு பொதுவாக ஏற்கப்பட்ட விளக்கம் உண்டு என்ற போதிலும் அரசுகளும் வல்லரசுகளும் அதனை வெவ்வேறு அர்த்தங்களில் வியாக்கியானப்படுத்தின. ஆனால், பெரும்பான்மை மக்களின் கருத்தை ஏற்பது, நடைமுறைப்படுத்துவது என்பது ஜனநாயகத்தின் பொதுவான இயல்பாக உள்ளது.

இந்த இயல்பின் படி பல்நாட்டு அறிஞர்களும் உரைத்த ஜனநாயகம், கடந்த நூற்றாண்டில் வெற்றி பெற்றதென்றால், இந்த நூற்றாண்டில் இது இன்னும் மகத்தான வெற்றிகளை அடையவேண்டும். அப்படி எதிர் பார்ப்பதே நீதியாக உலகில் யதார்த்தமாக இருக்க முடியும். இத்தகைய எதிர்பார்ப்புத்தான் முன்னெடுக்கப்படும் மக்கள் போராட்டத்தின் பலமாக உள்ளது

எனலாம். ஈழத்திலும் முன்னெப்போதும் இல்லாதவாறு மக்கள் போராட்டங்களை இந்த நூற்றாண்டில் நிகழ்த்தத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். அதன் ஆரம்பமாக பொங்கு தமிழ் எழுச்சியைக் குறிப்பிடலாம்.

பொங்கு தமிழ் மக்கள் போராட்டம் என்ற வகையில் அது பல செய்திகளை அரசியல் ரீதியாகவும் தந்திரோபாய ரீதியாகவும் கொண்டிருக்கிறது. சிறிலங்கா அரசு தொண்ணூறுகள் முதல் இராணுவ ரீதியாக மேற்கொண்டு வந்த தமிழர் தாயகத்தைத் துண்டு போடும் சதி முயற்சியை - அதன் மூலம் தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை வீரியம் இழக்கச் செய்யும் நோக்கத்தை பொங்கு தமிழ் சிறகடிக்கச் செய்தது. இந்த வகையில் இது ஒரு முக்கியத்தவம் வாய்ந்த ஈழத் தமிழர்களின் எழுச்சி எனலாம்.

அதாவது தமிழர் தாயகம் 90கள் முதல் இராணுவ நடவடிக்கைகள் மூலம் துண்டு போடப்பட்டது. பிரித்தாவதன் மூலம்

சிறிலங்கா அரசு தாயகத் தமிழர்களின் ஒன்றுபட்ட போராட்டத்தை முடக்க முயற்சி செய்தது. இது இந்த தசாப்தத்தில் பொங்கு தமிழ் மூலம் மக்களாலே முறியடிக்கப்பட்டது.

விடுதலைப் புலிகளது கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் நேரடியாக போர்க்களத்தோடு தொடர்புபட முடிந்தது. புலிகள் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக செய்த போர்களில் அவர்களும் நேரடியாக பங்காளிகளாக முடிந்தது. புலிகளோடு சமமாக நின்று மக்கள் படைகளும் போர்க்களத்தில் சமராடின; வெற்றிகளை ஈட்டின. இச்சமகாலத்தே இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு பகுதிகளில் வாழ நேர்ந்த தமிழர்களது நிலை, தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துக்குத் தேவையான இன்னொரு போராட்ட வடிவத்தை கைக்கொள்ள வேண்டியதானது; அந்த வடிவமே பொங்கு தமிழ் எழுச்சியாயிற்று. அது தமிழர் தாயகத்திலும் சிறிலங்காவிலும் உலக அரங்கிலும் பல சேதிகளைச் சொல்வதாயிற்று; விடுதலைப் புலிகளின்

போராட்டத்துக்குப் பலம் சேர்க்கும் ஒன்றாயிற்று.

யாழ்ப்பாணத்தில் 2001 ஜனவரி 17ல் முதல் எழுச்சி கொண்ட பொங்கு தமிழ் பின்னர் மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் திருகோணமலையிலும் வவுனியாவிலும் என அரங்கேறியது. அரங்கேறிய இடங்கள் யாவும் சிறிலங்கா இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்பட்டவை ஆகும். இங்கே தான் விடுதலைப் போருக்கு பக்க பலமாக இந்த எழுச்சி அந்தக் கள நிலைவரத்துக்கு யதார்த்தமாக நிகழ்ந்தது. இதன் மூலம் இராணுவலயங்களால் துண்டு போடப்பட்ட பிரதேசங்கள் உணர்வு ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் ஆக்கிரமிப்பின் வலிய கரங்களை உடைத்துக் கொண்டு ஒன்றுபட்டன.

இராணுவ வலயங்களால் துண்டாடப்பட்ட பிரதேசங்களில் மட்டுமல்லாது மலையகத்திலும் ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளிலும் பொங்கு தமிழ் நிகழ்ந்தது. இதன் மூலம் அங்கெல்லாம் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கான ஈழத்தமிழர்களது தொடர்பு பரந்து விரிந்தது.

இது பொங்கு தமிழின் ஒரு கட்ட பரிணாமமாகும். அதன் இன்னொரு பரிணாமம் அமைதிக்காலத்துக்கு உரியது. விடுதலைப் புலிகளது பலத்தில் உருப்பெற்ற இந்த அமைதிக்கான காலத்திலும் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு பலமான மக்கள் போராட்டமாக பொங்கு தமிழ் எழுச்சி கொள்கிறது.

இந்த சமாதானத்துக்கான காலத்தில் தென்னிலங்கையில் ரணில் அரசும் சர்வதேச அரசுக்கில் பலம் பொருந்திய அரசுகளும் பேச்சுக்கள் மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும் என அடிக்கடி வலியுறுத்துகின்றன. தமிழர் தரப்பின் விருப்பமான இதனை நடைமுறைப்படுத்துவதில் உள்ள சிக்கல், போராட்டங்களின் தேவையை அழுத்தமாகக் கூறுகின்றது. அவை

சடுகலன்களற்ற அபிலாசைகளை வெளிப்படுத்தும் மக்கள் போராட்டங்களாக வெளிப்பட்டுள்ளன. புரிந்துணர்வு உடன்பாடு எட்டப்பட்டதன் பின்னான இந்த இருபது மாத காலத்தில் எண்ணற்ற போராட்டங்களை மக்கள் வீதிக்கு இறங்கி நடத்தி விட்டார்கள்.

அமைதிப் பேச்சுக்கள் மூலமாகத் தரப்பட வேண்டிய வற்றைக் கூட சிறிலங்கா அரசு தரப் பின்னடிக்கும் போது, மக்கள் மிகச் சக்தி வாய்ந்த வெகுஜனப் போராட்டங்களை நடத்தத் தலைப்பட்டனர். அந்தப் போராட்ட வடிவமான பொங்கு தமிழ் இந்த ஆண்டில் தமிழீழப் பிரதேசங்கள் முழுவதும் அரங்கேறி வருகின்றது.

தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணயம், தேசியம், தாயகம் என்பவற்றிற்கான அங்கீகாரத்தை அடிநாதமாகக் கொண்ட பொங்கு தமிழ், இன்றைய தலைமையையும் தேவையையும் எடுத்துரைக்கின்றது. அதாவது விடுதலைப் புலிகளை ஏகப் பிரதிநிதிகளாகவும் தாயகத்தில் இயல்பு வாழ்வு ஏற்படுத்தல் வேண்டும் என்பதையும் கோருகின்றது. இதுவே 'எமது நிலம் எமக்கு வேண்டும்' என்பதன் தொனிப் பொருளும் ஆகும். இதன் பொருள் கோடலாகவே நாம் எமது வீடுகளுக்குச் செல்வதற்காக சிங்களப் படைகளைத் தமது வீடுகளுக்குச் செல்லுமாறு கேட்கின்றமையும் இடைக்கால நிர்வாகத்தை விடுதலைப் புலிகளிடம் கையளிக் குமாறு வலியுறுத்துகின்றமையும் ஆகும்.

இப்போதுவரை தென்னிலங்கையில் சமாதான முயற்சிகளுக்கு எதிராகவும் தமிழர்களுக்கு அதிகாரங்களை வழங்குவதற்கு எதிராகவும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எதிர்ப்புக் கூட்டங்கள், பேரணிகள், பாத யாத்திரைகள் என்பனவெல்லாம் இடம்பெற்று வருகின்றன. குறிப்பாக ஜே.வி.பியின் தேசப்பற்றாளர் தேசிய இயக்கம் மற்றும் பிக்குகளின் அமைப்பு என்பன நடத்திய எதிர்ப்புப் பயணங்கள் முக்கியமானவை.

ஒவ்வொரு முறையும் தமிழர்ளோடு சிங்கள அரசுகள் மேற்கொள்ளும் உடன்பாடுகளுக்கு இவ்வாறான எதிர்ப்புகள் வருவது வழக்கம்; அதனைக் கண்டு அஞ்சி அரசுகள் உடன்பாட்டை கிழித்தெறிவதும் வரலாறாக இருந்துள்ளது. அத்தகைய ஒரு நிலையை உருவாக்குவதே இந்த எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளின் நோக்கமாக உள்ளது.

ஆனால், இதில் கவனிக்க வேண்டியது இனவாதிகள் தெற்கில் நடத்தும் எதிர்ப்பியக்கங்களில் கலந்து கொள்வோரின் எண்ணிக்கை ஒரு சில ஆயிரங்கள் மட்டுமே என்பதைத்தான். இறுதியாக ஜே.வி.பி உள்ளிட்ட தேசப்பற்றாளர் தேசிய இயக்கத்தின் கண்டியில் இருந்து கொழும்பை நோக்கியதான பாத யாத்திரையில் ஐயாயிரம் பேரே பங்குபற்றியுள்ளனர். ஏறத்தாழ ஒன்றரைக் கோடி சிங்கள மக்களில் ஐயாயிரம் பேர் என்பது எந்தளவுக்கு சிறுபான்மையானது என்பது தாயகத்தில் தமிழர்களின் எழுச்சியை எவ்வகையிலும் அது குறைப்பதாகவும் அமையாது என்பதும் பிரதானமானது.

இன்னொரு வகையில் கூறின் இவை எல்லாவற்றுக்குமான பலமான பதிலளிப்பாக, பெருந்திரளாக எழுச்சி கொள்ளும் தமிழர்களின் போராட்டம் பொங்கு தமிழூடாக நடத்தப்பட்டிருக்கிறது; நடத்தப்படுகின்றது. இதை சிறிலங்கா அரசு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். சிறிலங்கா பேரினவாதிகளது எதிர்ப்புக்களுக்கு அஞ்சி தமிழர்களின் உரிமைகளை வழங்க பின்னடிப்பது எவ்விதத்திலும் ஜனநாயகம் ஆகாது. இதைவிட மேலதிகமாக என்னென்ன வெல்லாமோ செய்துதான் தமிழருக்கு அதிகாரங்களை வழங்கவேண்டும் என்பதும் யதார்த்தமாகவோ நீதியாகவோ அமையாது.

இவையே தாயகத்தின் பொங்கு தமிழ் எழுச்சிகள் திரும்பத் திரும்பக் கூறி வரும் செய்திகளில் பிரதானமானவை எனலாம்.

தூன்வாழ்வில் 'எவரஸ்ட்' சிகரத்தைத் தொட்டுப் பறக்கும் எண்ணம் எண்ணையாய் அடி மனதிலிருந்தும் மெதுவாய்ச் சுடர்விட்டு எரிந்துகொண்டிருந்த கோகுலத்தின் வாழ்வில்.

“கோகுலம் உள்ரபுருஷனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு இந்நாள்வரை எதையடி கண்டாய். இன்னும் ஒன்றைப் பெத்து அடுப்பும் நெருப்புமாய் வாழ்க்கை ஓட்டுறதை விட்டுவிட்டு உள்ர மூன்று சீவன்களையும் காப்பாற்ற நீதான் ஆம்பிள்ளையாக மாற வேணும்.... உவன் நாதன் ஏசென்சியிட்ட (ஏஜென்சி) போய் ஏதாவது கிழக்கு நாட்டுக்குப் போற அலுவலைப் பார்”

குடும்ப ஆலோசகராய்த் தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு அயல் வீட்டுப் பவளம் அன்றி நேற்று அருளிய உபதேசம் தூண்டிவிட்ட விளக்காய் கோகுலத்தின் மனதில் சுடர்விடத் தொடங்கிற்று.

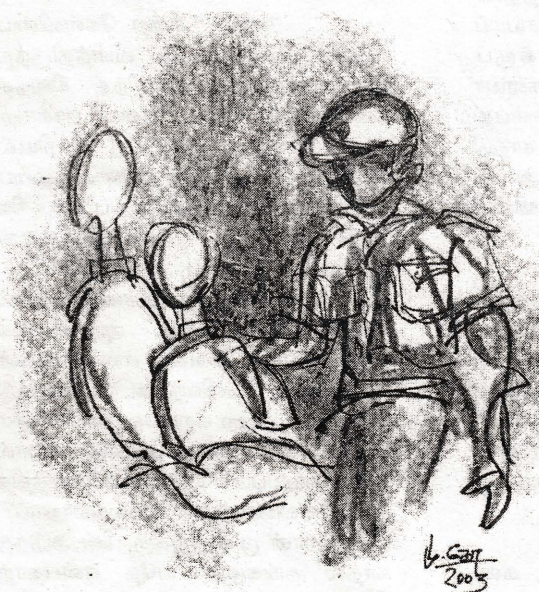
கிழக்கில் எழுகின்ற ஆதவனின் கதிர்கண்ட ஊரைப்போல் மத்திய கிழக்கில் கிடைக்கப்போகின்ற எதிர்காலம் பல கலர்க் கனவுகளைக் கோகுலத்தின் மனத்திரையில் படமாக விரித்துவிட்டுச் செல்கிறது.

இருபத்தொன்பது வயதுவரை ஊறிய இரத்தம், சிந்தனை, பட்டவை விட்டவை எல்லாமே அமெரிக்காவின் உலக வர்த்தக மையம் போல் சரிந்து சாம்பலாகப் போக 'பீனிக்ஸ்' பறவையைப் போல் புதியதோர் கோகுலத்தை அவளே சிருஷ்டித்துக் கொள்கிறாள்.

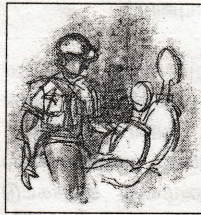
“அப்பா இறப்பதற்கு ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் வரை வெட்டப்படாமல் தான் தோன்றித் தனமாக தன் விருப்பப்படி கிளை பரப்பி நிற்கும் சீமைக் கிழுவைகளை வெட்டி பவளம் அன்றியின் காணியைப் போல் அழகாக அடைத்து அக்காணிக்குள் நிற்கும் மரங்களுக் கெல்லாம் தானே தலைவன் போல் அழகாக கம்பீரமாய் வளர்ந்து நிற்கும் 'மா' வினைத் தறித்து மூன்று அறைகள், சமையல் கூடம் கொண்ட அழகான வீடு. பவளம் அன்றியின் வீட்டில் இருப்பதைப் போன்றே கறுப்பு நிறத்தில் ஒரு தொலைக்காட்சிப் பெட்டி. வெள்ளை நிறத்தில் ஒரு டெக். குடியிருக்கும் வீட்டினைச் செப்பனிட்டு இரண்டு பால் மாடுகள். எதையோ தவற விட்டது போல மேல் நாசியுடன் நாக்கை வைத்து கணக்கில் பிழைவிட்ட கணக்காளர் மாதிரி ஒரு சத்தம். சீ.... முக்கியமானதை மறந்திட்டன்.... பின்பக்க வேலியை மேவி வாய்ப்பாக வளர்ந்திருக்கும் வடலிகளை வெட்டி ஒரு கக்கூஸ்.

ஆண் மயிலின் தோகை போல் பிண்டம்வரை வளர்ந்திருக்கும் தலை முடியைப் பாதியாக்கி கரும் முகிற்போல் பளிச்செனக் கறுத்திருந்த கூந்தலுக்கு செஞ்சிவப்பு 'டை'. வெத்திலை போடு முன்பே சிவந்திருந்த உதட்டுக்கு 'லிப்ரிக்'. சேலையால் சுற்றியதை ஜீன்சுக்குள் புகுத்திக் கொண்டு நிஜ உலகில் இருந்து செவ்வாய்க்கிரகம் போல் தூர விலகி இன்னுமொரு உலகில் சஞ்சரித்த கோகிலம் நிலைக் கண்ணாடி முன் தன்னை நிறுத்திய போது முகத்தை மட்டுமே காட்டக்கூடிய “இரசம்” போன அந்தச் சிறிய கண்ணாடி அவளை அவளாகக் காட்டியது.

உலகமே 'சுயநலம்' என்ற அச்சாணியில் இருந்து சுழல்வதை எல்லோருமே அறியாமல் வாழ்ந்துவிட்டுப் போவதில் இருந்து கோகுலம் விதிவிலக்காகவில்லை.

சுயநலம்
புள்ளி

‘ஏன் உருவாக்கப்பட்டோம் என்பது கூடத் தெரியாமல் அடுத்தடுத்துப் பெண்ணாய்ப் பிறந்த மூன்று சீவன்களுமே குங்குமப் பூ நிறத்தில் முகிழ்ந்த செவ்வாழைக் குட்டிகள்.

ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொருத் தரைப் போர்வையாக்கி குளிரைக் கொண்டு ‘இயற்கை’ சீண்டுவதை ஆதவன் எழுந்தும் எழுந்து புரண்டு கிடக்கின்றனார்.

மூத்தவன் காருணி தண்ணீர் இன்றி வளர்ந்து பொத்தி தள்ள விளையும் செவ்வாழையைப் போல் இந்தா, அந்தா என்று ஒன்பது வயதைத் தாண்டியவள். தரம் ஏழுவரை உயர்ந்ததற்கு அவள் படிக்கும் பள்ளிக்கே நன்றி கூற வேண்டும்.

இரண்டாமவள் இடைக் குட்டி யாழினி. முலை உறிஞ்சும் வயது கடந்தும் விரல் சூப்புவதை இன்னும் மறக்காதவள். கடைக்குட்டி சிந்து. நாலு கால் எடுத்து வைத்து இன்னும் நான்கு நாட்களே ஆகாத குருளைக் குட்டி.

‘ஆயுள் முழுவதும் கண் கலங்காமற் பாதுகாப்பேன்’ என அரசியல்வாதியைவிட மிக மோசமான வாக்குறுதிகளை கரிக்கட்டு அம்மன் கோவிலில் சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட விஞ்ஞாபனத்திலிருந்து மெய்யே அள்ளி வீசிவிட்டு எதற்கெனத் தெரியாது கோகுலத்தின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சைப் போட்டு கை பிடித்த கறுப்பன்தான் செவ்வாழைக் குட்டி களின் தந்தை. கோகுலத்தின் உடலை மட்டுமே சுவைக்க வந்த சாரம் கட்டிய ஊமத்தம் பறவை.

தன் கண்ணுக்கு மட்டுமல்ல தன் பிள்ளைகளின் கண்களுக்கும் ‘கானல் நீராய்க் கூட’ எதிர்காலத்தைக் காட்டாது மதுவுக்கு அடிமையானது திருமணத்துக்கு முன்பே என்பது திருமணத்திற்கு பின்தான் கோகுலத்திற்குத் தெரிய வந்தது. திருமணப் புறோக்கரின் பொக்கை வாய்க்குளி ருந்து அதிரடியாய்க் குதித்த அத்தனை பொய்களும் சேர்த்து கட்டி வைத்ததே இவர்களின் திருமணப் பந்தம். “கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் பொல்லானாலும் புருசன்” என்ற சமுதாய வழக்கு அவளைக் கட்டிப்

போட்டுது.

பிள்ளைகளைப் பெறக் காட்டிய அவசரம் தன் வாழ்க்கையில் பலவற்றைப் பெற அவன் காட்டாததன் விளைவே இன்றைய அவளின் பயணம் என்பதை விட, நிஜ மானுட வாழ்விலிருந்து பிரிந்து தமக்கென ஒரு புதிய உலகைக் கற்பனையில் சிருஷ்டிக்க விளைவதன் விளைவே அவளின் இன்றைய பயணம் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

நேரம் காலை ஏழு மணியை எட்டியிருக்க உலகில் எத்தனையோ பகுதிகள் இப்பொழுதும் கரும் இருளில் மூடியிருக்கும் எனும் விந்தை அறியாத கோகுலத்தின் மனப் பரப்பினுள் ஆதவனின் ஒளி பொட்டுப் பொட்டாய் வீட்டின் முற்றத்தில் விழுவது போல் விழுந்து பச்சையாய் விழுந்திருக்கும் கனவுகளுக்குப் புத்துயிர் கொடுக்க வீட்டினுள் கள்வர் வந்தால் கடந்தே வரவேணும் என்பது போல வாசலுக்கு குறுக்காக சாத்தி வைத்திருக்கும் பலகையை அவள் எடுக்க அதன் ‘கிரீச்’ ஒலி காருணியை எழுப்பி விடுகிறது.

“அம்மா” என மூத்தவன் விழித்துக் கத்தியதில் ஏக்கம், பிரிவு, பரிவு, அணைப்பு, பிணைப்பு எல்லாமே குழைந்திருக்க சிவனுக்கு விழுந்த அடிபோல் அவ் ஒலி எல்லோர் காதுகளிலும் விழ இரண்டு குருமன் களும் எழுந்து அழத்தொடங்கின.

படுக்கையிலிருந்து கண் விழித்ததும் “அம்மா” எனும் சினுங்கல் ஒலி இரண்டு மூன்று ஆகி அழுகையாய் மாறுமுன் ஓடிச் சென்று தூக்கி உதட்டிலும் இரண்டடி கீழேயும் மாறி மாறி முத்தமிட்டு இறக்கி விடப்படும் கடைக்குட்டி சிந்துவும் அவை எதுவுமே இன்றி எழுந்து அழத்தொடங்கியது. கோகுலத்தின் மனதினுள் ஈயம் வார்த்து ஊற்றியது போல் கண்டி இழுக்கும் வேதனையை ஏற்படுத்தி தாய்மையின் அடி ஆத்மாவையே உலுக்கி விட?

குரங்கேறிய புளியமரத்திலிருந்து பறங்கள் விழுவது போல் கலர்க்கனவுகளும் அவளிலிருந்து விழுவதை அறியாதவளாய் முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள். தாயின் சேலைத்

தலைப்பைப் பிடித்து ஏறிவிட, சிந்து முயற்சித்துக் கொண்டிருக்க,

“இஞ்சேருங்கோ அப்பா இதுகளைக் கொஞ்சம் பிடியுங்கோ” வறுமையோடு ஆற்றாமை வாழ்க்கையின் ஒப்பீடு, தெளிவற்ற வாழ்வு - தன் பிள்ளைகளை அறிணையில் அழைக்க வைத்தன.

சாரமும் சாரயம் குடித்தது போல் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருக்காமல் எங்கேயோ போய்க் கிடக்க அலங்கோலமாய்க் கிடந்த கறுப்பன் நேற்றுத் தனியாக நின்று உலகையே சமூற்றியதைப் போல் ஒரு களைப்பின் வெளிப்பாட்டை அடித் தொண்டையால் வெளிச்செலுத்திவிட்டு திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

“என்ன” என்ற கேள்வியை மிகவும் கஷ்டப்பட்டு விரித்திருந்த இமைகளினூடாக தெரிந்த சிவந்த கண்விழிகள் கேட்க “என்ன பாக்கிரியள், இன்னும் நித்திரை முறியல் லையே? எழும்பியந்து பிள்ளையளைப் பாருங்கோ, உங்கட உழைப்பு குடிக்கிற துக்கே காணாது..... குடி முழுமுன் ஏதாவது செய்ய வேணும்..... உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் குடும்பம் உருப்படாது.” ஆற்றாமைக் கோபத்தில் அவள் எண்ணங்கள் பச்சையாய் வெளிவந்தன. அவை சூடு சொரணை அற்ற கறுப்பனுக்கு எருமை மாட்டின் மேல் எறிந்த சேற்றைப் போல் ஆக, “எடியப்பா தேத்தண்ணி ஊத்தித் தராம காலங்காத்தால் எங்க போறாய்?” ஷாஜஹான் மும்தாஜுக்கு பின் அடுத்த காதல் தங்களுடையதே என்பதாற் போல் காதற் குழைவான கறுப்பனின் கேள்வி.

“ஏசென்சி நாதண்ணையைச் சந்திச்ச ஏதாவது கிழக்குச் சீமைக்குப் போய் உழைக்கப்போறன்” எத்தனையோ கேள்விகள் விடைகள் புவியீர்ப்பு விசையாய் அவள் மனப்பரப்பை நெருங்க உள்பலம் அனைத்தையும் திரட்டித் தடுத்தவாறே அவளது தெளிவான பதிலை சடக்கென கூறிவிட்டு படலையைத் தாண்டினாள்.

“அம்மா அம்மா.... அம்மா போகாதீங்கோ.... அம்மா வாங்கோ அம்மா பசிக்குது.... அம்மா தேத்தா.” மூண்டு குருமன்களும் குருமணலில் புரண்டு புரண்டு அழுவது கரிக்கட்டு அம்மன் கோயிலைக் கடந்து கேட்டும்,

தன் உயிரணுவில் சிலவற்றைக் கொடுத்துப் படைத்த கறுப்பனின் உயிர்க் கூட்டில் எவ்வித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. பாதுகாக்க வேண்டிய பாதுகாவலர்களின் அச்சுறுத்தல் பச்சை மரத்தில் ஆணி ஏறுவதைப் போல் பச்சை இதயங்களில் எதைஎதையோ பதிக்கத் தொடங்கிற்று.

நிரந்தரமாய் தாயைக் கிழக்கில் இழக்கப்போவதை அறியாத மூத்தவள் காருணி “அம்மா வருவா... அம்மா வருவா...” என குழந்தையைத் தேற்றும் குழந்தையானாள்.

காட்டில் தவறவிட்ட மான் குட்டியின் மிரளும் பார்வையைக் கறுப்பனின் உயிரணுவில் உயிரான உயிர்கள் அவன் மீது அகன்ற விழிகளினூடாக வீசின. பாலைவனத்தின் நீர் ஊற்றுப் போல் எங்கேயாவதோர் இடத்தில் பாசத்தின் ஊற்றுத் தெரிகிறதா? என தந்தையின் முகத்தில் தேடின. ஓட்டலாமா? ஓடலாமா? உயிர்களின் கண்களினுள் தெரிந்த கேள்விகளுக்கு விடை காணும் முன்!

இரத்தம் எடுத்த பின் “போமலின்” ஏற்றிய உடல் போன்ற கட்டுலை வர்ணம் பூசாது உண்மைத் தோற்றத்துடன் காட்சி தரும் மண்கவரில் சாத்திக்கொண்டு “ஏய் காருணி, அடுப்பில் கொம்மா தேத்தண்ணி வச்சிருப்பா போய் ஊத்தியா” முதன் முதலாய் தந்தையிடமிருந்து, ஒரு ஆண்டில் இருந்து வந்து விழுந்த கட்டளை குழந்தைகளின் எதிர்பார்க்கைகளில் அணுகுண்டாய் விழுந்து அவளுள் அவளைச் சாம்பலாக்கியதை உணராத வளாய், கடைக்குட்டி சிந்துவை இன்னும் முற்றாத விலா எலும்பில் தூக்கி வைத்தவாறே அடுப்படியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்க, இடைக்குட்டி யாழியும் அவளின் தற்போதைய ஒரே நம்பிக்கையும் ஆறுதலுமான தமக்கையின் சட்டையைப் பற்றியவாறே கூடவே சென்றாள்.

“பிள்ளை இந்த பீடியைப் பத்த வைத்துத் தா” கறுப்பனின் இரண்டாவது கட்டளைக்கு பலியானவள் இடைக்குட்டி யாழி. ‘நெருப்புச் சுடும்’ என்று அறியாத வயதில் பீடிப் புகைதான் தன் ஆசையை அரிக்கிறது எனத் தெரியாமலே நெருப்புடனும் பீடியுடனும் போராடினாள்.

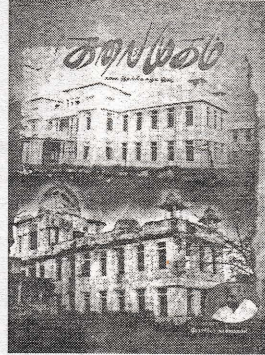
“அம்மா.... அம்மா....” என்ற

சிந்துவின் விசம்பலை, “அம்மா வருவா.... அம்மா வருவா...” எனத் தேற்றிக் கொண்டே ஒவ்வொரு பேணியையும் ஒரு நப்பாசையில் எடுத்துக் குலுக்கிப் பார்க்க எதுவுமே அகப்படாத வெறுமை வெறும் வயிற்றை இன்னும் வெறுமையாக்கியது. உலகை உலகாக அவளை அவளாகவே அறிந்து கொள்ளும் முன்பே யாதோ ஒரு கை ‘இதுதான்’ என எதுவுமே எழுதப்படாத அவள் மனப்பரப்பில் சுலபமாக எழுதத் தொடங்கிற்று.

ஏஜென்சி நாதனுக்கு முன் அவரின் செல்ல நாய் கோகுலத்தை வரவேற்க, மொட்டந்தலை ஈரத்தை மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் துடைத்தவாறே அவர் வெளியே வந்தார். “கோகுலமே காலங்காத்தால அரக்கப் பறக்க ஓடி வாராய் என்ன விஷயம்” வேட்டி கட்டிய மாமிசமலையிடம் இருந்து அலட்சியமாக ஒரு கேள்வி. அழகாகக் கதிரைகள் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டி

ருந்தும் மனம் ஒழுங்கற்று இருந்தமையால் அக்கதிரைகளுக்குச் சமையலில் லாது போக வாசல் வரை வந்தவளை வாசலுக்குக் குறுக்கே கம்பியில்லாக் கம்பிக்கட்டையாய் நின்று மறித்துக் கொண்டிருந்தார் ஏஜென்சி நாதன்.

“உங்களிட்ட வாறெதென்டால் வேற என்னத்துக்கண்ணை....” கோகுலம் நேரடியாகவே பதிலுக்கு வந்தார். “உது என்ன பெரிய விசயமே - எந்த நாட்டுக்குப் போறெதெண்டாலும் போகலாம். அதுவும் உனக்கு” மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றதன் பின்பும் இன்னும் கட்டுக்குலையாமல் இருக்கும் திராட்சைப்பழம் போன்ற திரட்சியமான உடற்கட்டும் மருளும் மான் விழிகளுமே! “அதுவும் உனக்கு” என்ற தகுதிக்குள் வருகிறது என்பதை அவள் அறியாதவளல்ல. “வாழ்க்கையில் பயணப்படுவதற்கு வழிகள் மூடியிருக்கும் பொழுது ஒவ்வொரு வழியையும் திறந்து பார்த்ததன் பின்தான் பயணப்படும் பாதை மலர்களால்

கலைமுகம்

பிரதம ஆசிரியர்:

கலாநிதி நீ.மரியசேலியர் அடிகள்

பொறுப்பாசிரியர்:

ஸ்ரீ.சோமியதரன்

கலைமுகத்தின் புதிய இதழ் கூடுதலான பக்கங்களுடன் நேரத்தியாக வெளிவந்திருக்கிறது. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் நேர்காணல், அஸ்வகோஷ், கை.சரவணன், முல்லைக்கமல், பிரவிவாமின், கருணாகரன், சி.வாகீசன், இத்தாவில் க.சிவராசா, மருதம் கேதீஸ்வரன் ஆகியோரின் கவிதைகள், அருந்தாசுரன், ப.புஸ்பரட்ணம், செ.சேந்தன், சுஜாதா மகாலிங்கம் ஆகியோரின் கட்டுரைகள், மு.பொ.வின் பத்தி என்பவற்றோடு இராகவனின் சிறுகதையும் இந்த இதழில் இடம்பெறுகிறது. சிங்களக் கவிதை இலக்கியம் பற்றி விமல் சாமிநாதன் எழுதியிருக்கிறார்.

தொடர்புகளுக்கு:

திருமறைக்கலாமன்றம்

238, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

ஆக்கப்பட்டுள்ளதா, முட்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளதா? என்பதை அறியலாம்” இந்த உணர்வுநுதுதலே அவளுள் மேலோங்க.

“அண்ணை ஏதாவது தேவைப்படுமே”

“பெரிசா ஒன்றும் தேவையில்லை “பாஸ்போட்” போட்டோவும் கல்தான்களுக்கு காட்ட ஒரு முழுப்போட்டோவும் இருந்தால் போதும் மிச்சத்தை நான் பார்க்கிறேன்.” அழகான பூக்களினுள்ளே இனிப்பான தேனைக் கண்டவள் அழகான வார்த்தைகளினுள் மறைந்துள்ள நச்சுக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்வதை அவளின் தலை அசைவு காட்டுகிறது.

“என்ன கோசுலம் நீயும் போகப் போறியே? பின்ன என்ன உவன் கறுப்பனோட சீவனம் நடத்தி என்னத்தைத் தான் கண்டாய் மூன்று பெண் பிரசுகளை கரை சேர்க்க வேண்டாமே” கதைத்தவற்றைக் காதில் விழுத்தி விட்டு வீட்டுக்குள்ளிருந்து வந்த நாதனின் மனைவி அழகம்மாவின்குரல்.

“ம்..... மயில் அகவுதென்று தேவாங்கு அழுதிச்சாம்” மனதுக்குள் திட்டியவாறு “ஓமக்கா” என்பதுடன் சிக்கனமாய் பதிலை மட்டுப்படுத்திக் கொண்ட கோகிலம்,

“சரியண்ண வியளம் சொல்லி விடுவியனோ...” அவள் சொல்லி முடியும் முன்னரே பதிலால் குறுக்கிட்டார் நாதன்.

“நான் அங்க வந்தால் உவன் கறுப்பனோட நாலு கதை கதைக்கவேண்டி இருக்கும் அது எனக்குச் சரிப்பட்டு வராது கண்டியோ எதுக்கும் நீ இரண்டு நாள் கழிச்சு வா நல்லதொரு பதில் தாறன்.”

“ஓம் பிள்ளை உன்னோட எனக்கும் ஒரு கதையி ருக்கு நீ இங்க இருக்கக்கேயே கதைச்சிட்டா கறுப்பனோட கதை வேண்டியிராது” ஆரியர் காரியத்தில் கண்ணாயிருப்பது போல் அழகம்பாள் ஏதோ ஒன்றிற்காய்த் தூண்டில் போட்டாள்.

“என்னக்கா கதை எண்டறியள்” சுள்ளென ஏதோ உறைக்க கோசுலம் கேட்டேவிட்டாள்.

“அது ஒன்றுமில்லை உன் மூத்தவளைப் பற்றித் தான் இப்ப அவசரமில்லை எதுக்கும் நீ போயிற்று வாவன்.”

தூண்டில் ஊசியைப் புழுவினால் மறைப்பது போல எதையோ அலங்கார வார்த்தைகளினால் அவர்கள் மறைப் பதனை தன் அறிவுக்கேற்ப “எரியிற வீட்டில் புடுங்கித்தான் கனபேர் வசதி வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கினம். “என்ற தத்து வத்தை மனதுக்குள் முகிழ்ந்துவிட்டு “சரி அண்ணை போயிற்று வாறன்” விடைபெற்று முந்தானையை தலைக்குக் குடையாக்கி பொடி நடையாய் வீடுவந்து சேர கடித்துக் குதறப்பட்ட பிஞ்சு மாங்காய்களிடையே மூத்தவளைத் தங்கள் “தாய்” ஆக்கி இரண்டு பிஞ்சுகளும் அயர்ந்து கிடந்தார்கள்....

எழ வேண்டிய நேரத்தில் விழுந்து கிடந்தார்கள். பாடிப் பறக்க வேண்டிய நேரத்தில் பணியக் கிடந்தார்கள்.

என்னையும்
அபர்தியும்
உலகங்கள்

சனங்கள்

வீசியடித்துப் போயினர்

சில குஞ்சுகளை,

எவரோ நட்டுவைத்த கூட்டில்,

என்னைப் பராமரிப்பாளனாக்கி.

சின்னனும் பெரிதுமாய்

அசிங்கமாய் அழகாய்

வெவ்வேறு மனத்தினதாய்

வெவ்வேறு உலகத்தாய்.

அவை மெனனத்தால் மொழிந்தன.

செயல்களால் தொடர்பாடின.

வார்த்தைகளால் புதிர் போட்டன.

எனது வார்த்தைகள்

அவற்றுக்குப் புதிராயின

எனது செயல்கள்

அவற்றை மிரள வைத்தன.

எனது உலகம்

அவற்றை வலிந்திழுத்தது.

பால்வீதிக் கோள்களாய்

என்னைச் சுற்றின

அவற்றின் உலகங்கள்

எனது உலகம்

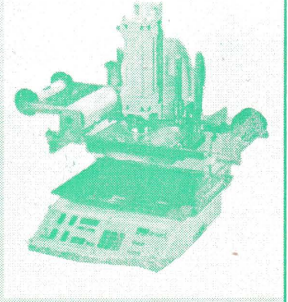
விழுங்கிச் சமித்தது.

அவர்களது

உலகத்தையும் எண்ணங்களையும்.

இயல்வாணன்

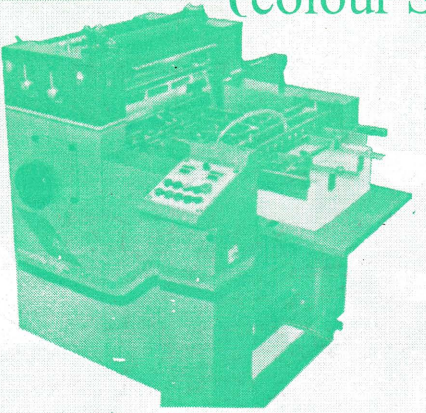
நிலா பதிப்பகத்தின் புதிய சேவைகளாக பின்வரும் சேவைகள் அறிமுகமாகிவிட்டன

- HOT EMBOSsing MACHINE சேவை
- FOLDING AND BINDING சேவை
- DIGITAL IMAGING MACHINE வர்ணம் பிரித்தல் சேவை

தமிழீழப்பகுதியில் முதன் முதலாய் இச்சேவைகளை அறிமுகப்படுத்துவதில்
பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

விழாமலர்கள், கலண்டர்கள், பத்திரிகைகள், புத்தக
அட்டைகள், கவரெட்டிகள், வாழ்த்து மடல்கள்
அழைப்பிதழ்கள், விழாமலர்கள் ஆகிய அனைத்து
அச்சமைப்புக்களை செய்வதற்கும், வர்ணம் பிரித்தல்
(colour Separation) அனைத்துக்கும்

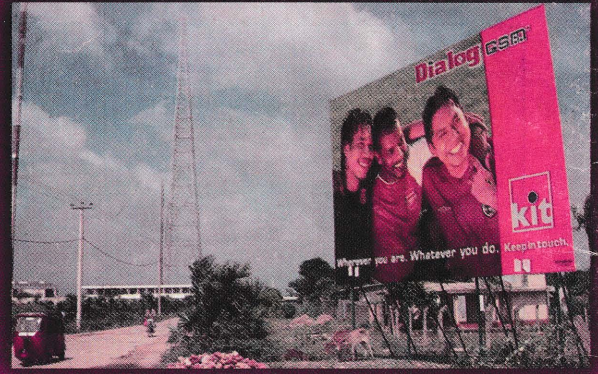

நிலா பதிப்பகம்

புகையிரத நிலைய வீதி
(வைத்தியசாலை பின்பாக)
கிளிநொச்சி.

ஒளச்சம்

கலை, இலக்கிய சமூக இதழ்

சந்நதயாகிறதா சமீழீழம்?